

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 26.

Крушевац, јун 2026.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 26.

Крушевац, Јун 2026.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац

Портал: www.poezijascg.com - www.poezija.rs - поезија.срб

Мејл: pesnik@poezija.rs
poezijasrb@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић

При писању уводника, обично одаберем, једну или пар рубрика у часопису и посебно их препоручим читаоцима. Овога пута цео часопис посвећујемо предстојећем Видовдану и ја сам одлучио да издвојим саме корице часописа на којима је црква Лазарица и споменици Цару Лазару и Царици Милицы. Наравно ту је и уводна рубрика у часопису манифестација „ЉУБАВ И ВИНО 2026.“ која садржи поезију и слике са истоимене манифестације. Наравно, издвојио сам и рубрику ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ у којој је врхунска поезија наших преминулих чланова Мирослава Миће Живановића, мр Ратка Тодосијевића Баће и Бранка Мијатовића.

Али никако не могу побећи ни од чињенице да су и остале рубрике у часопису квалитетне, и да Вам све садржаје часописа у овом 26.-ом броју часописа ПоезијаСРБ топло препоручим.

Дакле у овом броју имамо рубрике:

- УМЕСТО УВОДА;
- МАНИФЕСТАЦИЈЕ;
- ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ;
- НОВЕ КЊИГЕ;
- ПРОМОЦИЈЕ КЊИГА;
- ПРИЧЕ;
- ХУМОР И САТИРА;
- САВРЕМЕНИ ПЕСНИЦИ

Зато и опстаје констатација да је овај лист посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма односно сваки садржај, који у часопису за поезију - ПоезијаСРБ број 26. прочитате (или сте објавили), оплемениће и челичити Ваше тело и душу!

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад за наредне бројеве часописа.

Наш мејл је: poezijasrb@poezija.rs

Добродошли!

МАНИФЕСТАЦИЈЕ

ЉУБАВ И ВИНО 2026.

РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА “ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2026.”

Гласањем жирија виртуелним путем, преко мејла или телефона у периоду од 8 до 11.2.2026. године, жири конкурса „ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА“, у саставу: Милосав Ђукић Ђука, председник, песник – председник удружења; Љубодраг Обрадовић, песник – члан – уредник сајта, Латинка Ђорђевић, песник – члан; Љиљана Тамбурић, песник – члан, Драгојло Јовић, песник – члан и Живорад Милановић Маки, академски сликар, члан жирија за ликовне радове, академски сликар, члан жирија за ликовне радове: донео је следеће одлуке:

ПОЕЗИЈА

Средње школе и Студенти – Награде су освојили:

1. место: Бојана Петковић из Лапова за песму ЧАША КОЈА ОСТАЈЕ ПУНА;
2. место деле: Ивона Бојовић из Београда за песму ЗАХВАЛНА НА ТЕБИ и Малик Дацић из Сјенице за песму ЗБОГОМ ДРАГА“;
3. место Кристина Милошевић из Прокупља за песму ЉУБАВ И ВИНО.

Одрасли песници

1. место равноправно деле: Данијела Јевремовић из Крушевца за песму ТИ И ЈА и Слободан Милојевић из Крушевца за песму ОДЛОМЉЕНА;;
2. место равноправно деле Магда Ђорђевић из Кнића за песму УМЕСТО ЗДРАВИЦЕ ЗА ТВОЈУ ДУШУ и Рамила Миљковић из Пољака – Цириха за песму ВИНОГРАД ЗА ДВОЈЕ;
3. Љубиша Живојиновић из Головода за песму ОДА ВИНУ И ЉУБАВИ.

СЛИКАРСТВО

За област сликарства одлуку је донео Живорад Милановић Маки, академски сликар и оснивач Манифестације.

Сликари:

1. место освојила је Слађана Бундало за слику ПРОСУЛО СЕ ВИНО;
2. место освојила је Љиљана Тамбурић за слику ГРОЖЂЕ И ВИНО и
3. место освојила је Љиљана Милошевић са слику СНОВИЋЕЊЕ.

Похвалу ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:

1. Нада Милосављевић из Крушевца;
2. Радован Синђелић из Шапца;
3. Зоран Старчевић из Ужица;
4. Славица Јовановић из Шапца;
5. Катарина Голубовић из Пригревице;
6. Првослав Пендић Пенда из Крушевца;
7. Снежана Поповић из Крушевца;
8. Живојин Манојловић из Крушевца;
9. Сара Вукосављевић из Београда;
10. Константин Томичевић из Крушевца;
11. Ања Костић из Београда;
12. Урош Аћимовић из Пожеге;
13. Снежана Петровић из Цириха;
14. Слађана Бундало из Крушевца;
15. Ненад Карић из Лазаревца;
16. Сандра Јовановић из Крушевца;
17. Нина Симић из Крушевца;
18. Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца
19. Мирослав Кркић из Ћићевца
20. Јована Живковић из Вишњићева код Шида

ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац –
председник жирија и Удружења
ПоезијаСРБ

КРАЛИ СМО ЉУБАВ

Остао је траг од вина
на уснама нашим,
да буде сведок
о скривеној чежњи,
да сведочи о љубави
и страсти тој.

Не треба ми сведок,
јер у мојој глави
док ја пијем вино
твој лик ми се јави.

Твој осмех на лицу
и по која суза радосница,
док те љубим
док ме љубиш
кане са твог лица.

О прелепа жено,
баш сам те волео
и о теби писао.
Била си увек
део моје песме.
Ти љубави тајна
о којој се никад
сазнати не сме.

Љубодраг Обрадовић, Крушевац – члан жирија и уредник сајта

ПЕСМУ ТИ ЉУБАВНУ ПИШЕМ

Песму ти љубавну, душо пишем,
уместо неостварених снова.
Данас у песми за тебе дишем,
данас си у песми само моја.

Песму ти срце, ноћас поклањам,
иако пољубаца не беше.
Најлепше је док се само сања,
стихови су ту да нас утеше.

Песма је сад ту да нас обмане,
стварност је данас стварно сурова.
С песмом ћу у снове одабране,
који зраче љубав без фолова.

Поезија је за душе усамљене,
поезија је за душе заљубљене,
поезија је занос за несхваћене,
поезија, за љубави ускраћене...

Поезија је и лек и отров,
ја сетне песме пишем одавно.
Ако ми кажу да сам песник лош,
ја их више не слушам, наравно...

И ја ти песму љубави пишем,
уместо неостварених снова.
Данас те волим од себе више,
иако си само успомена моја.

Песмом ти ноћас, срце поклањам,
иако пољубаца не беше.
Најлепше је док се само сања,
у песми сва надања се десе.

Поезија, за љубави ускраћене...
Поезија, занос за све несхваћене...
Поезија, све за душе усамљене...
поезија, оаза за заљубљене...

Latinka Đorđević, Kruševac – Cirih -
član

LJUBAV I VINO

U čaši večeri
sija tišina,
kao Rubin
što pamti
dodir dana.
U tvom pogledu
treperi istina
da ljubav
nikad nije bila sama.

Sipamo snove,
polako, bez reči
da ne prolijemo
ono što boli,
jer vino zna
da srce leči
kako da suze
u osmeh pretvori.

U svakom gutljaju
prošlost se budi,
dve senke,
jedna drugoj
večita snaga
na usnama
ukus zrelog dana
u grudima plamen
vinom okupan.

Podignimo čaše
za ono što jesmo
za sve što smo bili
i što ćemo biti,
jer dok ima vina
i dok ima pesme
ljubav će znati kako
da mene tebi
i tebe meni vrati.

Љиљана Тамбурић, песник – члан

ВИНОМ ТЕ УБИЈАМ ТУГО

Пијана сам...Знам...
Ал' сећам се свега...
У вину видим вољен ти лик...
Била сам богиња, не само жена
у твојој глави заточена
а ти из душе последњи крик.

Стежеш ми срце у снажној шапи
па га свом снагом цедиш ко нар...

Видим крв своју у овој чаши,
да могу имуна да будем бар...
Него се журим да те дотакнем,
да се отрујем...
и да издахнем.

Па пијем... Пијем...
Ни свесна нисам колико дуго
сећања снујем...

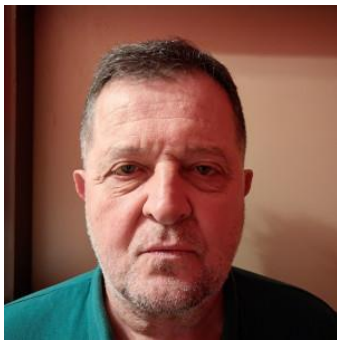
А знам да сваки гутљај тог вина
морам већ сутра да одболујем...
Па стегнем зубе и чашу сломим
да ти познати не гледам лик...

Опрости вино, ниси ти криво
што постах љубавни губитник.
Јер ти ме кунеш из чаше пуне
не могу више да трпим то;
Бацам то стакло, прозрачно, танко
да себи не створим још веће зло...

Са чашом ломим и срце своје
из њега истиче црвена бол,
та крв и вино, исте су боје
а ја на рану посипам сол.

Пијана сам... Знам...
Пијана од чежње...
Вино ми више не гаси жеђ,
добро је друштво са чашом првом,
после од пепела кисела цеђ...

Што за утеху не нађох друго
опрости мени, пијаном робу,
него те вином убијам тугу,
док ме сећања примичу гробу.

Драгојло Јовић, Крушевац – члан

ВИНО КАО СУДБИНА

Вино нам је од давнина
Било мелем за невоље
Пред бојеве и ратове
За јунаке и сватове.

Ни сад време друго није,
Вино се за здравље пије
И за Славу и за Светке,
За здрав пород и иметке.

Са вином се ране лече,
Од љубавних тешких јада,
Кад уместо крви тече
Вино наших винограда.

На столу ми флаша вина,
Сапутница из младости,
Што ми душу врелу хлади
Кад останем без радости.

Кад вина буде више,
И од воде и од крви,
Пламте слике из младости,
Враћају ме успомени.

Лете чаше на све стране,
Од вина је све црвено,
А у души љуте ране,
Отворене, разјапљене.

Не жалим винске чаше,
Мојом руком поломљене,
Кад кроз вене вино тече,
Чаше су за једно вече.

Опет сета, опет туга,
Жал за прошлим не нестаје,
Од живота још остаде
Да се с вином не престаје.

Кад душа спас пронађе
У чашама рујног вина,
Ето спаса за све јаде,
Ето вина, ето мене.

Живорад Милановић Маки, академски сликар, члан жирија за ликовне радове

НАГРАЂЕНЕ ПЕСМЕ И ПЕСНИЦИ

Средње школе и Студенти

*Прво место**Бојана Петковић из Лапова***ЧАША КОЈА ОСТАЈЕ ПУНА**

Не волим те као младост.
 Она пије нагло
 и не памти укус.
 Волим те као вино
 које не тражи брзину
 нити сведоке.
 Прошли смо године
 у којима се људи мењају
 као етикете на боцама.
 Ти си остао
 у ономе што се не види одмах
 у стрпљењу,
 у начину како ћутиш
 док ме слушаш.
 Љубав није занос
 који се сутра објашњава.
 Она је трајање
 које се не хвали.
 Укус који остаје
 и кад нема више ничега на столу.

Учила сам да одлазим тихо,
 да не остављам траг.
 Са тобом сам први пут
 пожелела да будем запамћена
 не по ватри,
 него по постојаности.
 Кад ме дотакнеш,
 не губим тло.
 И то је разлика.
 Мир није одсуство страсти,
 мир је страст
 која зна где припада.
 Ако икада посумњаш у нас,
 сети се овога...
 нисмо се испили.
 Нисмо се потрошили.
 Остали смо читави.
 Зато те волим
 не као ноћ
 која се препричава,
 него као чашу
 која остаје пуна
 и кад се све заврши.

*Ивона Бојовић из Београда***ЗАХВАЛНА НА ТЕБИ**

Захвална на теби
 Хвала што си ту,
 И што те свуда има,
 У свакој капљици кише

И олујним ветровима.
 Хвала што ме не остављаш никад.
 Што ми пружаш руке кад паднем,
 И кад ме убедиш да верујем,
 А ја мислим да нема наде.

Хвала ти, јер због тебе све боју има,
 Хвала што ме одважно показујеш свима,
 И што ми не даш да будем тужна.
 Знаш, најдража ми је твоја ружа.

Хвала ти,
 Јер сам пронашла спокој и мир,
 Хвала ти што је због тебе
 радостан сваки мој дан,
 Хвала ти, са тобом је сваки тако свечан.

Хвала ти,
 Јер сам коначно спознала праву љубав,
 И хвала што због тебе у мени је увек има,
 И што је великодушно поклањам свима.
 Сад знам, ти си љубав.
 И желим заувек да те имам.

Друго место

*Малик Дацић из Сјенице***ZBOGOM DRAGA**

Zbogom draga, zbogom!
 čemu se nadati sad?
 Vera u iskusne zore nam jednom beše sve
 Al' našto to?
 Da pesme ispuni gorkih plodova jad?
 Novog pesnika eto
 nove će i ljubavi biti zar ne?

Zbogom draga, zbogom,
 nek ti se suza u oku ne zrcali.
 Klонуше obećanja. Čemu snivati sne?
 I to što jednom padosmo
 znači i da jednom poletesmo, zar ne?

Šta će biti? Pa nije ni pesma bez krova!
 Lasta nam jednom obeća sve to,
 Veruj, palo srce voljenu te preklinje, O!
 Znaj, Posvema sledi reč nova.
 Sve iščezava!

Osušen bor na hridi ostade sam!
 Sve što u jednoj pesmi stane:
 jedno sunce, cvet, jedan poslednji jauk!
 Ne zovi plamenom
 tamo gde stanuje ledeni kam
 I uz moje čelo se mrzovoljno
 cere crn vuk i crni pauk!

Zbogom draga, Zbogom,
 Vera nam jednom beše sve!
 Ne zrcali suzu ispod crne glave
 čemu obećanja i snivati sne
 sve će to da tre neznani zov jave!

Pesma se menja, a ni ti nećeš biti ista!
 Zaborav od sve ljubavi nam beše duži
 Moja ljubav će bez mene biti čista
 Nek novi pesnik dođe, nek iskusnu zoru
 pruži
 A pesma će za reč, bogme biti mnogo,
 Zbogom draga, O zbogom!

Nikad ja umreti neću!

Ipak, eno, teška mi tuga obrve povije
 Ono što rekosmo sad nam na rukama
 Smrt mojih pesama sad se predoseća
 Gle, Prenoći mnogo zlog mastila
 što ga rekoх mukама
 Preda mnom smrti čas,
 a trešnje obasiplju nova proleća.

Друго место*Кристина Милошевић из Прокупља***LJUBAV I VINO**

Brojim čaše kao naše poljupce,
 pijem crveno vino kao krv
 koju sam prosula.
 U vodi vidim sve isplakano.
 Ne odlazim svom domu
 jer si ti moj dom,
 ne spavam, snovi nose težinu.
 Nisam oživljena,
 tuga me čini mrtvom.
 Osuđena na pisanje o gorčinama
 sve bih ponovo ispočetka.

Treće mesto

Одрасли песници

Прво место

Данијела Јевремовић, Крушевац

ТИ И ЈА

Твоја рука ми треба
и твој додир изненадни,
да ме окрзне твој поглед
у пролазу
и твој смех у безизлазу,
па да полетим ко птица
сломљених крила
до сна и бескраја
и недокучивог зрна
људског постојања.
Да се ко немир уселим
у твоје тамне зенице
и као ватра разгорим
утихле и покисле снове,
заруменим зоре
и распламсам страсти.
Да ми уз чашу црног вина
шапнеш две, три речи благе
па да их утиснем у сећање
да ме чувају од свакодневице.
Да се распе јато звезда
по хаљини боје меда
и зашуште по њој цветови златни
ко у пољу сунцокрети.
У смирај дана
само желим да сам жена
са расутом косом
на твој рамену
као месечина изнад мора
као плима и осека
као ти и ја
овде и сада.

Прво место

Слободан Милојевић, Крушевац

ОДЛОМЉЕНА

Обронци и стране валовитог краја
између две дивне, лепоте планине
сачували изглед земаљскога раја
уз токе бистре, брда и долине

Омања је жупа крајем прошлог века
изменила слику некадашњу своју
нестало је деце, нестале човека
нити су јој овце, ни вуци на броју

У подруму старом куће склоне паду
бурад је и бачве прекрила прашина
оронули старац изгубио наду
огњиште је згасло, царује тишина

На пушкомет јаки нигде људског створа
последња је глава, затире се село
у сатлику задњем са чепом од чвора
остало је вина таман за опело

Затравиле стазе, врзина је свуда
окућница празна полеглога плота
намерника нигде да наиђе туд
ни комшија нема, нема ни живота

...

Што ратови нису успели да сатру
ни Турци ни Немци у сва зла времена
коначно смо сами угасили ватру
и бацили камен преко свог рамена

Зарасле су баште, ливаде и њиве
осушиле воћке, парлог виногради
у сећању само још су слике живе
будућност се нова негде даље гради

...

Ех, знала је некад од првих петлова
поранити младеж и да крене граја
и дим да се вине изнад свих кровова
а испод њих љубав и срећа без краја

Пролеће је увек доносило радост
после силног снега, студен циче зиме
бујала је гора, бујала и младост
живело поштено, поносило тиме

Са летом је рано долазило воће
и радови пољски, летина и жетва
обављало све се са пуно лакоће
одвијао живот, ни слутила клетва

Па у јесен златну кад је берби време
размиле се људи, и старо и младо
ужурба се народ, натовари бреме
да потера кући и усев и стадо

Од резања првог средином вељаче
трудом и уз помоћ Светога Трифуна
берићетом вршне све су напртњаче
запрега до једне гроздовима пуна

У дворишту сваком кад се грожђе муља
босоноге цуре по зрнима газе
чекајући жељно шира да покуља
тискају се деца, каце обилазе

И старији вино да оточе журе
под комином дуго не ваља да стоји
а редовна је проба док се пуни буре
радују се снази, укусу и боји

Онда казан бакрен што по селу кружи
да у литре сточи узаврело воће
комшилук уз себе обавезно здружи
да с ракијом љутом крај њега заноће

...

А са првим снегом свињокољ се спрема
одвајају шунке, топи маст и чварци
кува се кавурма, нема чега нема
вешалке, сланину саламуре старци

Дочекана спремно увек свака зима
окраћају дани, а ноћи одуже
пркоси се мразу, снегу, сметовима
крај огњишта сви се на поселу друже

Гуслари су песме подугачке ткали
о косовском боју, Милошу, Лазару
а млађи на изуст сваку од њих знали
о јунаштву, чојству, као у буквару

Фрулаши су редом дизали у коло
млађарију, старе, мушкарце и жене
коловођа дика, вије наоколо
преплићу опанци и песма се крене

Точило се вино не превише јако
мирисно и рујно што клизне низ гушу
и цветним и женским именом је лако
ружица баш сваку разгалила душу

Сад гусала нема да крај ватре јекну
фрула је одавно за пас заденута
ни сељака нема коју реч да рекну
путнику што можда, случајно залута

...

Магда Торђевић из Кнића

НАШЕ ВИНО

Винске приче, све истином плене
забраву неће нова праскозорја.
Туга дане листа, ал' никад не свене
од тада је прошла тек година која.

О какво смо вино правили нас двоје
наједрала пуца од слаткоће јако.
Гроздови се у сластима поје
тамњаником замириса свако.

Стамен дворац од љубави створен
сваком стазом кормилари сета.
Сад без њега, живот ми уморен
И топлину своју немају ни лета.

Напукло ми срце у осами дрема
а крилати ветар носи ме у ноте.
Без њега ни вино ту лепоту нема
и у чаши нема укуса дивоте

Друго место

Радмила Миљковић из Пољака – Цириха

VINOGRAD ZA DVOJE

Gore, u planini, vinograd posadi.
Birane sorte neka budu sve.
U sred vinograda kolibu sagradi,
kada kiše krenu, da skloniš me.

Dole, u ravnici, nema hladovine.
Jednu Brezu belu posadi za mene.
Kad nas stigne vino, iz vina istine...
Sa tobom, u hladu, da vratim uspomene.

Pod košuljom davno, stavila sam zrnce.
Tu, sa leve strane, u skrovište tvoje.
Kad godine minu i kad zgasne sunce,
Iz njega da rađa, grožđe za nas dvoje.

Друго место

Љубиша Живојиновић из Головода

ПЕСМА ЈЕДНОЈ ИНИ

За пролеће једно, за Ину једну, ,
поклањам радост, росу у трави...
За реку ту, обала ја сам,
ледено срце моје тад се крави...

На Инином длану извире море
Галеб да будем у њеном оку,
дао бих јутра, детињство цело...
За Ину једну, за ту рајску лепоту

Свићу јутра у очима Ине
у недрима крије врела лета
за све оне који воле лепо
Ина је пета страна света

Дошла вила са Голије високе,
под Багдалу на царске улице...
Осмех јој је ко у Бога Аполона,
стас предивни Царице Милице

Слушао сам када је зборила,
кад се њене усне додирују...
Чинило се мени под Багдалом,
да се звона Нотр Дама чују

Нек сликари свој посао обаве
нек песници прихвате се пера
нек лепоту преточе у риме
па она је ко Милоска венера

Сви би хтели на узглављу,
јастук мали са Ином да деле...
Ако ништа више, макар само
да додирну њене руке беле.

ЕЈ ЧАРШИЈО ЛАЗАРЕВА

Еј чаршијо Лазарева
Памтим твоје лепо лице
Због лепоте твоје старе
Убише ме несанице

Нема више шарен града
Ко да пале јаке слане
Са чиме се некад поносили
Окачили на врбове гране

Срушили су Париз давно
Кућу барда и боема
Шор Косовски сада тужи
Ни Липовог лада нема

Још Европа стара стоји
Ал ХОТЕЛА нема више
Где се некад бекријало
Сада се други уселише

Где је Лувр робна кућа
Где је Бубац, где Салон,
Где Напредак крчма стара,
Где Таково, где Глестон...

Где су они фијакери
И дорати коњи чили
Из кафане по фајронту
Што су боеме развозили

Ни чаршија ниси више
Постала си сада град
Ал памтим још Таково,
Париз, Глестон, Липов лад...

Бисери су били твоји
Ал их спраше неке кише
Тих чаршијских амајлија
Ни на слици нема више

ОДА ВИНУ И ЉУБАВИ

Како могу да одолим
Кад се вино црно точи
Ко би могло да не пије
И не љуби плаве очи

Дижем чашу црног вина
Винограду, плавом мору
Вино пијем љубим снаше
И са вином чекам зору.

Кад на столу нема вина
Љубави се тада хладе
Пријатељи волите се
И гајите винограде.

Ко не пије црно вино
За ужитке он хаје
Где се вино не испија
Тамо љубав недостаје.

У чашама црног вина
Видим њене очи снене
Па за мало с чашом вина
Не замених усне њене.

Када јесен зајесени
Као сафир грожђе плави
Богови су црно вино
Измислили због љубави,

Кажи мени, о премила,
Дал си вино или вила
Дал си бисер плавог мора
Ил прелепа мајска зора.

Латини су вино пили
И у њему нашли спас
Још тада су говорили
„In vino veritas“...

Треће место

НАГРАЂЕНИ СЛИКАРИ

Прво место освојила је Слађана Бундало за слику
ПРОСУЛО СЕ ВИНО;

ПРОСУЛО СЕ ВИНО - СЛИКА

ВИНО ИСТИНЕ

Капље ко суза
из зрна што је
око свету.

У њему земља памти
додир корена,
ћутање брда
и дуго стрпљење светлости.

Зрело сунце у чаши
злати се
и осмехује дану,
као да зна
колико нам мало треба
да поверујемо,
у истинитост тих капи.

На уснама
топлина лета,
у грудима
кратко примирје са собом.

Гаси нам жеђ за животом,
оним што боли
и радује у исто време,
а чега се
само човек
плаши.

© Слађана Бундало

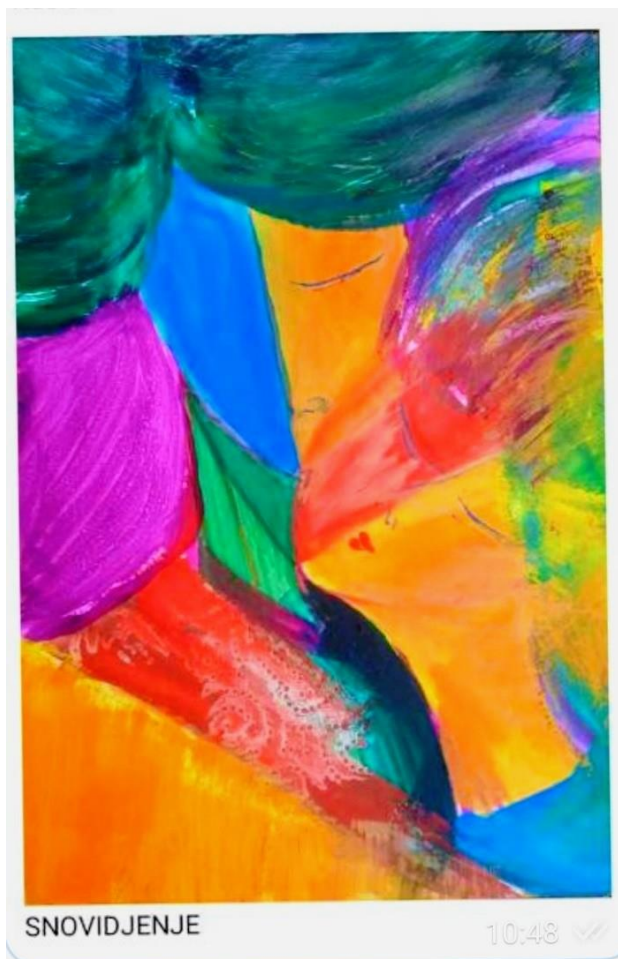
Друго место освојила је Љиљана Тамбурић за слику ГРОЖЂЕ И ВИНО

ГРОЖЂЕ И ВИНО - СЛИКА

Треће место освојила је Љиљана Милошевић са слику СНОВИЂЕЊЕ.

СНОВИЂЕЊЕ - СЛИКА

СНОВИЂЕЊЕ

У СНОВИЂЕЊУ
ВИДИМ ТВОЈЕ ОЧИ,
ВИНО НА НАШИМ УСНАМА
КОЈЕ ТОЧИ!

ПЛАВИ НАС ВОДОПАД СЛАСТИ,
ЗАВОДИ И НАВОДИ НА ГРЕХ!
ПОСТАЈЕМО ЧИСТА ЉУБАВ,
ИГРА, РАДОСТ, ЗАНОС И СМЕХ!

КАО ПРАВИ МАГ,
УПЛЕО СИ СЕ У МОЈЕ КОРАКЕ,
ДУШУ, СТИХОВЕ, СЛИКЕ
И ОСЕЋАМ ТВОЈ ЧАРОБАН ТРАГ!

У СНОВИЂЕЊУ
НАС СВЕМИР ЈЕ САКРИВЕН,
ТУ ТЕ ЉУБИМ ДУГО,
НАЈДУЖЕ!
ДЕЛИМО ЛАКОЋУ ЖИВЉЕЊА,
УЖИВАМО У ПЛЕСУ,
ВИНУ, СЛОБОДИ,
ЈЕР ЖИВОТ ЈЕ САМО ТРЕН!

ГРЛИМ ТЕ РУКАМА
ОД ЧЕЗЊЕ И МИЛИНЕ,
ПА ТЕ ВОДИМ ДО МОРА,
ВОДОПАДА, ШУМЕ, ПЛАНИНЕ!

СВЕДОЧИМО ЛЕПОТИ
ВАНВРЕМЕНСКОГ СЈАЈА,
У КОМЕ СМО НЕВИДЉИВИ ЗА ЦЕО
СВЕТ!
КАО ДВЕ РАЈСКЕ ПТИЦЕ

ПИЈАНЕ ОД ЉУБАВИ И ВИНА
НАЗДРАВЉАМО ЛЕПОТИ ЖИВОТА И
НАСТАВЉАМО ЗАГРЉЕНИ СВОЈ ЛЕТ!

© Љиљана Милошевић, Чачак

Похвалу ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:

Нада Милосављевић из Крушевца

НАШЕ ВИНО

Као увек за празник
Свечано куцнусмо чаше
Одјек кристала запева оду животу
Мило се погледасмо
Пожелесмо једно другом стоту.

Замирисаше отежали чокоти
Из старог винограда
Риљаног на три ашова дубине
Чуваног пушком
И молитвом против града.

Искре из очију и рубини из чаше
Откључаше ризницу срца.
Вратише младе дане
Просуше ђердане чежњом низане
Копчом љубави чуване
Милином и горчином стезане.

Прву смо чашу испили давно
Уз жар љубави што с неба паде
Зграбисмо голим рукама жар
Када над здравицом време стаде
Захвалисмо се Богу за дар
Вино нам снагу и крила даде.
Опи нас занос, пре прве капи
Чежња нам путеве позлати.

Наша је љубав ко вино текла
Слатко, горко, наискап смо пили
Точила нам судбина бокале
Ми судбину здравицом китили.

Дизали смо чаше о слављима
За рођења, свадбе, усељења
Испијали и за покој душе
Нашег рода, драгих пријатеља.

Од памтивека, па све довека
Из сваке чаше, из сваке капи
Божанско вино истину збори
Кроз осмех, уздах или сузу
Причу о ЉУБАВИ говори.

Првослав Пендић Пенда из Крушевца

ВИНО ДУШУ МИЈЕ

Само ми још ову ноћ поклони.
Ноћас пијемо вино црвено.
Вино и чаше, остало склони,
Хоћу да љубим лице румено.

Нека ми срце задрхти.
Вином ватру нек гаси
Нек ноћас боли и пати,
Душе нам немирне спаси.

Ноћас ћу душу вином умивати
Што грешна лута и љубав тражи
Дрхтаво срце не може да схвати
Да љубав без вина не важи.

Душе се вином поје
Да усне угреју, да љубе,
Испијене чаше више се не броје,
А кад се наљубе, душе се губе.

Душа уз вино новим уснама хита,
Болном срцу под кошуљом смеши,
За срце у мраку душа и не пита,
С вином уз пољупце греша ли греша!

Радован Синђелић из Шапца

ПОСЛЕДЊИ ПУТ ВЕЧЕРАС

Ја сам прошао вечерас последњи пут
 дреновским лугом и шумом,
 крај мене је ишао лагано мој верни, добри Чапа,
 кола пуна грожђа вукао је кумов уморни вранац друмом,
 међу корпама је лајао Јарамаго, млад пулин белих шапа.
 Шумео је ветар у лугу међу лишћем кестенова
 враћале су се птице на починак у своја гнезда,
 скупљале су се сове на букви ради поноћног лова,
 у сваком Чапином оку сјао је по рој звезда.
 Тонов разних и звука у ноћи шума је пуна,
 Сја пун месец, месечина на луг капље ли капље,
 лепрхне крилима ђук, огласи се скривена жуна,
 на обали језера сненог свађају се беле чапље.
 Шушти шумска стеља, пут често претрче куне,
 понека падне звезда у језеро са велике висине,
 цврнци невидљиви, у трави затежу своје струне,
 складом између њива почесто ласица мине...
 Дођосмо до раскршћа где рачвају се три пута
 радостан очију сјајних ту застаде мој Чапа,
 У Дренову би да скрене, сокаком да пролута...
 Рекох му: Мирише ветар и киша се скоро спрема,
 олуја ће нека стићи у долину пре поноћи
 и муњама ће по долини Илија громовник тући...
 Не верује, прекорно ме гледа моја верна шапа...
 – Послушај стари мој, пођимо нашој кући...
 Никада више нећу сокаком дреновским проћи,
 одавно за нас више тамо ничега нема...

Окрену Чапа низ пут за зечијим скорим трагом,
 и скочи кумов пулин са кола па несташе у ноћи...
 Чапу наћох где чека пред нашим кућним прагом,
 а кум је дозивао дуго: Врати се Јарамаго!
 Бринуо се како ће Маслачак по мраку дому доћи.

Поче и ситна киша, сину светлица понека,
 зашушта топли ветар, копнило је позно лето,
 венуло је лагано, осетих да брзо ће проћи...
 Помислих благо оном ког одано срце чека,
 ко може мирно да спава у олујној летњој ноћи
 јер постоји добра душа која мисли о њему...
 До јутра чекао је стари кум хоће ли кући доћи
 чупави Јарамаго, то мало драго псето
 и горела је дуго лампа на његовом трему...

Славица Јовановић из Шапца

ВИНО ЈЕ ИСЦЕЉЕЊЕ, ЉУБАВИ ОЖИВОТВОРЕНЕ

Лелујање чокота се чује,
ко вучја завијања на месечини,
све лозинке стиходарјем частим,
да отворе врата божанске љубави,
вином црним, белим или розе,
то Св. Трифун орезује лозе.

И ја имам мираз да напуним кућу,
то су моја вечна виногорја,
ту су младице и изданци,
виногради у праскозорја.
Озаре ме и препороде ме,
винарије кушаонице,
моје су резнице ожиле се,
знају пут којим лете птице,
те небеске мале суђенице
и радости наших првенице.

И ја имам мираз рујно вино,
румене образе у свануће
миомирис тамјаника шири,
вино то је моје надахнуће.
Песникиње о вину песму пишу
и стабљика ожили се нова,
протицаће вино као река,
пуно пуче од рајских вртова.

И певају и славују песму
винску песму људских сновиђења,
горске ласте надлећу виногорје,
вино драгоцено као јасновиђења.
Вино је исцељење, а љубав окрепљење,
гушчијим пером у мастило црвеног вина,
исписујемо путање ласте,
ја гајим винову лозу,
до неба док не порасте...

И шта још даривати песми
и заштитнику виноградара,
заветујем се да пуче, двозрнац,
дарује ми близанце, љубави испреплетениг
жила,
у твоја сам чудновата чуда загледана.

И покажи се Св. Трифуне
заштитниче виноградара,
покажи цветове светлоплаве
поднебесје, све розете и ресе.
И зачу се песма што је носим на дар,
виноградара ћерка у мираз однела
румене образе свој богочовечни виноград.
Пију се вина из старих буради
из нас ће и мртвих нићи виногради.

Зоран Старчевић из Ужица

НАПИШИ ЈЕДНУ О ВИНУ

Напиши о роси коју ћемо пити,
о калему који засади судбина,
о милости Божјој што ће се излити
у љубав рујнију од зоре и вина.

Напиши једну о чокоту што пева
ноћима раскоши, радости и страсти,
рују што нас буди док срце још снева,
у твојој рукади, где ћеш и ти цвати.

Напиши о бајци што пробао ниси,
о шапату лозе што осмехе сеје,
песму што у вину певају мириси,
бехар са трешања док у души веје.

Напиши од сунца, од зоре, од ватре,
оду што из риме точи капи сласне,
за сватове, коње, тамбуре и шатре —
за венчање, када јесен златна гасне.

Катарина Голубовић из Пригревице

VINOM OBOJENA

Ti si nosila vino u očima-
Ono što opija bez pijanstva.
A ja sam te pio- ne usnama,
Već ćutanjem koje te zna.

Svakim dahom bio sam bliže dnu,
A opet...
Uvek ostajala kap:
Neizrečena,
Nevoljena,
Ne oproštena.

Klizilo je niz staklo-
Isto kao što si ti
Nekad klizila kroz mene,
Bez pitanja,
Bez objašnjenja.

Čaša iz koje pio sam
Najslađu gorčinu,
Najdublju nadu.

Nazdravili smo tišinom.
Skinuli prošlost kao stari kaput.
Ti si gledala kroz mene,
Ja sam gledao kroz vino
I pitao se: Koliko boja ljubav ima
Kad nestaje?

Na stolu- trag tvojih prstiju,
Na usnama- ukus vina i laži.
Još jedna noć u kojoj
Ljubav nije ni otišla..
Samo je promenila boju.

Jer ljubav - istinska,
Vinom obojena-
Ne pita čije je vreme,
Ni gde vodi put.
Ona samo gori-
I svetli kroz vekove
Kao ime dvoje ljudi
Što su se jednom prepoznali
U tišini srca.

Снежана Поповић из Крушевца

LJUBAV

Čokoladu, ružu on joj dade
Te je sad i prositi on stade
Na Dan Zaljubljenih se ta veza
Uz čašu vina prstenom sveza.

Za drugim stolom vidim vino
I to Metohijsko crveno
Od oca i sina, posle rata
Sada ovde stoji kraj vrata
I o stradanju, ljubavi priča
Metohijsku Toskanu veliča.

Za trećim stolom vidim i župu
Župljanka i pitko vino belo
Za uspeh, za društvo baš veselo
Diplomirala je devojka mlada
Roditelji, svi su srećni sada.

Sećam se kako kad moja ćerka
Pobedila i diplomirala
Otvorila se i flaša vina
Godinama stara imovina
Za ovu priliku i čuvana.

Ima nešto čega ovde nema
Vinarija ne ume da sprema
Vino jeste, al' vino i nije
Zavisi u kom se oku vije.

U oltar se ka' vino unosi
Iz njeg' se ka' svetinja iznosi
Zajedno sa hlebom belim
Kao dar prima se bićem celim.

Nema veće ljubavi od Hrista
Nema veće žrtve od tog krsta
Neka bude jednom u stihove
Novo vino, u nove mehove
Besmrtna mladost i Hristova radost.

Живојин Манојловић из Крушевца

ОБРАСМО ГРОЈЗЕ

Обрасмо гројзе
Из Радојкино од мираз лојзе.
Милина њојзе.
А имало две приколице
С издигнуте канате
Вршне сам да знате.
Сићомо с брда дома
Право пред бачвару
Укопану, од камена зидану
Од прадеде-стару.
Муљача дрвена
Са три озубљена ваљка
Сачињена
Лагано и обрћеш
Зрно праска
Сокем из њега и љуском
У кацу истица
Запетљаним петелкама
Ко на лековит извор,
Кад вода дотица
Руке улепљене
Не мож прсте да раставиш
Од сласти комине и шире
Будуће вино правиш.
А мирис... Мирис се шири по авлие
И даље низ сокаце
Мирис на јесењи берићет
Младост на снаше
кад преко крова сито баце.
Бачва навршена
Домаћин отвор замандаљује
Састав са чепем
Житком глином премазује
Да комина ври
Ал ваздух не повукује.
Месец стидан се појављује
Слатки умор
У теб се подвукује
Радојка трпезу поставила
С разне ђаконије
Па се домаћински
Берачима зафаљује.

Сара Вукосављевић из Београда

UZALUDNI BEG

Od tebe ne umem da pobegnem,
koliko god daleko bila,
naši putevi su uvek blizu.
Od tebe ne umem pobegnem,
dok po pozornici pišem pesme
I isprepletanim rečima
stvaram valcer stihova.
Ti okupiraš moje listove,
knjige,
ploče,
korice istrošene sveske
ivice srca.
Od tebe ne umem da pobegnem,
i stalno ti se vraćam
kad se čini
da neko drugi
piše kao ja,
diše kao ja
i voli,
kao ja.
Od tebe ne umem da pobegnem,
jer umetnici
opijeni ljubavlju,
ne beže
oni od toga žive.

*Константин Томичевић из Крушевца***ПЕГИЦЕ**

Не знам да ли су ти пегице
расуте намерно,
Или су само побегле из реда,
Као мисли моје које ми се јаве
Када те предуго гледам.

Неке су ситне, једва признате,
Неке смелије, неке решене
да буду виђене,
Па макар погрешно схваћене,
Баш као ти.

Заједно су све као сазвежђе на небу,
Јер то си ти – моје небо,
И свака твоја пегица сија као звезда
Коју никада нећу имати.

Неправедно је како их носиш лако,
А не знаш какву силу имају.
Неправедно је што их видим пре свега
И што у мом мозгу, као по мору,
само оне пливају.

Ако икада нестану,
Бићу сигуран да сам их ја покراо,
Понео по једну сваки пут када сам
отишао,
А нисам имао храбрости да останем.

*Ања Костић из Београда***ДВОЈЕ А ЈЕДНО**

Моје усне не желе туђе,
Твоје их опијају као вино,
Твоје руке плешу по мени,
Уз музику коју само ми чујемо,
Уз нашу песму,
Коју само ми знамо,
Прибијам се уз тебе,
Желим да ти уђем под кожу,
Да будемо једно,
Да ти будеш ја,
Да ја будем ти,
Двоје, а једно,
Једно, а ми,
Ја сам у пустињи,
А ти си вода,
Ја сам на робији,
А ти си слобода,
Срца немам,
Одавно сам га дала теби,
Ја спретна нисам,
Поломићу га лако,
А за твоју руку створено је тако.

*Урош Аћимовић из Пожеге***ХОЋУ ВИНА И ПЈЕСМЕ**

Хоћу вина,
 Хоћу пјесме,
 Још ми није вријеме мријети,
 Још сам жељан емоције!

Емоције што ми од ње срце заигра,
 К'о у младости руменој,
 Емоције што ми од ње очи,
 К'о фењери жути у сред ноћи, засјаје.

Ах, да ми је вина,
 Ах, да ми је пјесме,
 Ма да ми је година која мање,
 Још би свијет видео мене!

Ах, да ми је вина,
 Ах, да ми је пјесме,
 Па кад улица се њена
 Опет сјети мене...

Ах, да нам је вина,
 Ах, да нам је пјесме,
 И Париз и Сена
 У заборав би пали!

Ах, да нам је вина,
 Ах, да нам је пјесме,
 Да нам се ватра распламса,
 Зору да будимо!

*Снежана Петровић из Цириха***ВИНО ИСТИНА ПОЕЗИЈА**

Немој ноћас да реметиш кишу,
 летњу кишу док плочнике спира.
 капи кише песму једну пишу
 док ветар лагану мелодију свира.

Та се песма не крије у мени,
 речи ћуте скривене у вину,
 ја их никад написао не бих,
 вино ће за мене, писати ИСТИНУ.

Истина је да те само сневам,
 жудим,чезнем лик ме твој опија,
 не могу ја теби песму да испевам,
 мени се у вину скрила ПОЕЗИЈА.

Ненад Карић, Лазаревац**НАФОРА**

Врлине у катакомбама,
 ризнице искона тихују,
 поруке скривене у боцама,
 песме лагуми стихују.
 Спокој таме их облива,
 прах-праха лице обасипа,
 запечаћена истина,
 купа се у тајни вина.
 Рука им брижна прилази,
 прегршт на челу бора,
 хлебом га насушним мази,
 причеста, чини се нафора.
 Ред смернога народа,
 ка храму Божјем се тиска,
 вино са благословом Бога,
 поруку од Исуса упија.
 Живели, здраво нам било!
 Нафоре причест се прима.
 У крв вам се вино претворило!
 Љубав је дивна истина.

*Сандра Јовановић из Крушевца***ВИНО И ИСТИНА**

Шетао се кнеже Лазо својим двором у Крушевцу,
 Шетао се и плакао, младости се он сећао.
 Када је на двору српском он служио славног цара,
 Сузама се опраштао, од највећег господара.
 Син му Урош нејак био, славу није наставио.

Па говори он Милици, својој драгој дружбеници:
 „А ти љубо, драга љубо, налиј мени чашу вина,
 Јер је вино ко истина, а истина зна да боли,
 Кад се мрзи, кад се воли.

Ја одлазим на Косово, изгубићу тамо главу,
 Ал' то морам да учиним, да Србији вратим славу.“

Милица му одговара:
 „Ако ми се ти не вратиш, биће свима јако тешко.
 У срцима многим српским сачуваћеш своје место.
 Славиће те кнеже Лазо, наздрављати чашом вина,
 О твојим ће подвизима причат људи вековима.“

Чашу вина он наздрави, за Србију и Милицу.
 „Остај здраво моја љубо, чувај мени ти Србију,
 Чувај мени ти Стефана, и осталу нашу децу,
 Од свих празних обећања.
 За Србију и Косово биће много тешких дана“.

Нина Симић из Крушевца

СТАРО ВИНО ПОМИРЕЊА

Иста кафана
Исти сто у углу
Конобаре, имаш ли исто вино
Оно од пре двадесет година?

Шта, не сећаш нас се?
Ниси нас познао?
Па били смо млађи
Ал треба нам старо вино.

Старе песме нам свирај свирачу
Конобаре седи с нама
Сипај то вино помирења
Помогни нам док разговор крене...

Кад не знамо шта да кажемо
Макар се ухватимо чаше
Гледамо се у очи преко вина
Живели за старе дане!

Наздравимо светом Трифуну
Давној берби 2005.
И једном старом винограду
Из ког се пружа поглед на Жупу

Кад се загрејемо, кад нас ухвати
Онда се ти тихо изгуби
Срешће нам се руке и
Дискретан кључ у твојој руци.

И соба је исти број
Исти поглед на језеро
Само време не може да се надокнади
Донеси нам још вина конобару!

Помогни нам да вратимо бар на трен
Изгубљене године
Време прошло нека ноћас
Бар на кратко буде садашње.

Она се пита да ли му се и сад допада
Колико су јој године нарушиле лепоту
Њега брине мушка снага
Није више млад каквог га она памти.

Болеће можда после још више
али љубав стара тражи ово
Имају право и изгубљени
Некад да се нађу.

Бранко Ћурковић Ћуро из Ћићевца

ПЕСМА И ВИНО

Пијем вино
И ракију шљиву
И помало купам се у пиву
Пјевам добро
Још ме грло служи
Тражим неког
Да се са мном дружи
Да пијемо
Да се веселимо
Да никоме
Зло не пожелимо.

Да пружимо
Сваком братску руку
Нек се чаше
Чукају и туку
Нек се пјесма
Ори усред ноћи
Кад се добро
Напијемо пића
Кајање ће
Испред зоре доћи
Од кајања
Нема вајде роде
Зато пијмо
Вино место воде
Јер је живот
Исувише кратак
И тако ће
Без везе да оде.

Мирослав Кркић из Тићевца

АЛБАНТИН

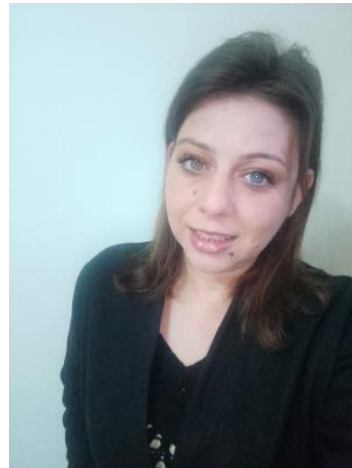
Грожђа из Сталаћа
Нису случајно најслађа.
Није само Јужна Морава та,
Која кружи око њега,
И сунце цео дан
Обилази око његовог брега.
Словенци су познати
Љубитељи доброг вина,
Зато Сталаћани увек
Своје грожђе продају њима.

На пијаци у Марибору
Била је добра прођа
Сталаћког грожђа.
Једна је госпођа,
Да би цену убила
Хтела да омаловажи
Сталаћанина Данила.
Да он о вину ништа не зна,
И да за то грожђе,
Не може толико да тражи.

„Тачно је да ја о вину
Немам неко велико знање,
Ја сам госпођо, Албантин,
И стручњак сам за ковање.“

А она ће на то
„Ништ* не вем“
„Ја госпођо, прво обалим,
Онда дигнем ноге и ковам.“

„Ју срам да те буде,
Ја сам за тебе дама“
„Зашто госпођо?,
То је поштен посао,
Крава треба да буде поткована,
Али Вама изгледа нешто фали,
Па су Вам неке ствари
Стално у глави“.

Јована Живковић из Вишњићева код Шида

ЉУБАВ УЗ ВИНО

Угреј ме да кожа гори.
Вино ће срам да нам скрива.
Црвена ватра, црвено вино,
горућа жеља која се снива.

Страст на дну чаше
док површином љубавна пена
пуцкета и плута.
Уз чашу вина учини ме женом,
нек твоја рука по мени лута.

Нек твоје усне страсно ме љубе,
вино у даху да ти миришем.
Да с' тобом ноћима испијам вино,
мирис његов са тобом да дишем.

Љуби ме, воли, до последње капи,
вино је ту срамоту да скрије.
Само ме љуби и немој стати,
вино се пије, вино се пије.

Грли ме, к'о што ни једну
нити си смео нити си хтео.
Ту је вино страст да таласа,
уз вино се дајем део по део.

ОСТАЛИ УЧЕСНИЦИ НА КОНКУРСУ

Славица Максић, Београд

IN VINO VERITAS

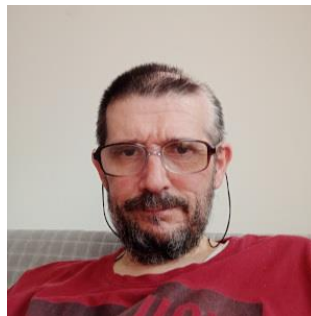
Не знам ништа о томе
Како је грожђе завршило у вину
Али хвала од срца некеме
За прилику да тражимо истину

Вино крепи, вино блажи
Некад тужи, некад слади
Тај поред тебе све ти дражи
А сви около само млади

Време се скупља, ноћ крати
Радост расте с новом чашом
Зовемо мило и драго да се врати
Са љубављу и срећом нашом

Да ли би се боље разумели
Мање освртали на глупости
Да смо урадили шта смо хтели
Ако можеш, животе опрости!

Саша Козић, Београд

СЛАТКА БОЛ

Љубав се пришуња и прикраде.
Дође, уради своје
и прође.

Иза себе оставља пустош,
тугу, очај,
неку сету.

Болест је она права.
Лечи се најчешће вином,
кафаном,
наравно, виолином.

Тешко се лечи.
Најбоље временом.

Кажу да оно лечи све,
па и љубав.

Лажу.
Боли сваки трен, свака мисао,
кад помислиш на њу.

Кад се сетиш,
почнеш да плачеш.

Jelena Odić, Sremska Mitrovica

LJUBAVNO VINO

Svet je uvek mišljenja istog
Da vino deli na hladno i vrelo
Neko bi čašu rozea čistog
A neko voli crno il' belo.

Postoji suvo za znance prave
Slatko i što manje sladil
Ono što se nosi na slave
I ono pitko što grlo hladi.

Ja ipak imam podelu drugu
Ni po boji ni ukusu svom
Imam ono što upija tugu
I ono što prija srcu mom.

Zatim postoji vrsta jedna
Što sa dna duše sećanja budi
Pa ona vrsta pažnje vredna
Što tera strah kod dobrih ljudi.

Ipak mene uvek veseli
Ono što jezik razveže smelo
Iskreno kaže šta srce želi
Ljubavno vino je remek delo.

Ksenija Milenković

NEKA NOVA LJUBAV

Šta je ovo osećanje ?
Upitam svoje srce .
A ono oprezno odgovara
"Neka nova ljubav" .

Ljubav, zbog koje
mi crvene obrazi
i ne prestajem da se smešim.
Ali i da se pitam.

Šta ako, ovaj sladak osećaj
postane gorak?

Onda ću morati da sastavljam delove
svog slomljenog srca .

Taj rizik sam spremna preduzeti .
Nije li divna ova ljubav, kao
trešnjini cvetovi u punom cvatu.

Neka nova ljubav puna uzbuđenja i
slutnje .

Rado ću čuvati i negovati u
svom srcu tu neku novu ljubav.

Pa makar bilo i gorkih suza
zbog nje.

Верица Јовановић, Доња Бела Река

СРЦЕ ВИНОВЕ БОЈЕ

Две чаше вина на столњаку од тила,
казаљке стоје – минуте за нас не броје...

Ех, каква је то љубав била.

Два срца у полутами
и твој поглед који мами.

Ех, како смо тада волели
да будемо сами.

Док виолина мелодијом отапа лед,
вино црвено тера нас у грех.
Две чаше вина – речи нису потребне,
додир пламени, пољупци медени.

Ех, зашто је то само сета
у души успомена једног давног лета?

А ове ноћи, док сати се ломе,
Ја никог немам, ни да се надам коме.
Уз црно вино, сама са чашом празном,
чекам да зора сване
и да болно сећање из душе нестане.

Вином ћу нацртати срце
и у срцу моје име и твоје.
Ех, какво ће то срце бити –
срце винове боје.

Благоје Премовић, Глођане, код Пећи

ОСМЕХ У СУНЦОКРЕТУ

Видим,
Сунце се рађа
У оку твојом.
Пламте зраци одсјаја
На небу звезданом.
Мирис се липа шири.
Одједном,
Тишину прекида загрљај твој,
Пољубац врели.
Њишу се сунцокрети.
Ми, сами,
Живимо тренутке среће
Под небом метохијским.

И сад,
У сунцокрету сваком
Видим осмех твој.
У грудима
Осећам бол.

За завичајем.

Дејан Маринковић, Ужице

Данијела Арсовић, Ужице

МОСТ

Лебди облак у кревет ми паде,
 Боже мили што ми је овакву даде
 Анђеле мој малени, ти пахуљо нежна,
 краљице моја снежна, туго неизбежна
 Дај ми срце себе душу рашири ми своја крила
 девојчице моја мила
 Ту на земљу мени паде, ко ли ми те такву
 даде
 Одавно ме мучиш, таква каква јеси и запитах
 себе: Мили Боже где си!
 Алфа и омега, почетак и крај,
 дај ми целу себе откључај ми рај!
 Ја ласкавац нисам свиђаш ми се знај.
 Зар да пустим те у Рај, па ја волим прво себе
 е пиши ми приче празне,
 да ти за мном срце зебе,
 не говори малена волим само тебе
 Ти ме лажеш као други, и дани су кратки дуги
 Желиш да ти се ја предам,
 рећи ћу ти јасно Не дам!!!
 Не дам Срце, љубав, душу
 јер не расту поред пута
 А ти ради како хоћеш, нек ти душа вечно лута

 Ти си сањар драга моја, дотакни ми усне ти
 И у теби ко у мени осећа се да крв ври
 Није прича празна љубим тебе само
 Знаш да лажов нисам одавно се знамо
 Не љубиш ти мене и ти волиш себе,
 теби сам тренутак само један лет,
 желиш да те пустим одмах у свој свет
 Јер као и старе стихове ми нове,
 све поново пишеш ти из хладне собе
 Хладна је и празна јер тамо те нема,
 чувам је од заборава и од свих дилема
 Тамо су ми страхови туга моје сене,
 све је тамо празно док срце ми вене
 Зато се препусти мила
 испуни ми сан пољуби ме
 чекаћемо праскозорје да обасја нови дан
 Саставише онда усне, ал је санак себи узео,
 Љубави је било доста цело тело мене боли,
 сваки дамар, мишић, кост
 Сигурно је само једно, да љубав је чудан мост

МАЛА ВИЛА

Зора јутром вилу пробудила.
 Дивља ружа нежно је умила.
 Лице бело сунце обасјало,
 хаљину јој гора оденула.

 Дугу косу, до паса расплела,
 око главе, мален венац сплела.
 На ливади шири своја крила.
 Од других се вила вешто скрила.

 У праскозорје, слушала пој птица.
 Милова је од росе капљица.
 Насмејана, кроз гај је ходила.
 Другарице миле потражила.

 Угледа их, стоје крај извора,
 Умива их водом рујна зора.
 У коло се јутром ухватиле.
 Своју малу вилу загрлиле.

 Кроз шипражје, у таму је воде.
 На чаробно место одводе.
 У сред луга наста свет магије,
 какву само тајну шума крије!

 На све стране певају дрвећу,
 у круг врте, шапућу, кикоћу.
 Месечина обасја у поноћ,
 виле нестварно играју сву ноћ.

 Лепотице вилу прихватише,
 у коло је вешто ухватише.
 Мала вила магију спознала,
 где припада, одувек је знала!

Слађан Илић, Трговиште – Књажевац

НАИЋИ ЋЕШ НЕКАД НА ЧОВЕКА

Наићи ћеш некад на човека
може бити у парку на клупу
и ћутањем поклонићеш оно
што већ дуго не може да купи.

Наићи ћеш некад на човека
на пецању или путовању
на станици или близу куће
једног јутра ноћу или дању.

Наићи ћеш некад на човека
може бити свако место јавно
причаће ти о животу своме
као да се знате већ одавно.

Причаће ти о љубави некој
наићи чеш некад на човека
говориће о грешкама својим
или срећи какву дуго чека.

Наићи ћеш некад на човека
кога више ти ни срести нећеш
само оне са великом душом
у животу много мање срећеш.

Примети ће у очима твојим
а срео је и он разне људе
наићи ћеш некад на човека
причаће ти да му лакше буде.

Он то није чак ни пријатељу
те је тајне чувао за себе
а једном ће можда исто тако
неки човек наићи на тебе.

Снежана Марко-Мусинов, Земун

Ватрено љубавно осокољење

Ко је икад на жар људског срца закуцао
у искрености својој није се покајао,
отворила су му се одлучно врата љубави
коју нежност осећања успева да настави.

Кад се срећом јутро дочекује
сан прижељкивани се остварује,
омаловажавање пожељно није,
свака радост тело чврсто обавије.

Љубав се топлом емоцијом поплучава,
она грли, снажи, вољу ојачава,
доприноси повезивању мисли
радост да тугу диљем почисти.

Сировитог чаробног штапића нема,
упознавање је нових мисија смена
за позитивну енергију будућих успомена,
за глас за љубав поља су отворена.

Пољупцима уздигнути у орбиту љубавну
мењамо стварност често горко суморну
и усмеравамо се на знатно боље
да се и други енергично на том путу осоколе.

Суптилности романтичних осећања
и чаша ароматичног вина топлину поклања
кад се од непца спорим потезом одваја,
а очи упрте у оног ко срце сродне душе
осваја.

Љупкост привлачности женственост
подразумева и знање
које од уобичајеног није тање,
свуда око нас су посејане дневне сање
способност је та да их
неостварених бива све мање.

Здравка Пап, Бања Ковиљача

Звездана Минић, Крушевац

ЦРВЕНО ВИНО

Ако љубиш, љубав
нек буде црвено вино,
опиј се и пусти страст да те води
и преузме власт у теби.

Нека вино буде молитва усана,
и тиха ватра што срце буди,
у свакој капи по једна рана
и једна радост да се опросте људи.

Нека вино памти шта ми ћутимо,
и каже ноћи оно што не смем,
да с њим се ломим, да с њим се мутим,
ал' чисте душе ујутру да устанем.

ЉУБАВ, ВИНО И ТУГА

Седим за столом сама, звездана ноћ...
тишина, уз чашу црвеног вина
туга ми тело обузима,
поглед у празно и сећање о теби
ствара јасну слику пред сузним очима.

Гутљај по гутљај...
туга тело ломи и срце слама,
вино већ прича из мене...
нисам више сама.

Док киша по прозору
шапатом стакло шара,
пригушена светиљка на влажном зиду,
чудну чаролију ствара,
док душа сломљених крила срце пара
као вуна старог плетеног шареног шала.

Пијем за љубав прошлу и сећање старо,
јер у свакој капи црвеног вина
крије се истина твоја и моја,
заборављена срећа, и та чудна тишина

Љубав је отишла
као кишни поток низ улицу хладну,
котрљајући лишће, песак и гране,
а ја пијем чашу за чашом,
једну по једну за прошле дане
и док ме вино теши,
црвених образа крај усана се смеши
а срце не схвата
да туга је јача и тежа од тону злата.

И на дну чаше ове
остаје бол, љубав, страх и њена тишина
претворена у pepeo и прах.

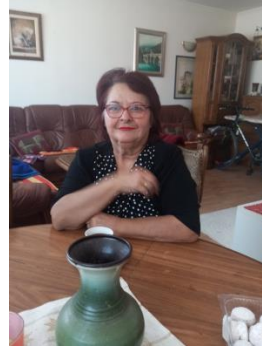

Синиша Митрић, Нови Београд

ЉУБАВИ

Твоју слику немам,
 твоје презиме не знам.
 Твоје име изговарам само у храму...
 Пратим те по киши,
 додирујем једино крајеве твог капута...
 Гледам те крајичком ока.
 Ретко ми се јављаш.
 Не могу да ти пишем.
 Поклоне не примаш,
 обећања понекад дајеш...
 Појавиш се на кратко,
 у предвечерје ил' у освит дана...
 Само ми послушнеш срце и
 оставиш мирис на јастуку.
 Не даш ми да те љубим,
 нити да о љубави причам.
 Тражиш да другде будем
 и да се не сматрам важним.
 Нестваран кажеш да сам,
 зовеш ме песником лажним.
 Речи скриваш међу стварима,
 истину прећуткујеш у реченицама...
 С укусом вина мојих патњи
 распаљујеш машту знатижељника.
 Пришао бих ти са пуно нежности,
 али не знам да ли ћу те срести.
 Загрио бих те рукама обема,
 када оне не би остале празне...
 Ипак, ако не изгубим себе,
 остаћемо заувек заједно у овој песми!

Мира Ђорђевић из Вишеграда, Република Српска

ИВАЊДАНСКА ЉУБАВ

Био је Ивањдан седамдесет и четврте,
 Сливале су се низ нас ситне капи кише,
 Срели смо се случајно док смо стајали
 Испод крова зграде на којој и сад пише

„Ту је просута љубав као звјездани
 прах“,

А ми смо је осјетили истог оног трена
 Кад смо се погледали, док су звонила
 Дуго с Мегдана злаћана звона црквена.

Сплели смо прсте као ивањски вијенац
 Да би пронашли за нас скривени кутак
 И дрхтећи ћутали уз чаше куваног вина,
 Мирисног као чокот лозе чист и љубак,

Као наше усне што испијаше кап по кап
 Топлу течност која лагано клизи у сласт.
 Ех, пили смо срећни, а пили смо само
 Да обуздамо у грудима раскошну страст.

А нисмо смјели дотаћи ни сунчеве пјеге,
 Жарке љепоте пламен што грије и пече
 Наше образе послјије поподневне кише,
 Јаче него румено вино што низ грло тече

Плашили смо се љубавног развигора
 Уз пој славуја, наше птице, из даљине,
 Ти си уз мене, ја уз тебе, невино блиски
 Не слутећи да ће брзо љетни сан да мине

Да ћу изгубљене године носити у души,
 И успомене једног кишног Ивањдана,
 Питати се да ли то све стварност бјеше
 Што остави трагове неког добро знана.

Да ли то опсјена бјеше, тај трептај срца
 У чаши вина из које писмо сву милину,
 Не, није, то је чежња као вјечност пуста
 То је бљештавило љета што збори
 истину.

Живота Трифуновић, Кобиље

ИЗМЕЂУ ДВЕ ЉУБАВИ

Велика је љубав венчањем обележена,
јер су такви обичаји наши.
Друга љубав у бурету спава,
она никог не треба да плаши.

Кад те прва љубав и наљути,
тад се другој нова шанса даје.
Па све лепо и на своје место легне,
сваки проблем у трену нестаје.

Живо тече и време пролази,
од пољупца неће да заболи глава.
Па се и вину приклонити треба,
корисно је и лепше се спава.

И не мораш много размишљати,
две љубави никад много није.
Свакоме нека је на знање,
да љуби, воли и по мало пије.

А да није вина и ракије,
ко зна какав живот би нам био.
Па никога осудити не треба,
ако се некада и напио...

Душан Јанковић, Беч

СЕЋАЊЕ И ЗАБОРАВ

Док седех једно вече уз вино,
покуца неко силно на врата;
кроз шпијунку видех лице фино,
отворих, уђе, поглед од злата.

Седосмо за сто, напуних чаше,
„Рекосте, Сећање вам је име?“
„Уз њега некад и љубав јаше“,
рече, и у мени Сунце сине.

С његовом причом путујем назад,
Искрица светли све даље, дубље.
Осмех на лице искочи каткад.
Вино Сећање мази све грубље.

Сузе теку, а осмех се шири,
чаше се празне и опет пуне;
пробуде се прегладни вампири,
душа бритка као додир струне.

Сећање ми лепе мисли врати,
прошлост пуну љубави и среће;
загрљаје у топлој палати,
снова и погледа пуне вреће.

Вечери дође очекивани крај,
Сећање се поздрави и оде.
Мрак сину кад оде чудан гост тај,
мач збиље моје срце прободе.

Gordana Kocić, Jagodina

Dah svetlosti

Mekane jagodice dodirom jezu provlače,
razigrani prsti, poput dirki,
miluju svilenkastu kožu.

Telo uzavrelo broji nežne poljupce,
melodija strasti nosi magličastu svetlost;
iz tajanstvenog oka svetluca iskra,
obasipa medonosno lice zadovoljne žene.

Koža pamti nežne, uzavrele poljupce.
Miriše svežinom dah svetlosti,
punoća usana nesebično osmeh pruža.

Dah požude upija kapi slada,
sklad opijenih lica
prožimaju zagrljene senke.

Treperi svetlost isprekidanim dahom,
vrisak obuzima poslednji šapat tišine.

Nastaje vrhunac, zagledan u dubine oka;
ubrzani dodiri, stiskom grčevito,
bacaju požudu koja rasplamsava

vatrenu moć muškog pogleda.

Oko zažmuri
i pamti svaki otkucaj srca
koji sliva crvenu reku tananih emocija;
navire bujica talasima topline,
nežno, poput mleka, teče.

Dah svetlosti puni umilna lica,
sreća obasipa sobu
koja diše u ritmu dirke
na telu uzavrelom.

Данијела Максовић Гунцати

ЧЕЖЊА

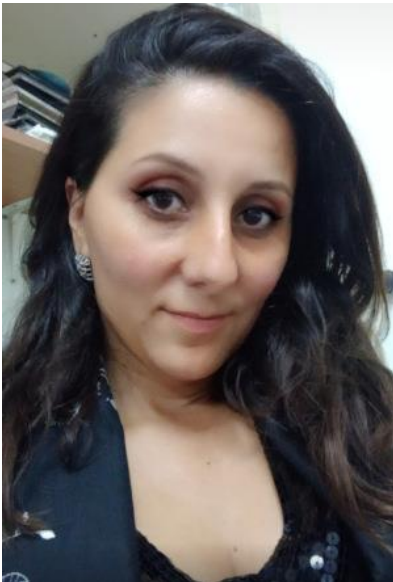
Седим на мирисној тераси,
гледам на пучину мора,
ноћ се неприметно гаси,
с истока полако долази зора.

Све изгледа лепо,
а није, као кад сликару усфали боје, ни
вино не клизи као прије,
нема крај мене љубави моје.

Мисли ми саме од себе
одлете некуд далеко, да тебе траже,
туга ме полако собом замете,
а очи од суза мало овлаже.

Врате се мисли из даљине,
носи их ветар са укусом соли,
донесе ми делић твоје тоpline,
и тихо шапне: Он те воли.

У трену све дође на своје,
упорно свиће нови дан,
мир се врати у срце моје,
тонем, тонем, у полу сан...

Станислава Бранковић

ЉУБАВ У „ГРАДУ ЉИЉАНА“

Калдрма... пазим где стајем,
 Руку и срце теби дајем...
 Смејемо се и гледамо нетремице,
 Док шетамо улицама те древне Фиренце.

Љуља се нежно рибарска лађа,
 Меша се укус љубави и вина...
 Сетих се слике Каравађа...
 И ту се деси твоја прошевина.

Купола цркве над Арном се злати,
 На чаши остаје обрис кармина,
 Меша се укус вина и страсти...
 Фиренца нам поста љубави постојбина.

И можда сви парови помало личе
 На љубав Дантеа и Беатриче,
 Док се са моста чује нежна виолина,
 Меша се заувек укус љубави и вина.

Милан Турчија, Крушевац - Шид

ЗВЕЗДАНИМ СТАЗАМА ЉУБАВИ

Можда су те чували анђели
 и моје мисли пренели
 твоје те срце понело
 и у моју душу унело.

Док су те ветрови носили
 и у моје снове уносили
 мрсили косу што на цвеће мирише
 да ми те нико из срца не избрише.

Најсјајнија на небу, звезда Даница
 са хиљаду својих снених сапутница
 по небу су златне стазе ткале
 којима су наше љубавне поруке слале.

Онда сам ти златном стазом пошао
 на звезданом небу брзо те нашао
 сишли са неба по стази звезда
 тихо, нечујно да нико не зна.

Не маре године за седе косе
 ветрови љубави даље нас носе
 још увек звезде светлошћу сјају
 и нашу дугу на небу ткају.

Живко Букоња, Бор

ОНА КАО ВИНО

Будим се из снова
са осмехом њеним
и очима плавим,
откако је видех,
ни за трен не могу
да је заборавим.

Куд год погледам,
само њу видим:
у хладу трешње,
на тротоару, у парку
или како мирно спава
на неком малом облаку.

Када је близу мене,
све постаје магија
као мирис липе,
који опојну моћ има
и испијена чаша
мог омиљеног вина.

Знам да ће доћи дан
кад моја ће бити
да љубав наша,
укус вина прими
које не опија, већ
срећним људе чини.

Време наше стиже,
разређење следи,
стрепњи више нема,
чекање сад вреди,
чежња биће тек,
успомена бледа.

Боривоје Бора Видојковић, Тишевац

ТАЈНА

Отвараш ми врата ноћас
У љубави и вину тражиш спас
Утеху тражи твоје врело тело
Доведе ме до постеље смело.

Љубав у нама дуго већ тиња
Вино и страст не гасе свитања
Чаша уз чашу усне се вију
Уз љубав и вино дамари бију.

Црно вино и пољупци
Нестадосмо у прилици
Разуми се помутеше
Границе се избрисаше.

Победише осећања разум нешта
Заборависмо ноћас наша места
Уздахе моје пољупци скрише
Усне твоје дрхтаје смирише.

Моје усне твоја недра
Твоје руке моја бедра
Све ће сутра другачије бити
Нашу тајну ми морамо скрити.

И још једном пуне чаше
Да оперу грехе наше
Вино мути вино бистри
Осташе нам греси исти.

Рада Цвијовић, Дрезник – Ужице

Породица, љубав и светиња

Породица, к'о светиња
Као зена нашем оку
Кад је добро, кад је тешко
Важно да је на окупу.

Кад си тужан, кад те боли
Ту је неко ко те воли
Да му кажеш шта пожелиш
А и радост да поделиш.

Кад ти суза склизне с' лица
Брише ти је породица
Разне бриге она блажи
Ум и снагу теби снажи.

Кад ти неко срце сломи
'Ајде кући, па одмори
То је наша мирна лука
Кад имамо неких мука.

Када те низ воду пусте
И вирови на дно вуку
Уз тебе је породица
Да ти увек пружи руку.

То је златно гнездо наше
Што га стари сачуваше
Топло, меко, ушушкано
Од Господа што је дано.

Стефан Богдановић

ОСМЕХ

Она ће њему: „осмеху мој.“

„Осмеху мој“ и он ће њој.

—Што ти у очима сад тако сја?

—Па сја и у твоја ока два.

На ветру је играла златна влас,
и све су схватили у исти час.

Драгица Трајковић, Лебане

Вера Миливојевић, Уб

Вино као живот

Ој лозо винова међу изданцима живота
рађаш се изнова и изнова дишеш
у вечни живот настањена
Богородна винаријо Богом дана
крепиш душу, срећом саткана.

И кап што потече
оснажи тело радошћу новом
на том путу се срећу разум,
душа и тело.

На св. Трифуна лоза се сече
да рађа, буја и бриди љубав
никада не пече
она се са свих страна види!

Љубав животу даје моћ
и снагу из капи вина што теку
ој лозо винова
напоји душу меку.

Бујаће лоза и живот вечни
и љубав што се из ње рађа
на св. Трифуна се увек сече
и срце радост погађа.

Та кап живота вредна
из зрна дарове носи
и једна чежња чедна
вековима радост доноси.

Винска рапсодија

Старим као вино
док испијаш ме живо
из магичне чаше љубави
у винској рапсодији.

Старим као вино,
што старије више фино,
а магичном чашом љубави
непресушна срећа ври.

Старим као вино,
и није ми криво,
у магичну чашу љубави
живот нам се преточи.

*Милош Дурковић, Београд**Gordana Tešanović, Banja Luka***ЧАША ЉУБАВИ И ВИНА**

Испод чаше вина папир је остао,
 љубав нашу слутио.
 Крај чаше вина разговор с њом водио,
 у мраку собе, уз вино, страсно је љубио.
 После чаше вина „волим те“ заплитао,
 у њеном наручју заспивао.

После растанка, у вину, тугу крио,
 истину у вину тражио,
 и као земља после кише се напио,
 вином и сузама кафанске
 стољњаке натопио.

С чашом вина, пијан и унезверен,
 улицама нашим лутао, безимен.

Боже, где ли је?
 О, да ли те има?
 Опростите, то је због ње.
 И због ове чаше вина.

*Златомир Алексић, Шабац***Тобом ко вином опијен**

Лепа ко младо вино
 опијаш полако.
 Јуриш ми кроз вене
 у срце и у главу.
 У руке бих да те примим
 отичеш, бежиш.
 Ко пламен сунца
 блисташ у свакој капи Ружице.
 Опијен тобом
 ко да сам аков вина попио.

MASTILO I IZMAGLICA

Iz noći u noć
 čujem isti zov,
 sipe mrvica sna,
 dotiču oznojeno čelo.

Hvatam pogledom zvijezde,
 spremam ih u oči.
 Vino me mazi,
 pjenušav oblak,
 nalik izmaglici
 prijanja uz lice.

Pokrećem prste,
 mastilo plavi rubove
 ljubavne poruke.
 Zaškiljim i vidim —
 lice nesanice.

Mirjana Jovanović, Kruševac

Praznične note

Nisi mi, odavno,
svraćao u misli,
ali, evo, praznik
veliki se sprema;
U meni se setno
rasplinjuju note:
što te nema, što te nema...

Ko stara pesma
zamirisa vino
na ljubav koju
popismo odavno;
Iz prazne čaše
tvoj me miris vreba
i titra ko struna:
što te nema, što te nema...

Dugo se nismo
ni u snovima sreli,
kroz vinograd stari
ne prolazim često;
al' miris praznika,
u čaši što drema,
povlači suzu
k'o gitara notu;
što te nema, što te nema...

Тамара Драгић, Бањалука – Република Српска

ТИШИНА МОЈЕ САМОЋЕ

Тишина моје самоће
Само је уздах без гласа
Ноћ препуна туге
Гдје нема наде ни спаса

Тишина моје самоће
Само је слика без боја
Хаљина шивена болом
Сувише ускога кроја

Тишина моје самоће
Сиво је небо без птица
Старица увелог срца
И дијете сузнога лица

Тишина моје самоће
Не позна кораке твоје
Отишло у прошлост све је
Оно што бјеше моје

Тишина моје самоће
Теби је само ситница
Сломљено једро на вјетру
И чежње блиједа скица

*Зоран Дубовац, Александровац**Маријета Алексић, Пирот***ЉУБАВ**

Отворених очију што сањам,
да ми је да плашт око себе имам,
да ме штити од лоших људи,
што не знају шта је љубав,
што зло желе,
јер им је сваки дан празан.

Лаким кораком што ходим,
далеко можда нећу ићи,
само да се не спотакнем
у лошој ноћи,
од разбојника што срећу краду,
јер љубав не знају.

Осмехом сетним када се
прошних авантура сетим,
да не заборавим шта је
пролазни хир, што ме увесели,
да знам шта је љубав,
због које срце ноћима бди.

Тешким речима да не
дозволим да ме отрују,
као јелена стреле
намазане од једића,
да знам шта је лепо и добро,
оно што љубав зовемо.

Преки поглед,
што је ка нама упућен,
да се сломи као стакло
када падне на камен,
да се љубав расцвета,
мир да у срцима влада.

Чаша доброг вина,
што је у сласт испијена,
полако и без журбе,
као ноћи летње дуге,
да љубав победи зло
и да траје.

Љубав се зове...

Љубав се зове она необична сова
што на грани чучи.

Љубав се зове она нова реч која се учи.

Љубав се зове стаза пута
која ме теби води.

Љубав се зове она песма о слободи.

Љубав се зове дечији смех.

Љубав се зове кад у тело моје
склизне твој грех.

Љубав се зове азбука живота.

Љубав се зове исписана животна
страница и отупела оловка.

Љубав се зове улагање и труд.

Љубав се зове кад те има у свему и свуд.

Љубав се зову и приче и песме.

Љубав се зове и оно што се не сме.

Љубав се зове уметност и слика.

Љубав се зове прилика.

Љубав се зове – ако је позовеш

Љубав се увек, али увек одазове.

Andriana Dimitrov

Senovita ispovest“

„Ko podmlađuje senku svoju odvodi srce svoje do starosti, i ko zatvara usne svoje pogledom neće otvoriti srce ni šapatom. Da li je ples večnosti i prolaznosti i večeras pod istim horizontom?

Kroz život videh da u praznome gnezdu vladala je veća toplina nego u punome novčaniku. Videh senke kako se saginju na zidu da ružu dohvate, pre nego čovek uopšte stigne da izbroji srce svoje unazad. Shvatih da čovek bogat je kada senka se njegova kao dete u naručju majke svoje smeje, na čijim zidovima rukopis detinjstva ne bleđi, a starost i među pukotinama odana ostaje. Da život je kao zagrljaj truleći, gde grob postaje kolevka sa uspavanom vaskrsenja. Dani naši kao med teku, i jednim slast ostaje na ivici usana, dok drugima gorčina još uvek na jeziku plamti. Život je poput osmeha, ali koji čovek ljubi dane svoje, samo da video bi dobro? Sećanja su nam kao koraci niz stepenice, postaju lavirint onima koji gledaju u prošlost, i presto onima koji gledaju u budućnost. Maštom krenuh u boj protiv realnosti, ali shvatih da i u snovima kazaljke život ne štede. Ko sam ja da grlim večnost dok ljubim prolaznost? Razapeti smo klinovima sećanja, na jednome dlanu latice a na drugome trnje. Shvatih pod nebom ovim da život bolji je kada bosi kucate pred vratima odškrinutim, nego da obučeni čekate pred kapijom zaključanom. Dani su naši kao pramen što niz rame kotrlja se, kao pramen što među prstima plete se, poput paukove mreže u uglovima nevinosti. Pamtim dane kada je srce na maglovitom prozoru dahom urezano osmeh mamilo, danas ni sa svim linijama na dlanu ne mogu dušu svoju da zasitim. Na klupi gde dečji rukopis ne bleđi nađoh odgovor urezan pod prstima svojim. Da životi su naši kao zaljubljena večnost i prolaznost što nikada ne behu venčani, već krišom čuvaše prstenje svoje u senci naših dana.

...
Ljubav je kao umeće na zidu raspeto, čije nijanse drhte pred očima onih što varaju kožu na prvi dah. A kako ćeš, o čoveče, sačuvati postelju svoju od večnosti, kada pod jastukom dane svoje kao zvezde brojiš, ali imena njihova kao usne tuđe u snovima šapućeš? Ne vidiš li, o čoveče, kako linije na dlanu nevernih ne ukrštaju se, već pukotine usana zaobilaze, jer i prsti behu svedoci tuđeg pramena? Videh život kako maramice kao novčanice savija, što u džepu od večnosti skriva, gde svaka suza kao valuta postaje, ali gubi vrednost na šalteru prodatih duša. Izgubljeni čoveče, osvrni se oko sebe, ne vidiš li da je prstohvat senke polovina duše tvoje u trenucima kada siromah glavu svoju spusti? Jer znam da i čovek sit glavu svoju na kolena spušta kada kruna mrvicama od hleba zavidi. Kako ćeš, o čoveče, provesti noći svoje, kada ostaješ budan sa večnošću, dok sanjaš o prolaznosti? Miluješ li joj obraze sa tako ranjivim dlanovima? Nisu li linije na tvojim dlanovima već dovoljno dugo, o čoveče, bile lavirint umesto postelje bračne? Videh kako senka pramena što na grudima počiva suze svoje plete, kako možeš, o čoveče, više voleti oči čiji je svet iza njih samo fatamorgana, dok u kapima istina nikada ne menja nijanse? Nisi li ikada, o čoveče, pročitao da muž i žena kao ruke i oči moraju biti? Ako li prolaznost plače, ruke večnosti joj suze brišu. Ako li su ruke večnosti ranjive, da prolaznost tada zaplače? A čije li si ti suze obrisao, kada ni obraze u tami razlikvao nisi? Među prstima svojim mrsio si pramen večnosti, dok na grudima prolaznim gradio si temelj pod kojim srce nije arhitekta. Zar je isti dah večnosti pred san, ili je prolaznost drugačije disala, kada u mraku milovao si grudi njene? O kako je trnovito naručje onih čija su slova kao latice, dok otrov pod jezikom celu azbuku vari! Kako su pohlepni dlanovi onih čije senke na zidu marionete proganjaju, ne bi li dobili udeo i u pukotinama! O čoveče, osvrni se oko sebe, ovladao si umećem da tuđe snove tkaš, ali prsti tvoji zadrhtali su kada probudio si se kraj daha koji je već glancao kolena neudata. Ne vidiš li, o čoveče, da te kiša ne laže, da i u kapima ti sećanje na šal vraća, dok ti i pod suncem tkaninu svoju varaš! Zašto li zalogaj sa večnošću u kasnim satima deliš, dok se u satima jutarnjim gutljaju kafe sa prolaznosti raduješ? O čoveče, kada prolaznost zatrudni a večnost se rodi, nad čijom li ćeš kolevkom bditi, kada ujutru te plač groba probudi? Ne boj se zemlje koja datume guta, ali stidi se kalendara kog nebasa među oblacima probijaju. Ko li će doći da poljubi usne tvoje, kada čitav si život košticu među zubima svojim preplitao, a slast suvoga voća pod jezikom štedeo? Ne znaš li, o čoveče, da preljuba je kao polje šahovsko, ali između crne kraljice i beloga kralja, potomci na polju ostaju da plaćaju nijanse predaka svojih? Zar ne vidite da na krovu i život i smrt kao bližnji posvađani su, ali pod krovom kao domaćini su, što nad dušama našim rukuju se? Ne znate li da večnost samo jednom pred oltarom trepne, na zavetu sa očima prolaznim?

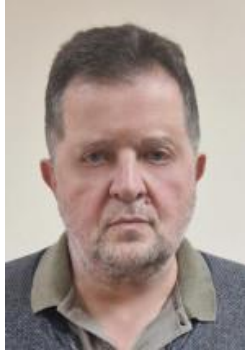
...
Kako veli izreka stara..
Ko gleda spolja sanja,
A ko gleda iznutra budi se.
Često kažu da kada zatvorimo oči svoje,
Tada svet uči kako da gleda bez nas.
I zato...
Umrem li otvorenih očiju,
Znaću kako je svet izgledao sa mnom.
Umrem li zatvorenih očiju,
Znaću kako je svet izgledao bez mene.“

ПЕСМА ГОДИНЕ

Жири Удружења песника Србије – ПоезијаСРБ одабрао најбоље песме у 2025. години. За песме 2025. године проглашене су равноправно: “ЗАКЛЕТВА” Мира Ђорђевић и “НИСАМ ЈА БРАТЕ РОЂЕН ЗА СЛУГУ” Драгојла Јовића.

Драгојло Јовић, Крушевац

Мира Ђорђевић, Вишеград

ЗАКЛЕТВА

Једног ми брата узео рат
 Старица мајка писнула
 Од туге сам се сломила
 А ипак нисам вриснула
 Једног ми брата узео рат
 Отац ми за њим свиснуо
 У камен да сам се створила
 И тврди камен би вриснуо
 Једног ми брата узео рат
 Постеља му је ледина
 Остаде ми још један брат
 Сестрина заклетва једина.

НИСАМ ЈА БРАТЕ РОЂЕН ЗА СЛУГУ

Нисам ја брата рођен за слугу
 Ја под скутом својим само кријем тугу,
 Поглед ми вазда небесима стреми
 У вечност правде, димензију другу.

Корени предака досежу дубоко
 Мисао слободе лебди баш високо,
 Тамо где не лете ни вране ни чавке,
 У висине плаве где се вине Соко.

Ко по земљи хода видик му је мали,
 Слобода се види летом у висине
 Тамо где душе предака нам плове,
 Кад су сањајући слободу оствариле снове.

Оставише снове за потомке своје
 Да генима предака историју пишу
 Кад слободно живе и слободно дишу,
 Да речју слобода свој живот запишу.

И да тако буде на век и векове
 Да се земља чува ко зеница ока,
 Да мајци Србији њена деца кличу
 Да предака завет унесу у причу.

Да нам Бог подари слогу браће драге,
 Нек нам деца знају шта је родна грудa
 И да нигде нема боја плавог неба
 Ко што ово наше, своју децу гледа.

БОРИНИ ДАНИ

Борисав Бора Благојевић

У селу Супска, општина Ћуприја, 16.5.2026. године одржани су по други пут “БОРИНИ ДАНИ”.

Организатор ове манифестације био је Живорад Милетић – Екс председник КК Душан Матић из Ћуприје. Ја сам Љубодраг Обрадовић, члан Удружења песника Србије ПоезијаСРБ са седиштем у Крушевцу и уредник сајта www.poezija.rs. Из нашег удружења су ове 2026. године на манифестацији, поред мене били присутни наши чланови и сарадници: Милосав Ђукић Ђука – председник удружења, др Велибор Лазаревић – сарадник удружења, Првослав Пендић Пенда – члан, Бранко Ћировић Ћиро – члан, Миодраг Глигоријевић Миган – члан и Мирослав Кркић Пилот – члан.

Манифестацији су присуствовали и директорка Народне библиотеке „Душан Матић“ у Ћуприји Љиљана Ђорђевић и Снежана Милојковић дипломирани библиотекар Народне библиотеке „Душан Матић“ у Ћуприји, као и Моравка Младеновић – председник КК “Душан Матић” и Звездана Милосављевић члан КК “Душан Матић” и водитељ ове манифестације и други бројни песници из Ћуприје, Крушевца, Ћићевца, Ниша, Јагодине, Ћуприје, Багрдана, Соко Бање и других места.

На манифестацији су говорени стихови Боре Благојевића и присутних песника. Бориних пријатеља песника, било је по мојој слободној процени више од 50.

СЛИКАР

Ти си чаробни сликар
Кад сликаш зеленом
бојом
Ко` да пролеће прође
Зеленом долином мојом

Обојиш одједном на
платно
Цвеће и лишће и траву
И ону сузу из ока
У небеску боју плаву

На крају проспеш боје
У капљу јутарње росе
И скријеш птицу белу
У ињу моје косе

СРОДНЕ ДУШЕ

Сродне душе да постоје
Морале би да се нађу
Морале би да се споје
Ко две лађе у безнађу

Сродне душе не постоје
Ал` постоје неке друге
Душе што су увек саме
Пуне бола пуне туге

Сродне душе не постоје
Ал` постоје друге неке
Душе што су тако близу
Раздвојене и далеке

Сродне душе не постоје
Ал` постоје душе сличне
Душе што се среће боје
Па остају непомичне

Сродне душе не постоје
Ал` постоје душе нежне
При сусрету што се топе
Уз погледе неизбежне

Сродне душе да постоје
Зар ја своју не бих срео
Ма колико и да нећу
Зар бих таквој одолео

Сродну душу
можда сретнем
Ко зна када једног дана
Слутим да ме она тражи
Тражимо се годинама

МОЈА БРАЋА

Све што може да се прода
Продала су моја браћа
Ми ни свесни нисмо били
Ко купује и ко плаћа

Продали су окућницу
Шљивар изнад родне куће
И бачвану крај врбака
Плава јутра у свануће

Продали су без тапија
Све ђутуре и од ока
Све ливаде до јаруге
Бистру воду из потока

Њиву што нас хлебом храни
У закуп су јуче дали
Сад причају правдају се
Где је међа нису знали

А међа је све док може
Поглед птице да се вине
Продали су део неба
Белог орла у висине

И ђувике што међају
Од силника што нас бране
Лојзе што нас вином поји
Манастире разидане

И утробу земље ове
Где се нови камен рађа
Старо гробље поред пута
Продала су моја браћа

И све наше крвотоке
Што долазе из далека
Продали су све изворе
Све кладенце белих река

Православље славу веру
Колач што се даје сину
Продала су моја браћа
Тиху модру месечину

Продадоше браћа браћу
Расејаше кости њине
Ко да овде никад није
Било правде и истине

Продадоше цреп са куће
Кисну греде откривене
Труне душа у огњишту
Продали су део мене

**ИЗВОДИ ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ – Љубодраг Обрадовић
„ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ“**

Поезија се данас све мање чита, а све више живи. Прави пример за песника који живи своју поезију свакако је Борисав Бора Благојевић, песник из Ћуприје, који је својом поезијом освојио Србију, а полако осваја и Европу. Готово да нема места у Србији где постоји књижевна манифестација, било ревијална, било такмичарска, а да ту Бора није говорио своју поезију и освојио аплауз или награду. Јер, ако поезија данас има неко своје место у постојању и опстанку света, онда је Бора несумњиво тај песник, који је прави узор песницима који пристижу и путоказ у ком смеру треба поћи да би се у поетском свету стигло до неба. Јер, песник који има дар да напише песме *СРОДНЕ ДУШЕ* и *МОЈА БРАЋА*, је управо тај најбољи, кога треба следити...

ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ

Мирослав Мића Живановић Крушевац (1953. - 2021.)

НЕ ЧЕКАЈ УЗАЛУД

У очима твојим заспала је поноћ
у свиленој коси тишина и туга
у грудима белим сакрила је зора
самовања твоја и чекања дуга.

Погледима сетним пратила си мене
остајала с надом да ћу да се вратим
ни слутили нисмо али једног дана
морао сам живот животом да платим.

Знала си да чекаш да прашташ и волиш
да судбину кунеш, а не губиш наду.
Знала си за мене да се Богу молиш
ал оваквом ниси надала се јаду.

Буди јака не дај да те сломи туга
и немој да плачеш плакала си доста
само ми опрости сва чекања дуга
и нека ти буде моја љубав проста.

А мараму црну не носи већ баци
стави златни накит нек ти краси груди
не чекај узалуд, мене више нема
успомену чувај и поносна буди

Хвала ти на свему и за сва времена
за судбину страшну ти себе не криви
само ти ћеш знати ко ниједна жена
да сачуваш љубав да живот надживи.

ДАН ПОСЛЕ

29.06.2001.

Јуче је ђаво засео
на престо Лазарев
Господе,
продали смо душу
поклекли на колена пали

Ако је ово понижење
спасење које нудиш
ако смо толико мали
нека је проклето име српско,
род и вера
Душанова молитва
Кнежева клетва и вечера
и Видовдан
Пукни земљо, развалино
Туђино без стаза и путоказа
нека ти се дроб зацрвени
кад немаш образа
нека те избришу,
да знам да те нема
да си ничија више, страна

Изроди броје туђе
као да немаш својих рана
утркују се да те обезчасте
да стекну славу
у твојим бедрима
змије у недрима

Плаву гробницу хоће да расточе
Солунско гробље да преору
да не сведоче шта си била
а шта си данас
без лица и граница

Ћути Лазарица,
Сопоћани Студеница,
јеца Грачаница
али без гласа
да се не чује од стида

Тражимо спаса
под сатанским скутом
на дан Светог Вида
мој Милане
Лазаре, Милоше,
Милутине,
Стефане сине

Моја суза гине
у бездану ништавила
продате људске душе

Ратко Тодосијевић Бањо, Крушевац (1945. - 2020.)

ПИЈЕМ ЦРНО

Прво
Сам те пио пијући
Затим сам те пио
Опијајући се
Сада пијем у својој
Тишини.

А та ми тишина
Доноси сећања
На опљачкану
Проћердану младост
Празне чаше
Кафанске вечери
Које зјапе у њима.

За кафанским столом
Коме је жижак одавно
Прозуко ногаре
Остају давно неповратне
Успомене.

Или ти ужади
Удављеника туђом Невиношћу
Покривених – покривених
Туђим одласком
Чујем или ми се само
Чини како ми самоћа
Говори да одлазиш.

Не кривите ме
Што не могу и не желим
Да руку заборави
Прихватим.

Кафана, сто, чаша
Вина – чаша вина
Ти и Ја и крај.
Пијем црно.

ИЗ КОЛЕВКЕ НЕМАЊИЋА

Од Рашке су дошли веле.
А куда ће? У Србију!
Из Српске се земље селе!
Зар Србија из Србије?
Од кад је свет настао,
Тога нигде било није.
То здрав човек да разуме,
Таман да је ум умова
Да предвиди и омашку
Нити хоће нити уме
Замислити без Србина
Рашку земљу Немањића.

Чију судбу сад да проричемо
Кад нам Дечане жицом омеђили.
Не помажу књиге старославне,
Давно смо их све изучили,
Све узалуд кад их не памтимо.
Нема браће истомисљеника.

Његошев смо завет погазили
Не чујемо ни кнежеву клетву
Па нам кукољ угуши Божуре.
Где границе сада поставити?

Нека буду докле птице лете
Нека дуга одреди границу
Па ко прође иза те границе
Нек се мења и ликом и умом.
И за кога правимо границу?

Ко то хоће омеђење ума
И кавезе као за звериње
И звери су ради до слободе
Да се крећу док се не уморе.

Шта ће дете ако за лептиром
У игрању претрчи границу?
Хоће ли нам то граница бити
Осећање ума и јунаштва?
Дал баш тада да закука мајка?

Савили смо образ под опанке
Част и име веру и порекло
Остависмо за нама све
Што је,
И где да слети јато непознато
Да предахне усред воде?

А потом се опет вине
Пут слободе.
И брод нам се тада чини
Као грумен отаџбине...
Из колевке Немањића!

Бранко Мијатовић, Шабац (1949. - 2025.)

УЛИЧНИ СВИРАЧ

Добро вече улични свирачу, дај,
засвирај нешто старом другу,
ево идем из кафане пијан,
свирај нешто, одагнај ми тугу.

Сву ноћ ми је музика свирала,
све на увце тамбурашку фугу,
исписујем кафанске столњаке,
у песми ћу наћи љубав другу.

Џепови ми препуни столњака,
исцепаних плаво – белих крпа,
на њима су песме моје душе,
где се снови моји друже руше.

Свирај, свирај, улични свирачу,
уз сваку бих песму брате плако,
да запевам ја са тобом ноћас,
није мени, није, веруј лако.

Свирај ону, знаш боемску, стару,
где се пева как се двоје воле,
што љубављу убијају радост,
што лагаше Бога на олтару.

Свирај, свирај, улични свирачу,
ево идем пијан из кафане,
свирај друже да раштимаш жице,
дај, излечи срца мога ране.

Знам, ни теби друже лако није,
на улуци сам у касне сате,
немам пара да бакшиш ти дадем,
ал ћу песму написати за те.

О човеку што у ноћи свира,
тек пијаном намернику неком,
за пар тица, прозоре у тами,
сви смо друже у животу сами.

ИСТИНА

Међ` људима не тражи сведока,
два имају различита ока;
једно око стално тражи правду,
друго око погледа неправду.

Милија им туђа је несрећа,
нег` њихова, другим жељна, срећа;
ник` и не зна шта ј` истина права,
све што чине суд им оверава.

Ударила пошаст је у људе,
помамљени једни друге куде;
а кој` спозна кад истину праву,

за њег` веле д` има луду главу.
Два се ока у глави свађала,
Шта ј` истина довед` нагађала.

ВРЕМЕ ЗЛА

С пушком у руци кад пођох у рат,
док лиле су топле мајске кише,
не знах да згодиће се суноврат,
да ти и ја баш никада више.
С пушком у руци кад пођох у рат.

Давно је било, ал` сећам се још,
кад` брат је ножем под грло брату,
живот не беше вредан баш ни грош,
топовско месо згази гранату.
Давно је било, ал` сећам се још.

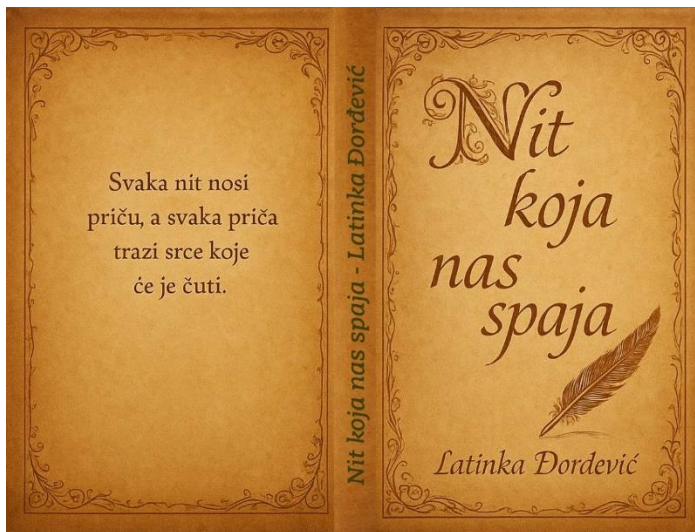
Уморна војска у рову дрема,
урлик хаубица, вриште тела,
нови се напад пред зору спрема,
сажеже, спржи, последња села.
Уморна војска у рову дрема.

Уместо рата љубав бих хтео,
да мрсим твоју гараву косу,
из канџи рата бих се отоо,
још једном да тебе грлим босу.
Уместо рата љубав бих хтео.

Ал` жеље моје, тек само жеље,
разорна граната у ров право,
гелери лете, месо се меље,
писмо ми оста без: мила здраво.
Ал` жеље моје, тек само жеље.

Ако ти икада писмо стигне,
с матрикулом скинутом ми с` врата,
нека је рука тад твоја дигне,
децу нам чува к` о што би тата.
Ако ти икада писмо стигне.

НОВЕ КЊИГЕ

НИТ КОЈА НАС СПАЈА – Латинка Ђорђевић

О АУТОРУ

Latinka Đorđević je književnica čije stvaralaštvo spaja duboku emotivnost, jednostavnost izraza i snažnu humanističku poruku. Njeno stvaralaštvo prožeto je motivima prolaznosti i čovekove unutrašnje borbe. Njena reč ostaje tiha, iskrena i postojana, poput ptice koja i dalje leti uprkos svemu.

Napisala je deset knjiga ljubavne poezije, kao i dve knjige proze „Ptica koja neprestano leti” i „Nit koja nas spaja”.

Član je više udruženja kulture, klubova. Član je Udruženja književnika Srbije, Udruženja pesnika Srbije - Poezija SRB, KK Desanka Maksimović u Cirihi i drugih.

Iza sebe ima mnogobrojna ostvarenja za decu, veliki broj pesama, bajki kao i nezaboravne pozorišne predstave u Cirihi. Bila je njihov pisac, režiser, scenograf i koreograf.

Nosilac je brojnih nagrada i zahvalnica za svoj rad. Donator je mnogih akcija i glavni akter za pomoć na svim poljima.

NIT KOJA NAS SPAJA

*Prijateljstvo se ne bira,
ono biva ko zna zbog čega, kao ljubav.*
Meša Selimović

Pod krošnjom starog drveta, dok kišne kapi igraju uz melodiju po njegovim listovima, ptice su se šćućurile. Svaka je doletela iz svog pravca, noseći na krilima priče o dalekim predelima, olujama i raznim vetrovima. Ispod tog divnog neba zajedno su pronašle utočište, mesto gde su se njihovi svetovi spojili u jedno.

Naše prijateljstvo je poput tih ptica. Svaka od nas dolazi iz drugog grada, druge priče, ali kada se sastanemo, sve razlike blede. Pod našom zamišljenom krošnjom delimo osmehe, suze, reči koje leče i tišine koje govore više od reči.

Sećam se dana kada smo se upoznale. Ništa nije nagoveštavalo da će sudbina isplesti tako čvrstu nit među nama. Jedna nas je drugoj donela, možda je to bila slučajnost, možda tiha želja univerzuma da spojimo svoja srca. Prvi susreti bili su obeleženi stidljivim odnosima i nesigurnim rečima, ali kako su dani prolazili, otkrile smo koliko su naši životi slični u druženju, ljubavi, strahovima, pa čak i u snovima. Nisu nam nedostajale oluje, život ih neumorno šalje svima. Bilo je dana kada je kiša padala po našim srcima, a suze se slivale. Uvek smo se držale zajedno. Kada je jedna od nas posustala, druga ju je bodrila i podizala.

U svetu koji je pretežak, naša krošnja prijateljstva bila je naše sklonište. Sećam se trenutaka radosti, one vrste sreće koja grudi ispunjava toplinom i čini da zaboravite sve brige. Bile su to šetnje obasjane suncem, večeri ispunjene smehom, dugi razgovori telefonom, trenuci kada smo makar na kratko zaboravile sve što nas muči. Desilo se da je vetar duvao i kosti ledio, a mi se pravile kao da nam nije hladno samo da bismo bile što duže zajedno. Tada su se i zvezde polako gasile, a mi smo i dalje pijuckale piće utapajući reči o životu, okrećući ploču prošlih vremena. Sve u svemu dođemo do zaključka da su nam dani pretvoreni u kolotečinu koju mogu da poremete samo neke nove, nepredvidive dogodovštine. Smejemo se, grlimo i uz srdačan pozdrav i ono naše: „Vidimo se uskoro” rastajemo se.

Prolazili su meseci i godine, naša nit drugarstva i dubokog prijateljstva, nije slabila. Daljina nikada nije bila prepreka. Naši razgovori, ponekad prekinuti vremenom i obavezama, uvek su pronalazili put da se čujemo i jedna drugoj poželimo sve najbolje. To prijateljstvo nije zahtevalo stalno prisustvo, dovoljno je bilo znati da smo zdravo, da smo tu uvek jedna za drugu.

I danas, kada pišem ovo, vidim nas u mislima pod našom krošnjom. Nit koja nas spaja nije samo obična nit, to je snaga koja nas nosi kroz život, krošnja pod kojom uvek možemo pronaći mir.

Prijateljstvo poput našeg retko se sreće. Liči na onu staru krošnju drveta, koja spolja izgleda krhko, ali iznutra snažno i neuništivo. Dokle god se ptice vraćaju razgranatoj, šarolikoj krošnji drveta, dok reči i tišina nalaze put jedna k drugoj, verujem da ta nit nikada neće pući.

Uvek možemo otvoriti vrata srca i pustiti sve sakrivene snove, nade i čežnje da tu stanuju. Znamo, sva boja godina i čitava planeta stane u jedan dan kada smo zajedno. Mnogi ljudi prolaze kroz naš život, jedno je sigurno: samo pravi prijatelji ostave trag u našem srcu.

NIT KOJA OSTAJE

Upoznala sam je jednog leta, sasvim slučajno, ili možda, nije bilo slučajno. Odmah sam osetila neku toplinu, onu tihu, smirenu snagu, koja ne mora da se dokazuje.

Govoreći o životu, govorila je kao o knjizi koju je pažljivo ispisivala, red po red, godinu po godinu. U njenom glasu bilo je smeha i tuge, svega onoga što čini čoveka celim. Bila je dobra ćerka, kako je sama rekla, pomalo nestašna, ali iskreno svoja. Drugarica kakvih je malo, prijatelj kakvog svako priželjkuje.

Majka dvoje dece, koja su izrasla u uspešne i plemenite ljude, ponosne na svaku njenu borbu i svako njeno odricanje.

„Kažu mi unuci da sam najbolja baka“, rekla je s osmehom koji govori više od hiljadu reči. Na poslu je bila odgovorna i predana, s brojnim priznanjima, ali joj ni jedno nije bilo važnije od iskrenog *Hvala* kolega, pacijenata, učenika ili saradnika, svejedno, jer ona je davala sebe svima nesebično.

Sada kada joj ruke pomalo drhte, a vene po njima pričaju priču o godinama, još uvek drži pero.

„Ima toga što se još može pisati“, rekla je.

Sedela je za stolom, čas s osmehom, čas sa suzom u oku, dok joj se u tišini sećanja vraćaju kao stare fotografije u boji. Pored nje je sedeo muž, nekada snažan i siguran oslonac, a sada čovek koji pomalo zaboravlja gde je i šta je, ali kada pogleda u nju, oči mu zasijaju poznatim sjajem.

„Zna da sam tu“, tiho je rekla, „I to je dovoljno“.

Napolju jesen pravi šuštave šarene tepihe od lišća, a vetar polako njiše poslednje cvetove muškati na terasi. U toj tišini ona grli svoje uspomene, svaku reč, svaki pogled, sve lepote, sve rane i sve radosti.

Dok smo razgovarale, shvatila sam da takve žene ne odlaze. One ostaju u svemu što su dotakle, u ljudima, u rečima, u toplini doma. Njena životna nit, ispletena od ljubavi i odgovornosti, ne prekida se. Samo se nastavlja u drugima.

„Život, znaš“, rekla je, „ma koliko pun suza bio, na kraju je uvek dar“.

Nasmejala se onim blagim, spokojnim osmehom ljudi, ljudi koji su sve razumeli.

Kad sam se rastala od nje, nisam mogla da se otmem utisku da, zapravo, nisam upoznala ženu, nego čitav život sabran u liku jedne duše. I zato na kraju ove knjige, nek ostane ona, ne po imenu, već po tragu koji je ostavila, jer sve što je volela, sve što je bila, sve što je napisala, ostaje u nitima koje nas vežu.

ТИШИНА ШЕТА – Даница Рајковић

ТИШИНА ШЕТА

Живела сам у кући,
У гнезду мајке и оца,
Окружена топлином и љубављу
обасјана зрацима Сунца.

Срећна у своме дому,
Цвркулала сам као птица,
све док нису утихнуле речи
и тама покрила вољена лица.

Ветар фијуче на кровове кућа,
срећно гнездо олуја носи,
цвеће не цвета више,
само седе власи по мојој коси.

Самоћа закључава врата,
а тишина сама шета,
прозори заувек затворени,
и шапуће киша са поломљеног црепа.

Ево шта је о књизи написао Љубодраг Обрадовић:

"ТИШИНА ШЕТА (или ШЕТЊА У ТИШИНИ), Љубодраг Обрадовић

Кад песник напише 18. књига, слободно се може рећи да се прошетао светом поезије и уопште књижевности. „А живот Данице Рајковић, као и живот многих људи на свету није лак, није мед и млеко, тако да њена поезија дође као добар лек за све патње и чемере који човека окружују“.

Сам наслов књиге ТИШИНА ШЕТА користи персонификацију - тишина није само одсуство звука, већ активно биће које „шета“. То сугерише да тишина има сопствену тежину, ритам и присуство које прожима простор или унутрашњи свет ликова. Глагол „шета“ уноси динамику у нешто што је по природи статично (тишина). То може указивати на пролазност мисли, процес исцељења или начин на који се неизречене истине крећу кроз наше животе. Тишина може бити умирујућа (шетња као одмор) или узнемирујућа (тишина која „вреба“ или прати). Чињеница да је ово 18. књига Данице Рајковић говори о зрелој ауторки која влада емоцијом и формом.

По мом опробаном рецепту, који ја користим скоро увек пишући рецензије, одаберем прву и последњу песму у књизи, (јер мора да нешто значе аутору, кад су прва и последња) и још три, које се мени посебно допадне и задржим се у рецензији највише на њима. Зато ће и почети од прве песме у књизи (по којој је и књига добила наслов), дакле:

ТИШИНА ШЕТА. /Објављена је на почетку, поред корица књиге/

Песма „ТИШИНА ШЕТА“ је дубоко емотивна, сетна и носи универзалну причу о пролазности и губитку. Песма је изграђена на снажном структуралном контрасту. Прве две строфе користе мотиве топлине, гнезда, Сунца и цвркута, што симболизује безбрижност и породичну идилу. Међутим, тај свет се руши у тренутку када „утихну речи“. Прелаз из звучног (цвркут) у немо (тама) наглашава тежину животног преокрета. Ауторка у песми користи архетипске симболе: Гнездо: Представља сигурност која бива разорена „олујом“; Седе власи: Једини физички доказ протока времена и преживљеног бола; Поломљени цреп: Симбол запуштености и краја једне ере; кућа више није уточиште, већ споменик прошлости. Најупечатљивији део песме је завршница. Самоћа која закључава врата сугерише добровољну или наметнуту изолацију од света. Насловни мотив - тишина која сама шета - даје тишини карактер живог бића. Она није празнина, већ присуство које испуњава празне собе уместо људи којих више нема. Иако се песма бави тишином, она је парадоксално пуна звукова: ветар који „фијуче“, олуја која „носи“ и киша која „шапуће“. Ови звуци природе замењују људски глас (речи које су утихнуле), сугеришући да природа наставља свој ток чак и када се људски свет сруши.

Ова песма је лирска исповест о суочавању са празнином. Ауторка успева да бол материјализује кроз слике ентеријера и екстеријера, чинећи тугу опипљивом. „Тишина

шета" није само наслов, већ дијагноза стања душе која, након губитка ослонаца, остаје да комуницира једино са успоменама и елементима.

Последња песма у књизи је песма: *ТИ СИ МОЈА ПЕСМА*. Одабрао сам и песме: *ОСТАВИЋУ ПРОШЛОСТ*, *МОЈА КУЋА* и *ПРВА БРАЗДА*. И рећи ћу неколико реченица и о њима.

ТИ СИ МОЈА ПЕСМА

У мојим си данима
у мојим си ноћима
и кад звезде нестају без трага
а Месец дарује месечину свима.

Ништа није као пре
све је постало сада
зато ти кажем волим те
твоје срце мени припада.

Захваљујући теби пишем речи ове
ти миришеш на неубрани цвет
и на пупољак руже жуте
ти си моја песма и мој свет.

Ти си моја песма
и увек си уз мене
пишемо странице нове
док Сунце и звезде мењају смене.

ОСТАВИЋУ ПРОШЛОСТ

Оставићу прошлост у прошлости
исцртаћу живот нови,
није могуће да вратим време
и остварим жељене снове.

Живот је веома тежак,
а ти си ме штитио од свега,
пружио си ми руку помирења
да се не плашим ничега.

Увек си ми говорио истину.
и разумео моје речи,
никада ниси одустао од мене,
сваки твој поглед тугу лечи.

Заједно смо изабрали свој пут,
да корачамо да нас живот води,
да слушамо песме птица,
и звук таласа што их река роди.

И као што и у животу бива често, (али не увек) на крају се увек пронађе ослонац и мотив да се настави даље. „И кад звезде нестају без трага.“ За Даницу су то свакако, породица, њено писање и нека измаштана љубав која увек даје крила да се траје и истраје у том животу, „који није лак, није мед и млеко“.

У овим песмама, као уосталом и у целој књизи, Даница као на филму слика цео свој живот, све догађаје који јој мрсе мисли, али увек испливају на површину и дају јој снагу да корача кроз живот уздигнута чела. Просто речено, ове три песме су пресек живота који полако лети... Прва бразда, моја кућа и оставићу прошлост су у ствари опис како сам живот, (па и Даничин) тече. Прво си млад и учиш се како да узореш прву бразду, онда те судбина однесе из свог села, коме се увек враћаш, и онда видиш да је кућа оронула, да је склона паду и схватиш да се од прошлости и сећања не живи, да се мора даље, путем који је пред тобом... Ауторка у ову своју осамнаесту књигу *ТИШИНА ШЕТА* уноси драгоцено искуство хода кроз различите жанрове. Њен прелазак из прозне форме - два романа и збирке кратких прича - назад у чисту лирику, осећа се у песми „Тишина шета“. У њој нема сувишних речи; свака слика је прецизна, готово наративна, што је директна врлина некога ко влада вештином причања прича.

- Синтеза жанрова: Док су њени романи ширили видике радње, у овој поезији она те видике сужава на унутрашњи свет. Проза јој је дала оштрину запажања (детали попут „поломљеног црепа“), а петнаест претходних збирки поезије дало јој је ритам и дубину емоције.

- Тематска доследност: Чињеница да је написала оволики број књига указује на то да је њено стваралаштво заправо дијалог са животом који не престаје. Песма „Тишина шета“, као уосталом и све песме у овој истоименој књизи, нису само тренутни осећај, већ есенција свега што је до сада проживела и описала.

- Зрелост израза: Овде више нема почетничког лутања. Ауторка користи тишину као равноправног саговорника, што може само писац који је кроз претходних седамнаест дела већ „изговорио“ све што је било гласно и очигледно.

Ова збирка поезије је круна њеног досадашњег пута, где се прозна прецизност и поетска тананост стапају у једно. „Тишина шета“ је доказ да писац, након толико исписаних страница, више не мора да виче да би га чули - њена тишина сада одјекује јаче од сваке речи.

МОЈА КУЋА

Кућа бела, кров све мањи
оџак се полако руши,
на испуцалом зиду фењер црни,
фитиљ догорева, дим се пуши.

Испод стрехе сливају се капи кише
надстрешницу ветар љуља,
изродила је много деце
а сада је ветар гура.

У њој сам провела најлепше дане
и моје здраво детињство,
газила сам прашњаве улице,
то је мој завичај, моје место.

Не постоји време да успомене избрише
и љубав топлот дома,
она ми даје огромну снагу,
да корачам у моју Рлицу драгу.

ПРВА БРАЗДА

Прва бразда и прво рало
пошли смо у њиву да оремо
кукуруз да посејемо да није празно
и да нам њива не буде стрна.

Села сам на прву бразду
радосна и весела,
осмех мојих родитеља
ширио се и до краја села.

Прва бразда и дрвено рало,
започели смо живот нови,
биће довољно хлеба
оствариће се наши снови.

Копали смо кукуруз сви од реда
да нам живот постане бољи,
травната њива постала ораница,
то је живот мојих родитеља.

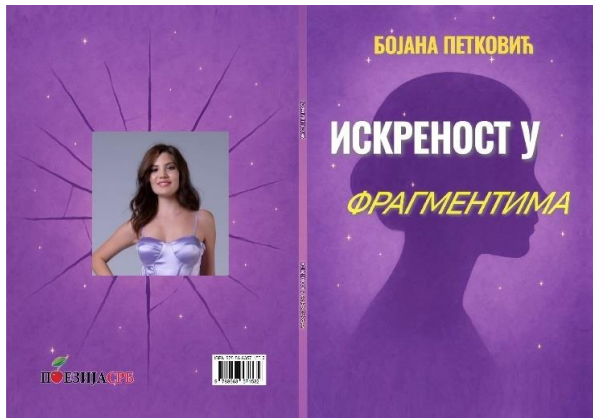
Кроз свих осамнаест наслова Даничиних књига, (до сада објављених, које ћу на крају ја и набројати), од дубоких прозних понора до висина чисте лирике, ауторка нас у збирци 'ТИШИНА ШЕТА' подсећа да су најгласније истине оне које се изговоре шапатам, у тишини која више не ћути, већ кроз њене стихове зрело и достојанствено корача."

Даница је досад написала и објавила следеће књиге:

1. ОСТАО ЈЕ ТРАГ (поезија 2009.)
2. ЖИВОТ ЈЕ СВЕЛОСТ (поезија 2011.)
3. У ПЛАМЕНУ ВЕТРА (поезија 2011.)
4. У СНОВИМА ДУГЕ (роман 2012.)
5. ЈУТРО ПОД ЗВЕЗДАМА (роман 2012.)
6. НА ДРУГОЈ АДРЕСИ (поезија 2013.)
7. КАПИ КИШЕ НА СМАРГДНОЈ ЛЕПЕЗИ (роман 2014.)
8. ОЖИЉАК НА ЛЕВОЈ РУЦИ (поезија 2015.)
9. ТАМО СИ ТИ (кратке приче 2016.)
10. ДА САМ ТВОЈА ЗВЕЗДА МАЛА (поезија 2018.)
11. СЛУШАМ ТВОЈЕ ЋУТАЊЕ (поезија 2019.)
12. НЕКА ВРЕМЕ ГОВОРИ (поезија 2020.)
13. ЛИНИЈА ЖИВОТА (поезија 2021.)
14. ИСКУШЕЊЕ (поезија 2022.)
15. ИСПОД НАСТРЕШНИЦЕ (поезија 2023.)
16. РЛИЦА ПАМПТИ (поезија 2024.)
17. У СЕНЦИ ДИВЉЕ ТРЕШЊЕ (поезија 2025.)
18. ТИШИНА ШЕТА (поезија 2026.)

И за крај закључак - лепо је на једном месту видети осамнаест књига једног аутора. Макар то било на фотографијама корица. А из самих наслова се може закључити да је Даничин пут у свет поезије и уопште свет књижевности, био успешан, плодан, свеобухватан... Зато ће за читаоца бити ужитак да све књиге прочита (ако до сада није) и да се тако оплемени прозом и поезијом Данице Рајковић!

/Љубодраг Обрадовић/

ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА – Бојана Петковић

Збирка *Искреност у Фрагментима* представља покушај да се кроз поезију изрази сложеност и дубина људског искуства, откријући оно што је често скривено иза речи. Свака песма носи део истине која није увек лако изговорљива, али која постоји у празнинама између реченица, у сенкама прошлости и у крхотинама осећања. Ова поезија је фрагментована, попут разбијеног огледала које приказује стварност у делићима — али управо ти делићи чине потпуну слику о нама самима.

Плес ветра

Кад ветар прође кроз моје мисли,
оно што остане је песма тиха.
Свака реч је кап воде,
која храни жедну земљу душе.
Ја сам плес ветра у мраку,
што се не види, али осећа.
Тамо где је тихо, тамо сам ја,
слободна, и без граница.

Унутрашњи свет

У тишини свог срца
чувам све што свет не види.
Тамо где речи не досежу,
живе боје које не бледе.
Не треба ми гласна публика,
све што ми треба је мир.
Јер унутра носим олују,
али и светлост што лечи.

Први зраци

Зора креће тихо, без буке,
са светлошћу што брише сенке.
Усред мрака, први зраци
носе обећања која тек треба да се рађају.
Почетак је у тренутку,
у ветру што носи мирис наде,
и у срцу што се рађа,
спремно да поново воли свет.

Ломљивост

Тело се савија као грана,
што неће да пуца.
Унутра носи тајне
које не може да исприча.
Свако ломање је звук
што говори о преживљавању,
а не о крају.

Сенке прошлости

Шапућу ми сенке прошлости,
тихо, али упорно.
Несуђене речи, незавршене песме,
остали су као прах у ветру.
Ја их не чувам,
али их ни не заборављам.
Оне су део мене,
пукотина у огледалу.

Пут у себи

Ходам стазом коју не видим,
али осећам њен хладни камен.
Свак корак је питање,
сваки дах - одговор.
Тражим себе у деловима,
у оним деловима који се крију
иза маски и огледала

Ипак су ИСКРЕНОСТ (и ако) У ФРАГМЕНТИМА и то сазнање истине, путоказ за опстанак света; Љубодраг Обрадовић / Изводи/

Пред нама је друга књига поезије Бојане Петковић из Лапова *ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА*. Књига није обимна по броју страна, али је по својим књижевним димензијама значајна и незаобилазна. Њена вредност не лежи у квантитету стихова, већ у хируршки прецизном изразу којим ауторка мапира унутрашње пределе. Својим модерним, кратким и огољеним стихом, она успева да материјализује оно најсуптилније у човеку, доказујући да права поезија не долази из обиља речи, већ из храбрости да се тишина претвори у смисао.

Ова књига има 5 циклуса: *РАЗЛОМЉЕНА ОГЛЕДАЛА*, *СЕНКА*, *ТИШИНА ИЗМЕЂУ РЕЧИ*, *ТРАГОВИ НЕИЗРЕЧЕНОГ* и *КРХОТИНЕ ЉУБАВИ*.

Наслов књиге *ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА* је сјајан! Сугерише да ауторка свет и себе не посматра као целовиту, већ као мозаичну слику - састављену од тренутака, емоција и управо оних „честица“ које ветар разноси у првој песми.

Тако наслов књиге *ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА* сада добија пун смисао — ово су заиста крхотине унутрашњег огледала које, иако су фрагменти, заједно чине врло јасну слику једне сензибилне, дубоке и помало меланхоличне душе.

Кључне тачке у овој књизи су: тело као географска карта емоција, тежина нереченог (мотив тишине и фиока). У неколико песама („Писма која нисам послала“, „Унутрашњи свет“) провлачи се мотив онога што се чува за себе. Фиока са не адресираним писмима је сјајна метафора за интиму коју ауторка свесно бира да је не подели са светом. Она „не треба гласну публику“. Њена искреност није екстравертна; то је тиха искреност која се дешава у четири зида сопственог бића.

У овој поетској књизи, која је у ствари ауторкино промишљање о животу уопште, па зато и о љубави која је једна од суштина опстанка самог живота, присутна је и демистификација љубави. Песма **„Љубав као материја“** је можда и најзрелија у овом низу. Она бежи од романтичарских клишеа (ваздух, бескрај) и дефинише љубав кроз трошност и хабање. То је храбар потез — признати да је љубав материјална и коначна, а ипак вреднија од свега што је „нераспадљиво“.

У песми *ОГЛЕДАЛО ПРЕД ЗОРУ* ауторка се суочава са губитком идентитета („више нема лица“). Она је неко ко је носио „туђе терете“, што указује на велику емпатију која је исцрпљујућа. Постоји та сенка умора у песмама, али и пркоса - она бира да буде „сенка која још није одлучила“.

Њена поезија је **лирика стања, а не догађаја**. Она не описује шта се десило, већ шта је то „дешавање“ оставило у њој. Реченице су јој кратке, огољене, без сувишних украса, што само појачава утисак искренности из наслова. *ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА* није књига која жели да задиви великим речима, већ књига која жели да вас дотакне тамо где је најтешче - у оном плексусу где сви чувамо своја не адресирана писма.

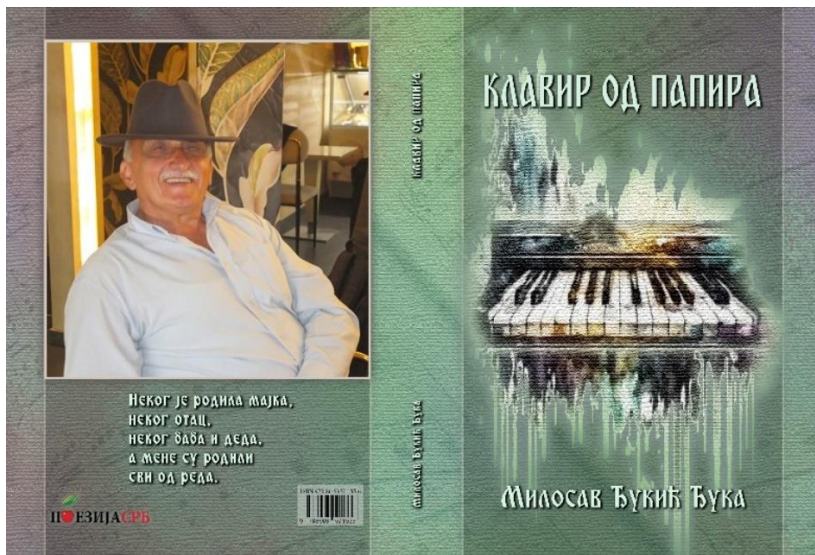
Ауторка Бојана Петковић, која је млада песникиња, којој је ово друга књига поезије, јасно је показала и изказала свој таленат јер су њене речи (и самим тим и њена поезија) **„теже од папира и тише од одсуства“**.

Њени стихови о којима ће се размишљати свакако су:

- „Ја сам плес ветра у мраку, што се не види, али осећа.“
- „Љубав је била материја што се троши... а ипак је носила више светлости.“
- „Тамо где речи не досежу, живе боје које не бледе.“

Поезија је ту да нас њена светлост обасја и оплемени. Нису узалуд познати писци говорили да ће поезија (и лепота) спасити свет. И показати нам пут којим ћемо корачати. Бојана Петковић у томе успева и зато Вам топло препоручујем њену књигу *ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА*. И ако је у фрагментима ипак су искреност и то сазнање истине, путоказ за опстанак света!

Љубодраг Обрадовић

КЛАВИР ОД ПАПИРА – Милосав Ђукић Ђука

ЦРНИ ШЕШИР

Да не беше мени Живојина
не бих имао на глави шешира,
бринуо сам колико ће да кошта
како шешир, тако брза пошта.

Савремено неко ово време
не иде ми баш свуда шајкача
рекоше ми да за свечаности
са шеширом мода је најјача.

Сажали се Живојин на мене,
поклони ми црни шешир
да ми мода крене,
ево и дан данас четкам га и носим,
верујте, са њим се поносим.

МОРАВА

Путујте лађе Дунавом,
путујте лађе Моравом,
а којом? Путујте Моравом мојом!

Знам за две Мораве
које праве плетеницу
и тамо у град Сталаћу
чине Велику Мораву.

Крај Мораве ове моје
житна поља и ливаде
и потоци њој жуборе.
Чујем песму кроз врбаке,
ој Мораво, све је моје твоје,
ој Мораво, волим те одавно.

Још кад би ми жељу испунила
да не плавиш житна поља,
кукурузе и пшенице
и да вратиш воденице
да се нађу у невољи
да нам живот буде бољи.

СУТОН

Кад у сутон рани
срећан и опијен
ја оставим жегу
и откосе дуге,
мирисно ми сено
тад ноздрве шири,
уживам у ноћи
испод твоје дуге.
У снове ми дођеш
негде поред реке,
нечујна и тиха
к'о ветрић лагани.
Колиба од прућа,
срећа до сванућа.
Не гледај у светла
која ноћас горе
од вечери све до зоре,
обасјаће многа стања
рађања и умирања.
Али нико неће знати
наша нежна миловања.

О ВИНУ И СРЕЋИ

Када лозу режем знам шта
ће ми дати врацац и
прокупац, твој вински
пољубац.

Правићемо вино што игра у
чаши да нам душу греје
и срца запали, па да
запевамо као што смо знали.

Родиће се љубав, из љубави
деца, деца виногорја,
наша кућа топла дивна
осећања и долина нашег
љубавног трајања

КЛАВИР ОД ПАПИРА

Свидело се малом Сави
како његов тата свира
и заседе јутрос рано
крај старог клавира.
Како да научим,
то што тата свира?
Направи ми деда,
клавир од папира.
Научићу ја да свирам,
немој деда да се бринеш.
Ти покушај од мог тате
неку ноту да ми скинеш.
Једног дана кад порастем
бићу бољи ја од тате,
направи ми деда клавир,
кад те молим, мили брате.
За унука све се може,
само дирке да се сложе.
Ал ме једна сумња мучи
Да л' ће моћи да засвира
овај клавир од папира.

СВЕТЛАНА

Срећно насмејана,
коса лепршава.
Пружи ми руке
и кренусмо лагано
у летњу топлу ноћ.

Беше то у мају,
баш на крају школе
кад сам се заљубио,
радовао се животу,
лепоти дивно.

Замириса коса,
расута у сену
замириса сено
и задрхта тело.
Радост и милина
прекрише ми душу.
Откуцаје срца
слушао сам њене,
и данас се сећам
пољубаца врелих,
баш као да није
отишла од мене.
Чувам те тренутке
себично у себи.

Она насмејана, коса
лепршава
рече ми шапатом,
зовем се Светлана.
Међ' стенама хладним
Лазаричке порте
нестала је тихо
за неколико дана,
моја љубав школска
прелепа Светлана.

Љубодраг Обрадовић - КЛАВИР ОД ПАПИРА, Племените поетске нити које повезују сутон, папирни клавир, моравске таласе и црни шешир у поезији Милосава Ђукића Ђуке...

Пред нама је осма књига аутора Милосава Ђукића из Крушевца *КЛАВИР ОД ПАПИРА*. Она није само збирка песама, већ истински споменик једној животној доследности – подсетник да се највеће истине не налазе у далеким световима, већ у топлом длану завичаја и песми која, попут Мораве, никада не престаје да тече.

Милосав Ђукић Ђука је пре ове осме, до сада објавио седам књига:

1. „Учитељ бројних генерација“, Крушевац 2020. - Биографска књига о учитељу Проф. др Лазару Драгичевићу;
2. Збирка песама „Олујни плес, Крушевац 2020. - Књига поезије;
3. „Ђукин кладенац некада и сада“, Крушевац 2021. – Историјска књига о различитим врстама уметности (музика, поезија, сликарство...) које су се сусретале на једном месту, чувеном Ђукином Кладенцу и тако проносиле искуства и традицију породичног стабла породице Ђукић из Здравинџа.
4. „Црква Свете Петке у Здравинџу – Сто година постојања“, Крушевац 2022.- Монографија о цркви;
5. Збирка песама „Слике живота“, Крушевац 2023. – Књига поезије;
6. „Сусрети и сећања“. Крушевац 2023. Монографија о Мирославу Мијајловићу Мијајлу;
7. „Велики учитељ“, Крушевац 2024. - Биографска књига о учитељу Проф. др Лазару Драгичевићу.

А у осмој књизи поезије *ПАПИР ОД КЛАВИРА*, по мом опробаном рецепту издвојио сам неколико песама и о њима ћу написати своје импресије... И изрећи свој утисак о књизи у целини. Те песме које ћу цитирати делимично или у целини су: *РЛИЦА*, *КАСНА ЈЕСЕН*, *КЛАВИР ОД ПАПИРА*, *МОРАВА*, *СВЕТЛАНА*, *ОСЛОНИ СЕ*; *СУТОН* и *ЦРНИ ШЕШИР*.

У песми *РЛИЦА*, Ђука (који је често пречицом ишао и боравио у Рлици) који изузетно познаје село, па зато и користи топониме (Здравинџе, Бивољак, Змајевац, Јастребац, Иљадница...) не само да би географски одредио простор, већ да би му удахнуо митску димензију. За њега је пут до села својеврсни ритуал („мораш зором да пораниш“). Село се не посматра само очима, већ се „види на длану“, што сугерише блискост, заштиту и припадност.

Док је *РЛИЦА* песма присутности и заједништва (црква, сабори, бајне цуре, чобанице), песма *КАСНА ЈЕСЕН* доноси лирски преокрет ка интроспекцији и пролазности. Стих „миришу дуње зреле, на гранама неубране“ носи снажну метафору пропуштених прилика или времена које неумитно тече мимо нас.

Аутор искрено признаје некадашњу заблуду – маштање о „свету далеком“ – да би се сада, у осмој књизи свог стваралаштва, вратио под „своје парче неба“ као једино истинито уточиште.

Песник негује класичан, мелодичан израз. Његова рима је ненаметљива, а ритам прати откуцаје срца човека који шета познатим стазама. Посебно је упечатљива персонификација планине: „А Јастребац седи лењо... увек гледа своје село“. Овде планина постаје живи сведок, стари заштитник који спаја векове и генерације.

Ове две песме (*РЛИЦА* и *КАСНА ЈЕСЕН*) потврђују да је аутор у својој осмој књизи достигао фазу смирености. Он више не тражи велике истине у даљинама; он их проналази у ињу на гранама, у мирису јагода и купина, и у „златној лепоти“ која претходи јесењим кишама. Његова поезија јесте топли позив („у Рлицу добро дошли“) у свет у коме природа и човек још увек говоре истим језиком.

Док су претходне песме (*РЛИЦА* и *КАСНА ЈЕСЕН*) биле окренуте пејзажу и сећању, ове песме (*КАЛАВИР ОД ПАПИРА* и *МОРАВА*) откривају аутора као посматрача који слави континуитет живота и нераскидиву везу са тлом. Песма *КЛАВИР ОД ПАПИРА* је симбол дечије чистоте и породичне нити. Ова песма је изузетно важна за разумевање аутора јер уводи мотив три генерације (унук, отац, деда).

Метафора „клавира од папира“: Овај наслов носи дубоку лирску поруку. Папирни клавир је симбол маште, вере и љубави која превазилази материјалне могућности. Аутор овде суптилно сугерише да је жеља за стварањем и учењем важнија од самог инструмента. Песма одише топлином и најискренијом дечијом амбицијом („бићу бољи ја од тате“), чиме песник показује своју способност да се спусти на ниво дечије душе и пренесе племениту поруку о вредности породичних веза.

Песма МОРАВА показује да за песника „Вода као крвоток завичаја“ Морава није само река, она је живи створ, саговорник и „моја Морава“. Аутор прави јасну разлику између општих токова („путујте лађе Дунавом“) и онога што осећа срцем („путујте Моравом мојом“). Сталаћ и спајање две Мораве у његовом стиху добијају снагу судбинског места.

Занимљив је и мотив молитве реци – он тражи од ње да не плави поља, већ да „врати воденице“. Овде видимо песника који жали за старим поретком ствари где су човек и природа живели у симбиози, а не у сукобу. Дакле, у овој својој осмој књизи, Милосав Ђукић Ђука показује изузетну вештину да од локалног (Рлица, Морава, Сталаћ) направи универзално. Његова поезија је: Педагошка – она учи вредностима (кроз „Клавир од папира“); Заштитничка – чува духовност и традицију (кроз молитву реци) и Ритмички чиста – песме имају мелодију која подсећа на народну изворну песму, што их чини лако памтљивим и блиским читаоцу.

Одабрао сам још и песме: *СВЕТЛАНА*, *ОСЛОНИ СЕ*, *СУТОН* и *ЦРНИ ШЕШИР*:

Ако су претходне песме биле опис завичајне земље и воде, ове четири песме су опис пејзажа душе.

Песма *СВЕТЛАНА* је антологијски пример како се лична успомена претвара у општу слику прве љубави. Аутор мајсторски користи контраст: почетак је у знаку маја, школе и лепршаве косе, док је крај смештен међу хладне стене Лазаричке порте. Име Светлана овде постаје симбол светлости која је „нестала тихо“, али је остала заувек сачувана у сећању као школска љубав. Ово је песма о непролазности првог дрхтаја.

ОСЛОНИ СЕ је песма зрелог мушкарца који нуди мир. Сlike су сензуалне али чисте („коса исплетена“, „уморна и снена“). Порука је јасна: љубав је лек за тугу и умор.

У песми *СУТОН* се преплићу тежак ратарски рад („откоси дуги“, „жега“) са лирском наградом у виду љубавне близине. Посебно је снажна мисао о „рађању и умирању“ под светлима града, док „нежна миловања“ остају заштићена тишином и колибом од пружа. То је тријумф приватне среће над пролазношћу света.

Песма *ЦРНИ ШЕШИР* показује ауторов дух и смисао за хумор. Прелазак са шајкаче на шешир није само питање моде, већ симбол прилагођавања „савременом времену“ уз задржавање достојанства. Песма је настала по истинитом догађају (као углавном и све песме у овој књизи) када му је песник и пријатељ Живојин на једној поетској промоцији у кафићу поклатио црни шешир којим се поноси и који четка и носи. Ова песма у себи доноси животну уверљивост и топлину, показујући да је песник човек из народа који уме да се и малчице нашали и на свој рачун.

И остале песме у књизи, којих има укупно 66 и које су сврстане у циклусе: ЗАВИЧАЈНЕ (9 песама); ПЕСМЕ ЗА ДЕЦУ (3 песме); ПАТРИОТСКЕ (10 песама); ЉУБАВНЕ (39 песама) и ПОСВЕЋЕЊЕ (5 песама), су одличне песме, тако да оне све заједно доприносе да књига *КЛАВИР ОД ПАПИРА* Милосава Ђукића Ђуке, (осма по реду) на неки начин, заокружи поетски свет овог аутора.

У књизи се преплићу мирис Рлице, жубор Мораве, звук папирног клавира и лепршава коса једне Светлане. Али и „Здравице за Божић“, „Касна Јесен“, „Зима“, „Врбаци и Топољаци“, „Благовест“, „Гора Мојсињска“, „Рат“, „Руденица“, „Бурма“, „Сећање“ и многе, многе друге песме, које све заједно доносе не само стихове аутора, већ тиме и његов живот на длану – од тешких откоса у сутону до поносно ношеног црног шешира.

Његова поезија је лекција о томе како се воли завичај, како се поштује пријатељ и како се, упркос годинама, чува срце које још увек зна да задрхти.

„Посебан печат овој збирци даје ауторов заветни однос према духовности и земљи. Између тишине Лазаричке порте и радног жара у Здрављу, песник разапиње лук свог бивствовања. Он је чувар предања који зна да се истинска молитва изговара и пред олтаром, али и усред житног поља. Његови стихови миришу на духовност и на свеже покошену траву, спајајући у себи светост цркве и благородност српске земље, чинећи га истинским песником народне душе.

Због свега тога препоручујем да прочитате и ову Ђукину књигу, *КЛАВИР ОД ПАПИРА*, као и претходних 7 књига (ако до сада нисте) и имаћете сазнање шта је све он написао, а завирићете и у његову душу...

Љубодраг Обрадовић

У ДАЉИНИ РАСТУ СЕЋАЊА – Славко Дашић

DRUGOVI

Sjećam se grada i širokog neba,
Drugova starih što srce ih treba,
Nijesmo gledali ko je koje vjere,
Već kakav je čovjek – to su bile mjere.

Nijesmo pitali ko je ko bio,
Svako je svakog kao brata grlio,
Jedno smo srce u grudima nosili,
I sa tim smo bili svi ponosni.

Drugova mojih, svako ime pamtim,
I danas kroz sjećanje s njima šetam, Drugarstvo
nam bilo bogatstvo pravo,
A srce slobodno, široko i zdravo.

Nijesmo znali koliko vrijede ti dani,
Dok nijesu postali daleki i strani,
Al' svaka uspomena kad u meni svane,
Opet me vrati u mladosti rane.

Sad' moj grad u srcu tiho spava,
U njemu je mladost bila prava,
Sve je bilo kao u raj,
Zašto tom drugarstvu dođe kraj?

SJEĆAM SE

Kroz prozor sunce najavljuje zoru,
Dok zraci miluju cvijeće puno rose,
Ja zagledan u zelenu goru,
Dok me misli u zavičaj nose.

Sjećam se, kao da juče bješe,
Kad smo po travi igrali bosí,
A sad trava na barut miriše,
Zato ne mogu tamo doći više.

Sjećam se uspomena koje nijesu male,
U sto romana one nebi stale,
Tamo je mnogo tuge i ljubavi bilo,
Bilo je to davno, a sjećanje mi milo.

NAPUŠTENO GNIJEZDO

Gledam kroz krošnje, noću u zvijezde,
Na jednom vidim napušteno gnijezdo,
Od toga mi se grči stjenovito lice,
Zar moraju da odu iz zavičaja i ptice.

Napušteno gnijezdo naruši mi mir, tišinu,
Razara mi dušu, ostajem bez sna,
Da nijesi ptico pošla u toplinu,
Ili kao ja, bez svog si zavičaja?

Ne zamjeram ti ptico, daleko bilo,
Znam, kad sam odlazio, kako je meni bilo,
Raširi krila i leti od mjesta do mjesta,
I mene je ovdje dovela cesta.

ULICE STARE

Ulice stare šapatom me traže,
Kaldrma stara pamti korak moj,
Ulična lampa, kao da kaže,
Dobrodošao u zavičaj, svoj.

Sjećam se mirisa lipa sa grana,
Fijakera što trubi kao stari drug,
I Bištrice što teče kroz srce grada,
U šumu joj čujem vlastiti dug.

Kad' veče nad gradom sleti,
U srcu zatreperi nova želja stara,
Da opet tim ulicama prođem,
I vratim ljubav što mi srce para.

DALJINE

Zašto tako čovjek mirno ode,
Bez pozdrava iz rodnoga kraja,
Ne znajući kud drumovi vode,
A oni vode daleko od zavičaja.

I gdje nekud, u nepoznate strane,
Čekajući da mu svjetlost sine,
A u ljudskom srcu ostaju bolne rane,
I tad s čežnjom gleda tuđa polja i planine.

PORED CRKVE

Pored crkve na starom zvoniku,
Nečujno zvoni, sve je mirno tako,
Na moru pluta sjenka moja,
Koja mi bježi polako, polako.

Galebovi kruže nad vodom,
Zalutali sa drugoga mora,
K'o ja što dođoh pod ovim svodom,
Preko nekih dalekih gora.

Napustih zavičaj sa njim i grobove naše,
Lutajući, putujući tražio sam sreću,
Ceste su mi bile bliske kao sestre,
Mislio da njima bježim od nesreće.

PREDGOVOR - Miodrag (Mišo) Šćepanović

Ova zbirka pjesama nastala je iz duboke ljubavi prema mjestu u kojem je rođen, gradu njegovog djetinjstva, mladosti i življenja, gradu u srcu Metohije. Sve što je tada osjetio i doživio oblikovalo je njegov pogled na život, ljude i mjesto kojem pripada. Slavko odlazi iz Peći, iz Metohije, iz zavičaja, početkom '81. godine prošlog vijeka.

Pjesme u ovoj zbirci nastale su iz potrebe da sačuva slike djetinjstva, ljepotu prirode, običaje i tihi duh ljudi koji su ga okruživali. One su zapis sjećanja i osjećanja – pokušaj da zabilježi ono što vrijeme ne smije izbrisati. Neke od njih su objavljene u prvoj i trećoj zbirci pjesama.

Postoje mjesta koja nas prate cijeloga života, čak i onda kada ih napustimo, čak i kada nam se u sjećanju povremeno zamagle konture ulica, mirisi jutara ili glasovi ljudi. Peć je jedno od takvih mjesta – grad koji se ne može izbrisati, jer živi u onome što smo postali. Ova zbirka pjesama nastala je upravo iz tog neizbrisivog traga, iz tihe i postojane veze između čovjeka i zavičaja.

U ovim stihovima autor se vraća ulicama svog djetinjstva, huku Bistrice, sjenama Prokletija, Pećkoj Patrijaršiji..., ali i ljudima koji su oblikovali njegov pogled na svijet. To nije nostalgija koja idealizuje, nego sjećanje koje razumije: da su radosti i tuge, odlazak i povratak, korijeni i putovanja nerazdvojni dijelovi njegovog života. Zavičaj nije samo geografska tačka – to je osjećaj pripadanja, dom u jeziku, u slici, u pjesmi.

Autorovi stihovi nastoje sačuvati ono što vrijeme često ne poštedi: one sitne, dragocjene fragmente svakodnevice, obične trenutke koji, kada ih izgubimo, postanu svetinja. Pjesme su istovremeno jednostavne i duboke, intimne i prepoznatljive svakome ko je nekada morao ponijeti svoj dom u sjećanjima.

Neka ove pjesme budu most između prošlosti i sadašnjosti, između onoga što smo ostavili i onoga što i dalje nosimo.

Postoje gradovi kojih se čovjek sjeća kao vlastite kože – ne zato što su uvijek bili nježni prema njemu, nego zato što su ga oblikovali, obilježili, naučili da izraste u čovjeka. Peć je za Slavka upravo takvo mjesto: zavičaj utkan u sve pore bića, i onda kada je daleko, i onda kada mu se vraća samo kroz riječi, snove i tišine.

Ova zbirka nastala je kao pokušaj da se uhvati ono što vrijeme neumorno briše: miris prvih kiša nad Bistricom, prigušeni žamor čaršije u sumrak, šedrvana, korzoa, igrališta, kafana,... topline kućnog praga kojeg odavno više nema, lica čiji se likovi mijenjaju s godinama, ali ne blijede u srcu. Ovo su pjesme čovjeka koji zna da je zavičaj istovremeno i rana i lijek, i teret i utjeha, i dom i odlazak.

Slavkovi stihovi nose nostalgiju koja ne bježi od bola, već ga pretvara u smisao. Oni ne idealizuju prošlost, ali je čuvaju; ne potiskuju gubitke, ali ih pretapaju u blagost; ne skrivaju čežnju, već je slave kao dokaz da je nešto nekada bilo duboko voljeno. U njegovim riječima čuje se kako srce kuca na dva mjesta – tamo gdje je nekad bilo i tamo gdje danas jeste.

Ovo je poezija koja nas uči da čovjek nikada ne prestaje biti dijete svog grada. Čak i kad se sve promijeni, kad se ulice preimenuju, kad se ljudi razidu, kad se domovi izgube, ostaje ono najtvrdokornije: sjećanje koje odbija da se ugasi. Slavko u tim sjećanjima pronalazi i tugu i nježnost, i breme i snagu, i cijeli jedan svijet koji je, na neki način, i dalje živ – makar u pjesmi.

Svaki stih ove zbirke je pokušaj da se vrati ono što se ne može vratiti, da se zagrlji ono što se više ne može dotaknuti. Ali upravo u toj nemogućnosti nastaje poezija: tamo gdje se riječi uspinju do onoga do čega više ne možemo doći rukama. To su pjesme koje se ne čitaju samo očima, nego srcem – jer su ispisane srcem.

Neka ova zbirka bude most između prošlih dana i današnjih misli, između bola koji ne prolazi i ljepote koja ga nadmašuje. Neka čitalac, dok prolazi kroz Slavkove stihove, pronađe i svoj zavičaj, svoj trag, svoj razlog da se sjeti. Jer svaki čovjek, bez obzira gdje živi, nosi jedan pejzaž koji ga je stvorio – i koji ga prati, tiho i vjerno, poput sjenke.

Pjesme koje čitate su opis ljepote zavičaja ili svakodnevnog života u njegovom zavičaju. Svaka pjesma nosi sjećanje, osjećanja ali i tihi glas koji nas podsjeća da bez korijena nema niti lične snage, niti istinskog razumijevanja svijeta oko nas.

Nikšić, 2026.god. Recenzent: Miodrag (Mišo) Šćepanović

ЧУВАР ДУШЕ ЗАВИЧАЈА... - Збирка поезије „У даљини расту сјећања“ аутора Славка Дашића, Љубодраг Обрадовић

Има књига које се не читају само очима, већ првенствено срцем. Управо таква је збирка песама „У даљини расту сјећања“, аутора Славка Дашића, човека који прелиставајући своје далеке успомене из живота, исписује најлепше и најтужније стихове о завичају, сеобама и људскости. Ова збирка је лирска аутобиографија свих оних који су икада морали да оду, али чија је душа заувек остала закључана под бедемима родног града.

Збирку отвара дубока егзистенцијална туга и поистовећивање човека са природом. У песми „Напуштено гнијездо“, песник кроз слику празног птичијег дома на стаблу види сопствену судбину. Док му се „стјеновита лице“ грчи од бола, он не замера птици што је одлетела у топлије крајеве. Он је разуме, јер је и сам искусио тежину непознатих друмова на које га је довела животна цеста.

Та бол се додатно продубљује у песмама „Даљине“ и „Поред цркве“. Аутор нас води на усамљене обале, под туђе сводове, где птице круже над водом баш као што и песник лута светом. То је поезија човека који је, бежећи од несреће, схватио да се од сопствене туга не може побећи и да туђа поља и планине, ма како лепа била, никада не могу заменити родну груду и гробове предака.

Централни емотивни стуб ове збирке јесте завичај. У предивној песми „Улице старе“, град није само географски појам - он је живо биће које песника „шапатам тражи“. Калдрма памти његов корак, а улична лампа му жели добродошлицу. Мирис липа, фијакери и река Бистрица која „тече кроз срце града“ оживљавају пред читаоцем са толико топлине да свако, па и онај ко никада није напустио свој завичај, може и сам да осети тај жал за напуштеним градом.

Међутим, Славков завичај није саздан само од улица, већ од људи. Песма „Другови“ представља прави хуманистички манифест и сведочанство о једном лепшем, чистијем времену. У њој песник подсећа на златно правило младости: „Нијесмо гледали ко је које вјере, / Већ какав је човјек - то су биле мјере“. То је носталгични крик за временом када се живело са једним срцем у грудима, али и болно питање које виси над судбином целог Балкана: „Зашто том другарству дође крај?“.

Славко Дашић не бежи од сурове стварности која је прекинула ту идилу. У песми „Сјећам се“, он прави потресан контраст између безбрижног детињства, када су деца боса трчала по зори и роси, и страшне садашњице у којој „трава на барут мирише“. Тај мирис барута је зид који песника физички спречава да се врати, али му не може одузети право на сећање. Како сам каже, те успомене не би стале у сто романа, оне су и тужне и миле, али су једино благо које му нико не може узети.

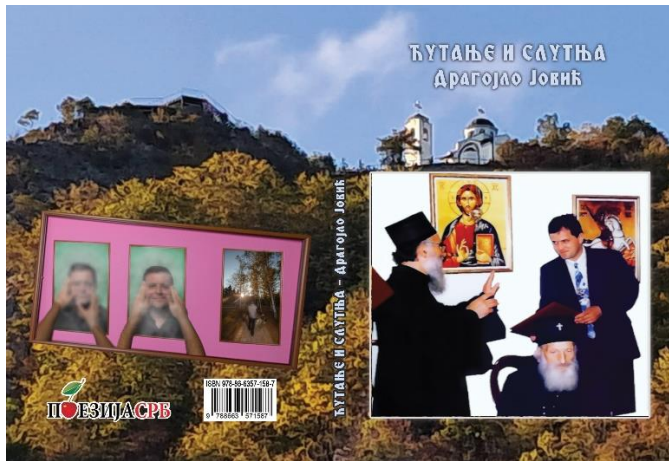
Збирка „У даљини расту сјећања“ Славка Дашића је топла, искрена и дубоко људска књига. Она не робује компликованим књижевним формама, већ говори једноставним језиком душе који свако разуме. Славко Дашић је овим стиховима подигао споменик свом завичају, својој младости и свим пријатељима које и данас кроз сећања шета.

Ова књига је лек за носталгију, али и подсетник за све нас да никада не заборавимо ко смо, одакле смо потекли и шта нас чини људима.

Песме Славка Дашића у збирци „У даљини расту сјећања“ емотивно и искрено проживљавају носталгију за родним завичајем, прожету болним сећањима на дане младости, на изгубљено другарство и прохујале дане праве среће.

Кроз стихове се провлачи мотив сеоба и избеглиштва, где аутор лирски слика судбину човека истргнутог из корена, који мирис барута замењује за мирис липа, тражећи трачак наде у даљинама.

Љубодраг Обрадовић

ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА – Драгојло Јовић

О АУТОРУ

Латих се оловке и папира да напишем нешто о себи за оне који читајући ову књигу ипак дођу до ове странице. Учинило ми се да ћу то најбоље учинити сам, јер је природно да о себи знам највише баш ја, па ако негде и будем субјективан у оцени и процени нек читалац не замери.

Рођен сам у Лукову, под-копаоничком селу на 1000, а можда и мало више метара надморске висине, и у књигу рођених уписан 1.9.1959. У овај податак нисам сигуран јер ми је покојна мајка говорила да сам рођен „о Преображењу“, а то је 19. Август. Али због жетве и пољских радова нису баш журили да ме упишу у књиге одмах, а можда су чекали да виде да ли ћу прихватити овај свет или поштеније речено, да ли ће свет прихватити мене.

И тако због пречих ствари, жетва, косидба, стални пољопривредни и сточарски послови ја ни данас нисам сигуран када сам рођен, мада ми се чини да ми тај датум никада није ни помогао ни одмогао у досадашњем животу.

Осмогодишњу школу завршио сам у Лукову, а за средњошколско образовање морао сам да пођем низводно у Куршумлију. Са 14 година подстанар средњошколац, у мемљивом полу-подрумском и полу-сутеренском простору, одрадох средњу школу у року и као одличан ученик. Становао сам у кући учитеља Ђорђа и његове супруге Живкице којима сам захвалан на родитељском односу према мени, сеоском дечаку који је дошао да учи неке школе.

А потом се дрзнух да као, и многи, човек без алтернативе упишем Економски факултет у Београду. Наравно, материјално стање мојих родитеља било је врло слабо тако да сам захваљујући студентском кредиту стигао до високог образовања. У противном био бих вероватно добар сточар на обронцима Копаоника.

Одрадох и ту обавезу на факултету и сплетом чудних околности нађох се у граду између две реке, где је Лазар видевши лепоту овог краја основао своје царство.

У Лазаревом граду, засновао сам породицу са супругом која је здравствени радник и изродисмо два дечака, који су стасали пре свега у добре људе, што је нама као родитељима најважније.

Моје писање је резултат мојих најтананијих осећања. Стихови су само форма једне дуге приче о мени и ономе што се дешавало и дешава у мени и око мене. Стихови су ми помогли да кроз њих као „вентил“ опишем своје „брдовито“ детињство и дечаштво, београдском кошавом шибане студентске младалачке дане, а потом стваралачко и зрело животно и радно доба у Лазаревом граду.

Велику захвалност дугујем својим родитељима, који су ми били подршка и веровали у све што радим. Неизмерно сам захванан својој супрузи, која је вазда као права српска мајка и супруга била стуб куће.

Хвала и мојим дечацима који су стасавајући у добре и честите људе, дали мени простора да напишем стихове који су пред тобом драги читаоче.

Ако сам само камичак у мозаику који се поезијом зове, онда сам срећан због онога што сам записао.

Драгојло Јовић

ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА

После много лета ћутања и слутње
Опет твој плес по глави ми се дој
Док стасом и гласом васиону њишеш
Још будан сањам да због мене дишеш.

Време те ништа променило није
Завирујеш у одаје мојих чула
Видим те, ниси више јабука цветна
Каквом те памти моја душа сетна.

Кажу да мисао може светлост бити
Кад утихне тело а отме се душа
Верујући кажу, тада све је лепше
Звуци се не чују, а песма се слуша.

Кад у пространства небеска кренеш
Остави макар мердевине старе
Којима мој несан попети се може
До одаја твојих где смирај почива
Непреболна слутња, рано моја жива.

Не затварај прозоре ни врата
До твојих висина лопови не ходе
Доћи ће само крадљивац снова
Донеће на длану гутљај бистре воде.

А онда нек буде све из почетка
Да се душе сретну па ма где то било
У телу лептира свој цветак потражи
Чекаће те пупољак на уснулој стражи.

СЕНКА У ХОДНИКУ

Не куцам ником и нико ми не долази.
У овој тишини, што к'о зидови стеже,
гледам како време кроз прсте ми пролази,
а успомене тихо у чворове веже.

Нема ту буке ни разбијеног стакла,
само те очи, к'о смарагди сјајни,
из оног угла где ме младост такла,
сад ме гледају, к'о сведоци тајни.

Самотњак постах у сопственој кожи,
туђинац седи који додир слути,
док цртам твој лик на папиру белом
и чекам да срце коначно заћути.

Нема ту буке ни разбијеног стакла,
само те очи, к'о смарагди сјајни,
из оног угла где ме младост такла,
сад ме гледају, к'о сведоци тајни.

Самотњак постах у сопственој кожи,
туђинац седи који додир слути,
док цртам твој лик на папиру белом
и чекам да срце коначно заћути.

Нек' песма ова, к'о исповест сива,
буде мој траг док ме ветар веје,
неостварен сан што у мени снови,
и још ме у хладним ноћима огреје.

КРИВО ОГЛЕДАЛО

Од прошлости корак боли,
пожутеле године, патина по њима...
Шибали их хладни ветрови и зиме,
а сад све што боли, има своје име.

Одсутно зурим и жалим,
очију празних, пресахлих.
Ни сузе не капљу више,
само нека кап удари тупо, као маљ.

Али ко још види и ко још гледа,
у давно поломљено огледало?
За лица сува и бледа
што их глођу белосветски вуци,
у кожи „добротворца“.

Оцене су пале, огледало криво,
ново одмах, треба да се створи...
Кад сутра други у њему се виде,
да и лика свога могу да се стиде.

Потомци наши испуцалог длана
покриваће лице испред огледала!
Ушушканих нема, али им коров оста
да служи и слуша незаситог госта.

Огледало више дирати се неће.
Ко не види добро, живеће од среће,
мислећи да гледа своје право лице,
не знајући да огледала праве кукавице.

Мудре главе ушушкано седе,
у векове вазда, гледају далеко.
Па сањају шта ће некад бити, јер
ко би уместо њих на толику даљину,
могао да схвати визију, истину...

ДВЕ ЧАШЕ

Две чаше су вина остале на столу
Конобар ће сутра да их тугом пере,
Чудиће се зашто нису попијене
А биле су као увек, за тебе и мене.

Своју нисам пио јер бих издао тебе
Вино ми смо пили увек због истине,
Да љубав је наша од свих јада јача
Сад нек вино чека, пијем сузе плача.

Осећам како твој поглед ми треба
Да без много речи осетим близину,
Твог тананог бића и сву снагу жене,
Која је из пакла спашавала мене.

Сада теби треба сва моја доброта
Речи лековите што видају бољке,
Ходаћу по сунцу и месеца сјају
Све док лек за тебе, они ми не дају.

Кажу да све љуте бољке љута трава лечи
Ја ћу својом душом и без много речи,
Опет две ће чаше на столу да стоје
Пићемо их дуго, за здравље нас двоје.

Виолине старе слушаћемо звуке
Златни зуб певача сијаће у мраку,
За здравље и срећу најдраже ми жене
Све мuke и патње биће заборављене.

Погледај се у огледало, анђеле – Вељко Стамболија /Изводи/

.....

Драгојло Јовић у својој првој збирци под називом "Криво огледало" није могао ћутати. У највећем дијелу збирке српски инатљиво брани свој род, апострофирајући Косово и Метохију, највећу српску муку која се кроз вјекове протеже до данашњих дана. Симбол те трагедије је, као и код већине pjesника који пјевају на ову тему, цвијет. Препознатљива метафора још од Косовске битке. Легенда за овај цвијет, који назваше божур, каже да је изникла из крви јунака који су погинули, бранећи Србију, Европу и хришћанство од исмаилићана. Јовићева родољубива осјећања се расцвјетавају баш кроз овај специфични српски архетипски мотив, тако својствен српским pjesницима, који и у новије вријеме постаје опште мјесто....

Збирка "Криво огледало" је тематски разнолика јер се на родољубље наслања још низ тема које су у фокусу овог времена. Евидентно је да је аутор под утјецајем Шантићеве поезије и да његови стихови извиру из добро познатог стиха из pjesме "Моја отаџбина" *Мене све ране мога рода боле*. Вријеме у којем живимо просто је помело сеоска имања и куће. Pjesме које су мотивски везане за умирање и нестанак пасторалне сеоске идиле су јесињиновски тугаљиве. Жал за некадашњим сеоским животом који је био пун као кошница, за раскошним сеоским вашарима на којима се окупљао силни народ, обичајима, посебно онима за вријеме славе. Носталгично сјећање на дјетињство и прошла времена у којем свето мјесто заузима лик мајке по узору на Сергеја Јесењина.

Искривљену слику стварности нам стално подмећу они који би хтјели да буду господари наших живота, односно подмећу нам лажно огледало. Драгојло Јовић покушава да у својим pjesмама исправи неправедно искривљену слику о свом народу и да поручи лажним месидјама да није криво огледало што им је лице ружно. А лице поружни од нанесеног зла према онима који страдају на правди Бога. Умјесто истине и правде нуде лаж и неправду. Умјесто морала и емпатије нуде неморал и мржњу.

Pjesнички првенац Драгојла Јовића засјекао је дубоко у једно антицивизацијско раздобље којим без милости управљају људи без осјећаја за хуманост. Спремни су на све само да задовоље своје егзистичне апетите. Ауторова порука сасвим се хармонично уклапа у наслов и садржај романа Томаса Вулфа „Погледај дом свој, анђеле“, или како сам аутор каже „није криво огледало што вам је лице ружно“.

Вељко

Стамболија

ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА – Љубодраг Обрадовић /Изводи/

Филозофску нит поезије Драгојла Јовића, треба ухватити и схватити... Јер, поезија је у Драгојлово биће закорачила одавно, још од првих дана његове младости, са првим лахором, којим га је мирис девојака у пролазу дотакао, а пратила га је кроз цео живот, све до данас, а ево и сад је ту, у њему посебна и јасна, а пред нама је тек његова друга књига поезије **ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА**.

Дакле његова књига је у ствари компилација његове прве књиге **КРИВО ОГЛЕДАЛО**, (у којој има 74 песме и која је сада истоимени циклус) и нових песама, до сада необјављиваних (има их 47) и сада је у ствари нови циклус под именом **ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА**.

/Кажу да мисао може светлост бити/ Кад утихне тело а отме се душа/

Верујући кажу, тада све је лепше / Звуци се не чују а песма се слуша.

/ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА - Страна 5./

Много је дана у животу кад се само ћути и слуту „да мисао може светлост бити“ и да одједном сине и озари душу... Да, крај живота (засад) сваком човеку неумитно долази, али треба се надати да постоји нови почетак: „А онда нек буде све из почетка, да се душе сретну, па ма где то било“

У песми: **ГДЕ НЕСТАДЕ НЕБО ПЛАВО**, Јовић не оплакује само проток времена, већ и физичко уништење завичаја. Он директно указује на промену природе и морала: Некадашња „неопрана трешња“ без отрова наспрам данашњег „праха на небу“ и „отрова у води“ и „Реч тврђа од камена“ симболизује стару част која се изгубила у модерном свету.

.....

У овој књизи има различитих врста поезије: од елегича до родољубивих песама, од љубавне до боемске лирике, од описне до рефлексивне поезије. Ту је описан читав један живот кроз различите периоде и визиуре, кроз свест о окружењу и кроз сопствена сазнања о правди и поштењу...

Ја сам одувек мислио да је неко ко пише поезију песник, ако има бар једну добру песму, али то моје правило кад је у питању поезија Драгојла Јовића напросто не важи. У овој књизи су све песме добре, јер је Драгојло Јовић прави и потпуни песник из старе проверене поетске школе, у којој се свака песму пажљиво пише и дотерује све док сам аутор не буде њом задовољан. Зато ће Вам се његове песме прилепити за срце, чим их прочитате.

Ја Вам, на крају топло препоручујем да књигу пажљиво прочитате и узлетите у чаробни свет поезије... Најбоље се лети на крилима поезије. Осећај је готово исти, као да сте на крилима орла из Јовићеве песме.

Љубодраг Обрадовић

ПРИЧЕ

Боривоје Бора Видојковић, Ћићевац

ЉУДСКЕ СУДБИНЕ

Људске судбине су непредвидљиве, нејасне, веома сложене и несхватљиве. Ово је једна од тих невероватних које обичан човек не може да прихвати као разумно биће. Таква је и ова судбина.

До патње Пантелије Константиновића, човека чија је судбина тако тешка, болна и чак застрашујућа, а која, нажалост, није једина, дошао сам случајно, вољом једног дивног човека, мог пријатеља и друга. Човека који је жива енциклопедија, не само Поморавског и Расинског округа, већ читаве Србије. Пошто се Пантелија, после свих мука, патњи и потуцања по читавом свету, скрасио у нашем питомом месту у центру Србије, Ћићевцу, мој пријатељ Ђорђе Петковић из Параћина, одлучио је да ми повери ову, по броју страница малу, али садржајно грандиозну књижицу, завичајног карактера, на даљу „надлежност“. Желео је да ја то сачувам до појаве неког од Пантелијиних наследника. Прихватио сам ову „дужност“, прочитао у даху и стао тотално збуњен не верујући да се тако нешто могло десити човеку од „човека“.

Не могу се сетити када је то било и поред најбоље воље и напрезања. Али то сада и није битно. Чувао сам то „благо“ писано крвљу српског човека, које нажалост, није било усамљено нити једино, преживљавао тај вапај страдалника нашег рода кроз вековна постојања и опстајања. Сва мука, патња и несрећа српског народа је стала у ову малу књижицу, која је сада пред нама са намером да се тако нешто не заборави, већ да се памти и преноси млађим генерацијама.

Мој драги пријатељ, Ђорђе Петковић, је знао да ја понешто извучем из заборава и напишем о страдању и патњи обичног човека, сељака, занатлије, учитеља, весељака, губитника и победника. Прихватио сам то са намером да сачувам кад се неко од наследника Пантелије Константиновића појави и преузме „ову књижицу“, како је сам аутор и назвао.

Како је, ево, прошло већ више од тридесет пет година, а и ја сам већ остарео, нико се до сада није појавио, одлучио сам да ово угледа светлост дана, пре свега да не остане негде у неком ћошку и оде у неповрат и заборав. Највећи би грех био да то остане у некој фијоци заборава, него сносити евентуалне последице објављивања ове књиге. То је мемоарска грађа, опис страдања и сећање на тешка страдања и путовања човека који он и његова породица то ничим нису заслужили. Само због тога што су Срби.

Што се евентуалног хонорара тиче, ако буде било продаје, сав приход би ишао као помоћ за све страдалнике у ратовима који су вођени на овим нашим просторима, а било их је, богами, поприлично. Ниједна мука није заобишла ове наше просторе од памтивека. Сви су на нас кидисали, јуришали, пљачкали, убијали и отимали, а ми смо се само бранили.

Пантелија Константиновић, Нови Пазар-Ћићевац

ЧОВЕК БЕЗ ЈЕЗИКА

Драга браћо Срби, Хрвати и Словенци, као и сви други добри људи! Нека вас не изненађује што овако млад и здрав, као што ме видите, на овај начин прибављам себи и својој породици насушни хлеб.

Молим вас, имајте доброте и стрпљења, прочитајте садржину ове књижице, па кад из исте будете сазнали за моју и моје породице нечувену и грозну трагедију, ви ћете, уверен сам, потпуно одобрити ову моју професију – продају својих књига.

У тој нади ја вам предајем ову књижицу да вам она у место мене исприча страشان и језовити злочин, што га дивљачки Бугари, у почетку њихове издајничке акције према Србији, 1915. године, извршише нада мном и над целом мојом породицом.

Ћићевац

Унесрећени, Пантелија Константиновић - Човек без

језика

Рођен сам 1892. године у новопазарском санџаку од мајке Српкиње и оца Србина Косте Константиновића трговачког посредника. У Сјеници сам учио српску школу, а кад сам поодрастао постао сам очев помоћник у радњи, док је он готово стално био на путу до Солуна, Цариграда и обратно.

Био сам тек момчић од деветнаест година, здрав и снажан, а мој отац хтео је већ да ме жени. Одбијао сам то више пута из срамежљивости, али он ме није даље ни питао. Нашао ми је сам девојку из једне српске породице, која је живела далеко од Сјенице (на светогорском полуострву). Родитељи њени, познавајући само мога оца, нису имали ништа против. По повратку с пута отац ми је то саопштио на такав начин, да ја нисам смео одрећи послушност, јер је он нас, своју децу, васпитавао тако, да код млађег разговора није могло бити. То је било 1911. године, но венчање се није могло одмах обавити због даљине, а и због очевих послова. Тако дочекасмо и Балкански рат 1912. године, услед чега, а и из бојазни од Турака, ја пребегнем у Црну Гору, где сам за време рата помагао браћи у борби са вековним српским непријатељем.

По срећно завршеном ратовању, кренем се преко Италије и дођем у ослобођени Солун и тек тад добијем прилике да своју вереницу видим и да они мене познаду.

Одмах се уговори дан венчања. Мој отац дође из Цариграда, куда се с осталом породицом беше одселио ради трговачких послова и ја се венчам 15. Априла 1913. године.

Срећан и пресрећан, не слутећи какву нам је судбу усуд доделио, отпутовао сам у Цариград на стално борављење. Шта је после с нама било, следује у даљем опису.

Слика његове жене Јерине (девојачка слика).

Наше страдање, губитак породице и лутање кроз свет

Велики европски рат, који заталаса цео свет и поремети односе међу народима, не остави ни нас у Цариграду на миру.

Живели смо мирно и спокојно радећи своје послове и надајући се лепој будућности. Сви смо били на окупу: отац, мајка, млађи брат, две сестрице као две златне јабуке, жена ми и ја. Но, објавом рата прилике се на мах изменише. Ми, странци, нарочито Срби, изгубисмо свако право. За нас не беше више могућности да радимо и привређујемо. Нађосмо се у великој незгоди. Шта да се ради? Мој се отац реши на повратак у Србију. Обрати се власти у Турској за дозволу, но би одбијен. У место тога, после неколико дана, власт позва мог оца и саопшти му, да ће, са целом породицом, бити интерниран до краја рата у Малу Азију и наредише му да се за пут одмах спреми. То нас је поразило, али мој отац не клону духом, већ поче радити преко пријатеља и делити бакшише Турцима да би ову опасност како тако избегао. И најзад му је испало за руком. Добивши путни лист, ми се без даљег предомисљања одмах кренемо и у августу 1915. стигнемо у Скопље, где се решисмо и да останемо. Са нама је, том приликом, дошло у Скопље више српских породица, које живљаху на галипољском полуострву и које су такође имале велике муке док су овамо прешле.

Чим смо се у Скопље сместили, ја се одмах добровољно пријавим нашим војним властима и ставим им се на располагање, па као добар стручњак за превежање и лечење рана, који сам посао од оца научио, војна власт ме упути у болницу једне американске мисије, где будем одређен да лекарима помажем. Ту сам имао прилике да познам г. др. Греја, који је био лекар исте болнице. Радио сам свесрдно, зашто сам од свију био похваљен. Из Скопља будем упућен на службу болници у Куманову, где сам радио све до последњег тренутка, т. ј. до евакуације.

Кад су пак, небраћа Бугари, вероломно као и увек, напали нас у најкритичнијем моменту, спречивши нам тако сваку одбрану од најезде аустро-немачке војске, и Кумановска болница морала је се повући у Скопље, те се тада и ја с њом кренем. Повлачење је ишло веома тешко. Време је спречавало брзи одлазак. Киша је јака падала, а путеви су били скоро непроходни. Но, како тако, са највећим напрезањем, докотурали смо до Скопља, јер војска ипак може све. Она чини и немогућности. Бар смо ми то у овом рату доказали...

Напомена о рестаурацији: Фотографије Пантелије и Јерине су дигитално рестауриране уз помоћ вештачке интелигенције, уз уклањање оштећења и изоштравање детаља, како би се очувала аутентичност и омогућила њихова употреба у савременим публикацијама.

Илустрација: Горан Ђеличанин, Варварин - Пише: Мирољуб НИЦОВИЋ, Крушевац

"Писмени историјат породице Пршић" (2.) - СИМОН ЈЕ ПРЕБОЛЕО РАНЕ

У доба Карађорђевих ратова од 1809. - 1813. године Симон Пршић је био Карађорђев војник, и у борбама са Турцима буде тешко рањен. Као таквог су га пренели у Каоник. Примио га је у кућу један много добар човек из фамилије Стевановића, чувао га, неговао и лечио више од месец дана. Кад се мало опоравио, Симон је преко другова поручио својима у Треботин да колима дођу и носе га кући.

"ЖИВОТ СЕ НОВЦИМА НЕ ПЛАЋА"

Дошли су му два млада сина Живадин и Живко. Њих два је имао, нису му били жењени и њих је домаћин Стевановић много лепо примио, кола и волове смеистио, а њих заједно почастиио. А они су донели пара да за свог оца чување и издржавање плате. Дали су оцу кесу са дукатима и сребрним талирима и он је своме чувару нежално доста и небројано дао. И, уз то рекао:

- Брате, и од данас вечити куме, ево ти награда за моје чување, лечење и издржавање. Али, ово је мало, јер се никад живот не може новцима да плати. Но, те уз ово мало пара молим, да ти мени док смо живи будеш кум, а по наше смрти свакад и док Сунце греје и земља постоји твоји млађи потомци кумују мојима! Ево мога Живадина и Живка, то су моји синови, још млади и нежењени, кад одрасту и женим их, зваћу те да их венчаш, свадбе да пијемо и велика веселја да чинимо! Ове речи домаћина Стевановића много потресосе. Зали свој образ сузама, пољуби се са рањеним и још болесним Симоном у образ, затим приђе Живадину и Живку, оба загрли и по два пута у оба образа пољуби, а пети пут у чело. Потом из недара извади онај новац што му Симон дао, пошто није бројан сад га преброји, подели на по пола и побашка свеза. Поново приђе Живадину и Живку, раскопча им гуњерве и недра и обојицима по један завежљак метну у недра. Младићи се опираху, али им он закопча прво кошуље, а затим и гуњеве, са речима:

- Ја сам вам кум. Не смете преко моје воље ништа да радите, тако је по Божјем закону. А ово вам ја сад на кумству нашем прво од вашег оца, затим од мене дајем на дар, да чувате и кад порастете да дате вашим девојкама које за женидбу изаберете. Ваш ће ме отац звати, ја ћу доћи да венчам и свадбе да пијемо!

Још су један дан преданили и ноћ преноћили у радости и гозби, па сутрадан, најмилије од кума испраћени, Живадин и Живко свог су оца колима однели.

Симон је, дошавши кући, оздравио од рана. Синове је поженио, а потом доцније и умро.

"ЖИВКО ЈЕ ДУГО КМЕТОВАО"

Синови су наставили задружни живот са врло великим и добрим имањем. Кућни плац им био, с леве и десне стране пута, величине преко 10 хектара. У "Брестове" имали су њиву, где је најбоља земља 3 ипо хектара, у "Чичаре" ливаду где се

свакад двапут коси више од 3 хектара, код Киселе воде ливаду 3 хектара, па воденицу и најбољу воденичну земљу преко 3 хектара. А, башка забране на брегу над село, код раскрснице, затим над насип у стране винограде и пашњаке. Тачно речено - велико богатство.

Живели су доста у задрузи. Живадин је био простији човек, али добар раденик. Имао је два сина, Димитрија и Милана. А Живко је имао четири сина: Стојадина, Косту, Васу и Војина. Задруга је била врло јака и напредна.

Живадин је управљао земљорадњом. Са синовима и братанцима у "Чичару", на најбољем и најјачем месту, лугове је потрсио, тако да су направили огромно велико и добро имање. А Живко, иако годинама млађи, био је домаћин и старешина. Дуго је кметовао и председник општине 12 година био. Уз то, старао се и руководио воденицом, која је цела њихова била без ортака.

Но, и у том добу су у држави политичке струје биле. Народ је био подељен на две династије: Карађорђевићевце и Обреновићевце. Погибијом Кара - Ђорђа у селу Радовању 1817. године, чију је погибију припремио и преко својих људи извео кнез Милош Обреновић, он је с тим своју владавину утврдио. И са Турцима удесио, јер им се Кара Ђорђевог главом похвалио, коју је одрану и фатом напуњену послао на дар турском цару у Цариград. Те да га више није страх од тога борца, револуционара и турског непријатеља.

БРАЋА САЧУВАЈУ ГЛАВЕ"

У народу се знало за тај Милошев злочин, па и улизивање Турцима Карађорђевог главом, што је народ много горе болело но и сама Карађорђева погибија. У те незадовољнике најистакнутији су били браћа Пршић - Живко и Живадин. Нису могли да прежале да им је отац Карађорђевог војник био, на Делиграду тешко рањен, они га као мали дечаки кући донели, и на конту тога, вечито кумство у Каонику утврђено. Њихова срџба, незадовољство и љутина, откривена је, па је настало гоњење.

Оба су били у опасности за живот, сазнали су да су у овом крају први на листи да се смакну. Јавна је тајна била да се кнез Милош и тиме служио. За свакога за кога му његов верни у Крушевцу началник каже да је противник, одмах му Милош нареди да таквог што пре смакне. И тако, да би браћа Пршићи сачували главе, оставе своју породицу, свој велики мал и имање и побегну у Нови Пазар, онда у Турску. Тамо су дуго и дуго лутали и провели, не смејући да се врате. Имали су везе са синовима и састајали се на уговорено место, прелазећи с времена на време из Турске. Синови су их обавештавали да на њих мотри и пази чувени Миленко Терзић, стриц пок. Гвоздена Терзића, а деда пок.

Николе Нице Терзића. Миленко је био велики Обреновићевац. Но, када је кнез Милош, под притиском незадовољства, које је у целој земљи било, морао да напустио Србију и оде у Влашку, и када је на престо дошао Кара - Ђорђевог син кнез Александар Кара - Ђорђевић, тада су се својој кући и браћа Пршић, Живко и Живадин, вратили. Но, кућа је била опала, капитално осиромашила а воденица рабањена.

Пошто су имали пунолетне синове, деца Симонова су се поделила. Потом су, као стари људи, помрли. Не дочекавши повратак кнеза Милоша Обреновића у Србију, да од њега поново беже.

Живадин је био старији Симонов син. Имао је два сина: Димитрија и Милана. Временом, се и они поделили. Димитрије је био старији и имао два сина: пок. Милена - Лену, који је погинуо на Преполцу 1876. године у рату са Турцима. Умро је рањен на леђима мога оца пок. Ђуше, који га је на леђима рањеног носио и пок. Јове, оца сада живог Новице Пршића.

Славко Пршић, Треботин

Славко Пршић - ТРЕБОТИН И СРБИЈА

- изводи из историје - ВРШЕЊЕ ВЛАСТИ (5.)

Да се вратимо на општину и њено писмено особље, да ли га је и какво имала. У почетку при формирању општина, писменог особља није било. Преседници, кметови и одборници, окупљали су се у згради коју су образовали за општину и ту се договарали шта и како да раде и сви су се служили рабошима за сваки разрез и наплату, у чему су се изучили и врло вешти били. Грађанству у ма каквим споровима судили су усмено, а за кривце и непослушност казне су биле батињање, са тим да је селски кмет кажњавао са 5 удараца, преседник са 10 удараца, а срески капетан са 25 удараца. Нико није смео да се противи овој казни, јер ко не би по заповести кмета или преседника легао да добије 5 или 10 удараца, био би пријављен среском капетану, затим би дошао срески коњаник и отерао га у срез, где би добио 25 удараца.

Строго је било, али до врхунца ред и у сваком погледу добра послушност. Било ми је 20 година када ми је о овим казнама причао покојни Пера Анђелковић из Треботина, који је у оно доба био општински служитељ. Тада је преседник општине био покојни Јевтимије Милошевић из Жабара, отац покојног Ранђела, а деда покојног Дене Милошевића, бившег механџије у својој механи у Врбници. Овај Јевтимије је од пређашњих, као и будућих преседника, најстрожији био и готово редовно по реферату селских кметова, сваког дана наређивао да се неко батинује, а недељом и државним празником и по више њих. За ово ударање у општини је увек имало по десетак дренових прута, дебљине човечјег, на руци, кажи прста. Преседник је млађим људима наређивао да оду у страну и да одсеку неколико добрих дренових прута и донесу их у општину. То су чинили и селски кметови.

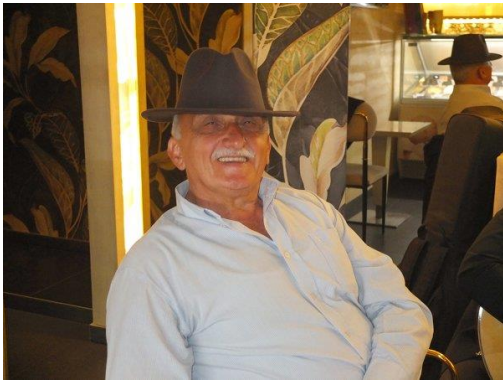
Писац ових редова, као што је напред забележено, Славко Пршић из Треботина, ступио је у општинску службу, одмах у наредној години по завршетку основне школе у Великој Врбници, 1. фебруара 1895. године, истог дана када је ондашњи срески начелник, Ђока Стојановић, под напредњачком владом Стојана Новаковића, послао у општину Треботинску писара Данила Керхаловића и сменио либералног преседника Милана Лукића, а за новог преседника Треботинске општине поставио Јову Стојковића из Треботина. Преседник Јова Стојковић је одмах по постављењу послао служитеља по Славка Пршића да дође у општину и да му као неписменом чита долазећу пошту и наредбе. Смењеном преседнику Лукићу писар је био Радомир Шошић из Доњег Ступња, кога је нови преседник одмах отерао, а за главног писара узео Павла Богдановића из Мешева, који је имао јаку писмену моћ и способност и још малом и сувише младом дечку

Славку, поред разних преписа, дао у посао да по годинама и датумима сређује стара акта која су била стрпана у једном великом сандуку. Сређујући их пажљиво и полако, Славко их је и читао и видео много чега важног, занимљивог и чудног, шта су срески капетани наређивали, како су наредбе извршаване и како је правдано кад се нека наредба спровести не може. Издвајао је оно за шта је мислио да значајно и важно и подносио га главном писару на увид и читао преседнику Јови, који је имао 60 година. Главни писар и Јова су о томе међусобно разговарали, а причали су и виђенијим људима који су у општину долазили шта је мали Славко као бачено нашао и као вредно издвојио. Славку су одмах по састављању буџета, јер је био почетак године, дали плату од 12 динара месечно, што је онда за дечака од 12 и по година било доста пара.

Сређујући овако архиву са читањем, Славко је на актима као писце аката који су их потписивали, видео ове писаре:

Пре 1870. године и нешто после све до 1876. године за време рата са Турцима писар је био неки Спаса Петровић из Крушевца, а после њега неки Риста Живковић из Мрмоша. 1880. године и нешто после, писар је био Миладин - Дина Ђорђевић, отац покојног добро писменог Љубисава Ђорђевића из Церове. После њега писар је био покојни Иван Гвозденовић из Мешева, деда Душана - Дуле Гвозденовића. Он се писменошћу издваја и чини огромну разлику од претходна три, јер његова решења и концепти разних уверења, пресуде и све што је написао, има стил доброписменог садашњег човека. После дужег писарства, постао је преседник општине, а писар му је био Стојан Лукић из Дољана, касније и сам преседник општине. Стојану Лукићу писар је био Павле Богдановић. Код његовог рођеног стрица Милана Лукића писар је био неки Сојановић. Интересатан је однос два Лукића, стрица и братанца, Милана који је био либерал и Стојана који је био радикал и доцније демократа. Они су у два маха на изборима за посланике били против кандидати и оба пута је победио Стојан Лукић. Стојан је био резервни официр, коњички капетан II класе и једном, када је био политички збор у црквеном јасењаку у Великој Врбници, на збор је дошао на коњу са униформом: плава блуза, капетанске еполете на раменима, црвене чакшире, официрска капа, чизме, а о појасу бела ешарпа и опасана сабља. За такав наступ Стриц Милан га је тужио, јер је онда официрима било забрњено да воде партије и политику, а дан збора у црквеном јасењаку није био државни празник и светковина, када резервни официри имају право да носе униформу. По наведеној тужби, ондашњи министар војни, генерал Јован Мишковић је написао указ којим се резервни коњички капетан Стојан Лукић из Дољана разрешава чина коњичког капетана и враћа у коњичку јединицу као редов, уз губитак грађанског права да бира и буде биран. Поменути указ је подписан од стране краља и као такав објављен у ондашњим новинама. Као ондашњи писар често сам тај број новина узимао и овај указ читао.

Доцније, кад нисам био у најбољим годинама, као деловођа општине, узео сам свог братанца Тоју Пршића, који је тек завршио основну школу, да изучава писмоводство, рачуноводство и остале послове општинске службе. Тоја је под мојом управом провео на раду више од 20 година, врло је пажљиво и марљиво радио све што сам му у рад постепено давао и после ме, када сам остарео и дошао у стање немогућности за даљи рад, достојно ме заменио. Никада никакву грешку није направио, а услуђи је био за сво време другог светског рата и по ослобођењу, све до 1965. године, када је навршио 35 година службе и пензионисан. Претходно је за тачан, поштен и марљив у општини рад, одликован од стране преседника Републике Тита, орденом рада, а ја се тиме, као његов стриц са највећим задовољством поносим и хвалим, јер је он видео мој рад и успешно га пренео на себе. Дочекао сам да заједно будемо пензионери и да свакодневно се виђајући, лепо живимо са пуно нежне родбинске милости, доброте и поштовања. Ово сам описао као пример сарадње стрца и братанца, што је било супротно од ривалства и сталног сукобљавања стрица и братанца Милана и Стојана Лукића из Дољана, који сам претходно описао.

Милосав Ђукић Ђука, Крушевац

САЛАРИЦЕ

Била је касна јесен, отац је заклао пастрму за зиму. Мајка је одвојила сало и направила саларице, диван специјалитет за сладокусце и све то спаковала у три беле кутије од ципела, па све то у једну плетену котарицу окачила на куку на плафону у великој соби коју смо звали и гостинска соба. У њу се зими ретко улазило, јер је била хладна и у њој се није ложила ватра, осим кад се славило или ако дођу гости.

Мој велики апетит за храном, а посебно слаткишима дао ми је жељу да до тих саларица дођем, како бих се засладио. Чекао сам тренутак да останем сам у кући. Ушао сам у велику собу и гледао плетену котарицу високо на плафону. Меркам ја ону котарицу, али не као лисица у грожђе, које не може да дохвати, па каже да је кисело. Не, ја до ове посластице морам доћи!

Привукао сам славски астал, попео се на њега, али и даље је котарица високо. Доносим столицу, хоклицу, стављам на астал и уз велики ризик успевам да се успењем и угледам три беле кутије у котарици. Узимам прву и спуштам пажљиво, затим враћам све на своје место и са кутијом саларица одлазим у двориште. Тако скривен крај потока, поједем све саларице, а било их је око 20. Склонио сам све трагове папира и беле кутије, све то запалио. Ускоро се вратих у кућу и легнем да одморим.

Долази време ручка зове мајка, зове отац, а ја никако не могу. „Није ми добро“, рекох. Приђе мајка, стави ми руку на чело, немам температуру. Како сам остао без апетита и како утврди да се на мом џемперу налази прах шећер, одмах је знала дијагнозу. Отишла је у гостинску собу и утврдила нестанак саларица. Знајући да ме чекају тешке батине хитро бежим код оца у крило и молим да ме спаси. Он је успео само да то одложи тога дана, а већ наредног, кад је отишао на посао, платио сам тај несташлук.

И дан данас волим саларице, али их нико више не прави...

Љубодраг Обрадовић,
Треботин

ПОЛАЗАК У РАТ - 3.

"Маринко! Хеј Маринко" прену га глас са капије, слаб од проласка кроз маглу и стакло. Узе, журећи, шајкачу, покри Софијино наго тело чаршавом и пође на капију, ка другу из села, који га тамо чека да пођу у рат... "Софија је лепо име, исто као и она, баш јој одговара" помисли и пође. Кратко се задржа у кујни. Пољуби сина, ћерку и мајку и прошапта: "Довиђења Нано, довиђења Марија, довиђења Илија" и продужи напоље у маглу и неизвесност. На прагу се окрену и погледа још једном, тако драга му лица. "Не, они не спавају, они плачу", помисли. "Сузе, видим сузе"... Побеже нагло, залупивши врата мразу пред носом. У соби оста део њега, а он безвољно пође другу, корак ближе рату, можда и смрти.

"Де си досад" пита га тихо друг и сам тужан. "Није те ваљда жена спетљала"? Бора Кнежевић, мало нижи од Маринка, а исто тако набијен и снажан, увек жели да је весео, па и сад, али му то баш и не полази за руком. Један је од малобројних пријатеља, чије је срце, увек ћутљиви Маринко, успео да освоји својом добротој и ненаметљивим понашањем. "Па јесте, био сам код жене", промрмља Маринко пријатељу на уво, бојећи се ваљда да магла не чује и неком исприча. "Све ме страх, ти ниси бежао, од себе самог, жени". Бора га потапша по рамену и они загрљени, као некад код оваца, пођоше у маглу.

КАПИЦИЈА - 4.

Капиција, село на пет километара од Крушевца. База за војску без оружја, дочека Маринка и Бору и прими их у своје окриље. Највећа зграда, раније школа у селу, одређен аје да их склони од напада касне зиме и погледа увек радозналих сељака. Маринко и Бора уђоше у собичак, одвојен зидом и стакленим вратима од учионица и ходника и јавише се једином официру. Маринко лупи опанком о опанак, укипи се и султира: "Војник Маринко Савић, војна пошта 153, стигао по позиву"... "Боље да ниси ни дошао", промрмља официр. "Али кад си већ ту, опусти се слободно и прими одело. Учионица број 5". "А шта ћу са овим"? упита Маринко. "Па задржи и њега, јер ово, што ћеш га добити и онако не ваља. Лако ће ветар, потпомогнут мразом да дође у посету твојим костима. Ха, ха, ха! Није лоше речено. А"? "Баш симпатичан неки чичица", помисли Маринко. "Или луд, зар сад може да се смеје"? Маринко се окрену и оде по одело. У соби оста топлота и чичица. Али Ранко није луд. Он који је прошао све те битке у I рату. Он који зна шта је Албанија, зима, глад. Зато се и смеје. Зна да од рата нема ништа. Зна он много, па мрмља, себи у браду: "Немци су то, брале. И онда су били. Па шта? Друго је онада било. А сад? Расуло. Море какав рат? Изгинућемо сви".

Водник дочека Маринка и испоручи му закрпљено одело, успут вичући: "Пожури бре! Немам цео дан за тебе".

"Очигледно му чин ударио у главу, па сад хоће да покаже снагу, а до јуче је копао за кило брашна" - помисли Маринко, који такве не воли. И зато несвесно помисли на надувенка из војничких дана, који га је малтретирао и вређао на сваком кораку. И у глави поче да му се врти филм из војничких дана 1929. године.

Вече. Око 9 сати је. На стражи стоји, у ували између две букве, срасле једна уз другу. Мало даље протиче поток и сећа га на родну Треботинску реку, у лето, мању од траке воде просуте из кофе. Често и пресуши. Тада рибе, повучене у малобројне вирове, постану лак плен деци, која је хватају рукама. Дурмитор. Смреке се усекле у оазе плодности стена. Повише њих јеле украшене боровим иглицама. Ветар леди, мраз напада, а ипак топло је у дому веверица, горе изнад главе му, у букви. Маринко се греје на жару, у сећању тек прошлог лета. Поглед му радосно лети у мрак, судара се са стаблима и долазе натраг, њему, да му каже: Спавај! Једноличност певања грана у грубом миловању и жубор планинског потока, учинише своје и Маринко задрема. Тад дође, баш у зао час, наредник и прекину лет у завичај, код жене и ћерке и поведе Маринка ветру на удар, ближе потоку. Три вечери су кости трпеле лед у самој сржи, три ноћи је мраз певао на његовим ушима и грчио му прсте око челика цеви пушке, а четврте је бес везао наредника за букву, зору да дочека будан. Пета ноћ. Маринко се греје у затвору и чека суђење за велеиздају.

"Данас могу овог водника да натерам да изађе го напоље, да осети на својој кожи шта је мраз. Нико ме неће спречити. Али нека га, нек мисли мало да је Бог, то брише сећање на злостављања, којима је он подлегао. Ето, како је то у животу! Још јуче су њега зле газде гонили да за врћу брашна устане пре петлова и сав божји дан, на мразу цепа мраз у капима празнине сувог дрвета... А сад, знајући каква је мука кад ти неко лебди цео дан над главом и виче, уместао да буде пажљив и добар, он користи чин, да и сам осети сласт господара. Зар с таквима у рат? Рат! Лудо изношење глава пред секиру смрти. Немци су сила! Како да се бориш? Умрећу... Рат! Хитлер. Хитлер, мој убица. Војници су само део велике, послушне играчке у његовим рукама." Све му то у једном трену пролете кроз главу... Затим, уморан од сопствених мисли, оде, не рекавши ни реч, а то водника разбесне и натера га да бес утопли алкохолом и сачува је за следећу жртву, која ће бити можда плашљивија. ***

Следи... **НЕМИР - 5.**

Андреја Ђ. Врањеш,
Сремска Митровица

СВЕ РЕКЕ НА ЈЕДНОЈ А ДУНАВ НА ДРУГОЈ СТРАНИ.

Реке су приче које виде, чују, онда негде у бескрај отеку, када би реке бар шапутат знале, оне би нам шапутале. Границе култура, попришта ратова, плодне оазе, мирилишта. Пролазе непролазне, вечне и задивљујуће. Њихове обале су трагови људског трагичног пропадања и високих духовних победа. Места питања и одговора, оне су и ретка одбрана од заборава, над њима тишина шапуће или им хук додирује небеса и све оне помало личе једна на другу. Али има једна, бићем различита, величином модра, Дунав се зове. Познаје га вечност, он познаје њу, величином потиरे људске забуне и неспоразуме, само се на њему може осетити страх, који прелази на нас тишином, оном истом што Космосом влада.

Плава рапсодија, али Гершвинова није, код њега је баш све његово, он и као да не тече већ пулсира. Неупоредив са нашим кратким трајањем, смирује намене човекове, враћајући га себи, оној праисконској мери. Река јесте а као да није, исцелитељ најтужнијих погледа, парадигма моћи, симбол вере, он јесте утеха, зазор и опомена. Грли Саву на месту можда најлепшег планетарног заласка Сунца. Мистичан колико и харизматичан, остарели Професор коме се прилази са страхом. Џентлмен, велики господин Дунав истином се јавља. „Могу да га мрзе, али му се диве“, као што рече знаменити песник. Звездама се тај удвара, тишином продужава себе и време. Ко жели спознати моћ, треба доћи на Дунав, послушати векове и вратити се после својој збуњености.

СВЈЕТЛОСТ И ВЈЕЧНОСТИ

Сунце се у пурпурним нијансама спремао за залазак, приказ контраста, такве боје не би замијешао Рубенс. На жалост само ријетки примјећују предивну опомену. Узнемирен, шта ако се не појави изнад људи, ријечних обала, црних шума, ако заборави да се врати. Стрепња, шта би се догодило? Питање које помјера ка немиру. Како би селице одредиле одважни пут, како би цвијеће додиривало вид без мајке свјетлости? Сунце је код далеких народа слављено као Божанство, њему су се молитвено окретали, гледали га богати и они убоги, славили ћутањем. Окренувши се од врлина човјек се удаљио од себе, од закона божјих. Себичан постанком, похлепан живљењем, он очима здравим велико Сунце не види. Заборавио је да подигне главу, препознаје новац као циљ, изгубљен суштином, не мари за кратковиде поступке. Мрзи он смисао, себе мрзи, крвари вијековима ранама, отвара ратове ђавоље ујдурме. Његов ход је одиум. „Нови“ човјек трује земљу, воду, загађује ваздух. До када ће кварити хармонију? Може ли се догодити да на планети нити једно сјеме у надању не никне? Поплаве неубичајених силина нападају претњом да потопе, пожари горе Амазонијом, смањују се плућа Плаве планете, активирају угашени вулкани, односе оркани, земљотреси руше старе градове, није ли све што се дешава лоше у природи човјеков пораз, дјело урађено без свијести и савјести, повод је за озбиљно преиспитивање? А Сунце милином грије ли грије и као да се човјеку сферно смије, док човјек оптужује живот, као да не зна да смрт дозива. Ако настави бахато, његов одлазак из историје у аут је једина опција, велика казна. Природа ће се запитати: „Због чега кажњавати биљке и животиње“? Зашто недужним укидати постојање, можда је КОВИД упозорење? Или је човјек провалија? Уметност је радост омеђена духом, Сунце је радост у времену. БОГ КОЈИ ГЛЕДА... ВИДИ СМЈЕШНЕ У ОЗБИЉНОЈ ПРИЧИ.

Томислав Симић Калпачки, Крушевац

ПРИЧА СА ТУЖНИМ КРАЈЕМ – наставак из броја 25.

Смрт Јулијане... и Вукосава

Вукосав и Јулијана беху задовољни и срећни. Воле се, слажу се, вредни су, имају три златна детета, а ево, сада су се, коначно, заимали. Више им ништа не фали. Било је све баш тако, па ипак – само привид.

Над целом земљом су се надвили црни облаци, облаци ратног вихора. Уз, сада нешто ређе, уобичајене муштерије, у кућу берберина Вукосава, ноћу би, кад-кад, свраћали неки чудни људи. Нису говорили о послу, шапутали су о некаквој политици. Причали су тако лепо, убедљиво, да им је, иако прилично промућурни, али добродушни брица, поверовао. Почеше да долазе и неке разне војске. Кажу, - Ми смо добровољци. Други велу да су недићевци, трећи – љотићевци, четврти партизани, пети четници... Свако је водио своју политику и свако са сваким био у сукобу. Која год је војска пролазила, прво би се закуцало на брицина врата. Док су они ту, њега истерају да им чува стражу. Кад наиђу други, закупе ове прве, те побегну, али поведу и њега. Отуд га или пусте или побегне. Тако и други, трећи... Путника и рабација више нема, нема трговине, нема заната. Свугде само неке страже, пљачке, убиства...

Ово, до недавно тако срећно место, кућа на главном друму, Свратиште код брице, постаде зло место, на удару сваке силе. Више се није могло, брица се, са својом чељад, враћа на брег, у стару кућевницу. Нешто је мирније, али је и то само привид.

Добија позив да иде на неку војну вежбу. Било је то у време када је запаљена барутана на Равњаку, како кажу, највећа барутана на Балкану. Људи су тврдили да је те ноћи могла да се види игла у сваком дворишту у Треботину, толико је светлело. Те исте ноћи, пред Вукосављево кућу, дошла је нека "црна тројка". Питају Јулијану где јој је муж. Она, јадница, није знала, а и да је знала, казала не би. Тукли су је кундацима у груди. Кад је пала, немилосрдно су је шутали чизмама. Освестили су је да би јој рекли:

-О овоме, ником ни речи! Иначе, зна се!

Добра Јулијана је једва претекла, али ни годину дана није саставила, отишла је са овога света. Вуле ју је пазио, кидао се од бола, али... У најбољим годинама душу је предала Господу и отишла да вечно украшава небеске одаје раја. Муж је наставио да живи, јер је потребан деци. Чувао их је и неговао како је знао и умео. Да је знао шта га чека, боље да је жив легао у гроб крај своје Јуле.

Нису га оставили на миру. Црна тројка поново је залупала на његова врата. Наредили су му да пође са њима. Питао их је где га воде и добио одговор:

- Треба да се јавиш команданту Јаруги.

Схватио је шта му се спрема и шапнуо деци:

-Кукајте из свег гласа.

Деца су кукала, надалеко се чула запевка троје нејачи, али ништа није вредело. Одвели су га у неку јаругу и ударали – кундацима, рукама, ногама... Речи, „командант Јаруга“, управо су значиле – ликвидацију. Као, практично, ликвидираних, оставили су његово унакажено тело и отишли. Јака киша, која је, пред зору, почела да пада, повратила га је из стања обамрлости. Да није, ту би и издахнуо. Некако се довукао до куће, сав изубијан и блатњав. Још страшније од крвавог лица и тела било је видети га како повраћа крв.

Однели су га код неког војног лекара, који се затекао, ту у близини, да би се овај, не схватајући, или не желећи да схвати, издрао:

- Водите ту пијандуру одавде! Изубијао се док се пијан ваљао по блату као свиња. Напоље с њим!

Најлакше је тако прати савест. Објашњења и молбе нису помогли, од помоћи ништа, а ни од лекарске етике. Ипак, здраво срце и до јуче снажно тело, не поклекосе

одмах. Веноу је полако, али неумитно. Прође нека година, прође и рат, гроб му се оцртава на увелом лицу, али душа не излази. А тако је желео да се већ једном сврши, да не буде на терету својој јадној деци. Умро је једне зиме, у тоталној беди, у хладној соби, без хлеба и игде ичега. Ако се икако може рећи, његовој Јули је било толико жао мука које преживљава, јер је, измоливши дозволу од Христа, "дошла у посету" мужу. Била је сва у сјају, узела његов капут и кренула опет натраг. Застала је, погледала га и казала:

- Сутра у подне долазим по тебе.

Схватио је и зато упутио питање:

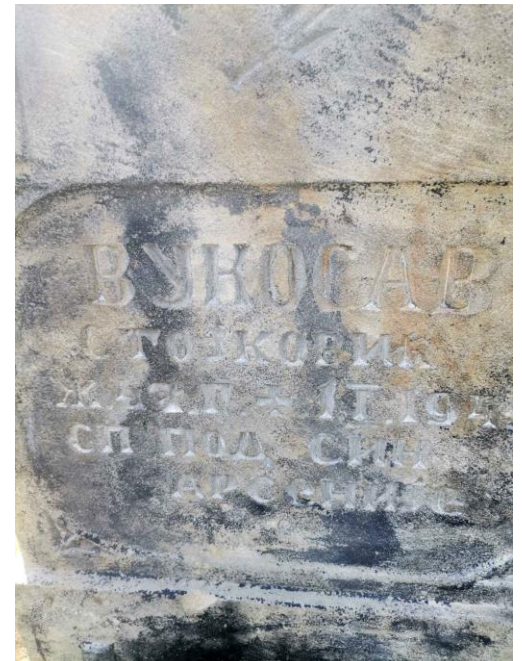
- Шта ће бити са децом, ко ће да их чува?

- Бог, - одговорила је кратко, али јасно и – нестала.

Сутрадан, тачно у подне, душа му се раставила од тела. Одвела га је његова Јула. Беживотно тело брзо се хладило у леденој соби.

Сахрањен је без попа. Један од двојице свештеника био је на робији, што му одредише комунисти, а други је опевао неког богатог, домаћина из Велике Врбнице. Његови су могли да плате, а имао је и вечеру. Код покојног брице није имало ништа. Било је то зло време.

Добри, вредни супружници, муж и жена који се воле, поштују и испомажу, родитељи, чија се круна среће огледала у троје прекрасне деце, тај срећни пар, кога су добри волели и поштовали а зли му завидели на срећи и успеху, завршио је онако како се ни највећем душману пожелело не би. Њихова деца остадоше сирочад, најсиротија и најнесрећнија сирочад. Шта ле ће бити с њима?

Јулијана - Јулка

Кад је одрастао и узмогао, најстарији син Вукосава и Јулке подиже споменике родитељима. Нажалост, Вукосав нема слику на споменику

УПОРНОСТ ЈЕДНОГ ДЕЧАКА

Иако нова, засебна, ова прича наставак је претходне. Сада пратимо прилике и неприлике најмлађег сина Вукосава и Јулијане, дечака Андре.

Други светски рат у Југославији се завршио. Из рата се враћају младићи, како ко, неко – никако. Долазе пешице, дакле, на својим ногама, а има и оних без ноге, без руке, у завојима... По неко буде у сандуку донешен, неким се ни гроб незна, а било

је и оних који се нису хтели вратити, већ пређоше границу, сада већ комунистичке Југославије.

Слично је било и у селу Треботину. Једини школарац из овог села, Љубодраг Љуба Тешић, вратио се читав. Иако је учествовао у борбама, ни метак, ни грана га огревали нису. Али, то – "читав", беше само на први поглед. При експлозији гранате у непосредној близини, доживео је тешку контузију церебралног можданог система. Јадни момак није био "читав", остао је духом у – школском добу. Отац му се звао Божа, а зато што је учествовао у борабама заједно са Русима, прозваше га Руски Божин. Стално је "ишао у школу" и враћао се из ње. Знајући то, деца без васпитања и самилости, често би га питала: - **'Де идеш, Љубо?** Момак би, озбиљно и простодушно одговарао: - **Идем у школу!** Тако годинама, до краја живота.

Уводно о дечаку

Свако време, па и оно најбоље, за дете без оба родитеља, најгоре је време. А било је оно ужасно послератно време! Кад млада душа види згариште, пред очима су му стално – гареж и пепео. Дете је запамтило родитеље, изобиље и срећу док беху живи. Сад гледа беду, немаштину у којој се налази. Знају људи како је кад их захвати очај, а како ли је детету које у очају живи?! Гледа свог постаријег брата, ојачао је, извукао се. Гледа и сестру, четири година старију. И она се ишчупала, а шта ће он, мали, збуњен, немоћан?! Искао би помоћ, а не зна ни како, ни од кога. А требала му је – и од Бога и од људи. За Бога је само чуо, али за њега је Он високо, а људи, који пролазе мимо њега, имају и својих брига, мислио је дечак. Гледа их како, док пролазе, окрећу главу и журно одлазе.

Андреја Стојковић - Андра, онакав каквог сам га ја знао. Увек ведар, расположен... Из њега је вазда избијала доброта.

Није имао времена да одраста нормално и постепено... Нешто, њему непознато, штитило га је и челичило. Виђали су га људи у ритама, полубосог, како на међави, негде у пртини, или до појаса у снегу, иде да тражи какву сучку да би имао мало ватре. Био је то задати посао за њега. Брат ради нешто друго.

- Јел ти зима, мали, - питао би какав старији човек. Он, ни сам незна како, учтиво, али са пркосом, увек одговара: - Не, мени никад није зима! А било му је хладно, до бола!

Ако га сретне каква сажалјива жена и упита: - Јеси л' гладан, дете, - одговарао би: - Нисам, баш сам се малопре добро најео. - Бледи образи се не виде, јер су зарумењени од мраза или ветра.

"Сиротиња и Богу је тешка", вели се, а тек људима, сиротанима! А тек деци! Кад се сиротиња удружи са злом крви одраслих или злбом млађих, онда бива да се сиротиња на већу сиротињу не осврће. Неки су били у стању и да га убију за једну сучку из забрана. То што он нема чиме да се огреје, кога је брига?!

Волео је да се игра, као и сва друга деца, али неки обесни, нешто већи и – сви боготаји, макар колико, цепали су и оно мало рита на њему, притом се и церекали. Још тада је, интуитивно, схватио да поседује ману, али ману коју мора да негује: није умео да бежи! Задиркивали би га, вређали, насртали, а он је стајао. У том случају, морао је да се брани. Брзо је то научио.

Нина Симић, Крушевац

ПТИЦА

Дошла сам у град да упишем средњу школу. Хтела сам да будем медицинска сестра, да помажем болеснима. Пуна сам била снова и планова. Срећна сам била што су моји решили да ме школују. Велики је ово град у односу на моје планинско село испод Копаоника. Тамо сам до школе пешачила седам километара. Сад сам становала код газдарице. Учила сам и ретко излазила, викендом сам ишла у своје село. Некад бих прошетала корзоом, гледала блештаве излоге, свратила у цркву светог Ђорђа или у Лазарицу.

Кад ме је један момак лепо замолио да из куле позовем његову девојку, јер он не сме од њеног оца, прихватила сам да помогнем.

Али на једанаестом спрату у броју који ми је рекао преда мном су се отворила врата пакла. Стварно ми је отворила девојка, али она је одмах отишла, а мене су увукли и закључали. Зар постоје и такве девојке, да ли је знала шта ће да се деси? У стану их је било четворица, а онда се попео и онај што је мене лукаво преварио.

Срамота ме је да причам шта су ми радили. Молила сам прво, плакала, вриштала.. Смејали су се и говорили ужасне ствари, гасили пикавце. Није ме више ни болело, била сам беспомоћна, понижена и изгубљена. Све је било изгубљено што је могло да буде. Нисам још знала за љубав ни за пољубац. А никад нећу ни сазнати. Утркивали су се један са другим, ја сам била само ствар, нисам више била ништа. Један је рекао:- Шта ћемо сад са њом? Други каже :- Ајде изађи, да се договоримо.- Излазили су један по један, на крају су погнули главе. Затворили су врата од собе и расправљали се како ће да ми припрете, да ме заплаше.

Прозор је био отворен. Кроз њега се видело небо. Ваљда неће да се врате. Морам да изађем. Није важно колико је високо. Летела сам као птица. Као соко на Копаонику, изнад Панчићевих оморика.

Пала сам на неку надстрешницу. Испод је био ресторан. Људи су седели у башти. Лепо је време, септембар 1974.године. Пробила сам ту надстрешницу. Лежала сам на бетону, жива, други су вриштали, а ја сам се спасла црних ђавола.

Живела сам још два дана, довољно да испричам да не преваре још неку девојку. Да, било их је пет, једанаести спрат, преварио ме један лукаво...Много сам уморна. Не, нисам се ја убила, ја сам летела као птица. Видела сам Белог Анђела. Рекао ми је: „Спавај Милице.“

Песник из Треботина - Љубодраг Љуба Обрадовић

Дипломирани економиста и некадашњи директор и главни и одговорни уредник Културног центра, Љуба Обрадовић, је сада познат као оснивач Удружења песника СРБ. Живи у Треботину, селу на 10 километара од Крушевца и каже да је у селу лепше него у граду. Јесен је донела своје плодове и боје и на селу долази време одмора.

- У Треботину се раније највише гајио дуван. Ту му је најпогодније земљиште, али сада се мање производи. Рођен сам 1954. и родитељи су ми се бавили производњом дувана.

Каже да је почео да пише песме у 17-ој години, што је уобичајено. И сада много пишу гимназијалци и то добре песме. А користи се и вештачка интелигенција у књижевности на задате теме. Користе је и велике продуцентске куће, она је сарадник на сценарију.

- Идеја да се оснује удружење СРБ се јавила мени пред крај мандата у Културном центру 2012. године. Желео сам да осмислим свој живот у пензији, а и другим пензионерима и песницима да улепшам пензионерске дане. Пре овога имали смо Удружење *Поезија СЦГ*, неформално удружење песника Црне Горе и Србије, које се распало. За учлањење нема ни-каког критеријума, свакоме ко жели да пише треба дати шансу. Ко жели да објави књигу излазимо у сусрет да удружење буде издавач, а аутор обезбеђује средства за штампање. Имамо свој сајт, на коме могу да објављују и они који нису чланови.

Љуба је власник сајта и уредник часописа. Сајт је зналачки урађен. Чланови могу са шифром да улазе на сајт и објаве своје песме. Сви бројеви часописа, њих 24 до сад, се налазе на сајту, а штампано издање се финансира из општинских средстава. Песници би иначе тешко имали где да објаве своје песме. Око 600 песника објављује своје песме на сајту. Треба неговати свој таленат. Има много скромних људи, који одлично пишу, али немају маркетинг, а заслужују да се њихове песме објаве.

Каже да је направио велику паузу од младости, па све до рата, када је почео поново да пише и то родољубиву поезију. Биле су то године рада прво у *ТП Крушевац*, где је прошао пут од продавца до заменика директора, па у Пореској управи као финансијски полицајац. После је основао агенцију *Порески саветник*. И на крају као директор у Културном центру. И сада има „филинг“ и организаторске способности и организује сусрете песника у удружењу, излете и дружења.

- Мотив у поезији није материјалан, јер се поезија тешко продаје. У време кад су писали Дучић, Ракић и Лаза Костић било је мало образованих људи, сада људи много више пишу, много има књига, све мање се читају штампана издања, доступан је интернет.

- Имамо пуно интресантних чланова. Укупно 150. Јована Марковић пише од четвртог разреда и добија награде. Али на окупљањима доминирају пензионери. Многи који пишу поезију, држе своје песме годинама у фиоци. То је био случај и са Ђурђом. Интресантна је и Олга Раденковић из Пепељевца, која пише шљиве песме на изворном, народном језику. Мени је увек тешко да напишем прву реч, док почнем. А онда песма сама изађе. Објављујемо и приче и есеје.

- Председник удружења је сада Ђука, који пише песме и лепо пева уз Којичину хармонику. Тако пропратимо свако дружење. Он је био директор *Топлане*, дуго је радио и у *Трајалу*.

- Часопис излази два пута годишње, а сусрети песника су једанпут месечно. Сада ће бити у децембру промоција 25 броја часописа. Сналазимо се за простор, било у Културном центру, Дому синдиката или у музеју. Последњи излет нам је био у Белој Води. Читали смо песме на скели на Морави. Ишли смо и у Блаце у родну кућу Радета Драинца и објавили књигу *Загонетка Драинац*. Имали смо и манифестацију Ђукин кладенац.

Љуба је иницирао бројне манифестације: *Мирис божура*, *Песници Драинцу у походе*, *Моравски цароставник у Белој Води*, *Душа Троморавља у Ћићевцу*, *Песничка прпорења у Коњуху*, *Ћирилица у Треботину* и др. Објавио је 12 књига, девет поезије.

Сада припрема Монографију Културног центра из периода када је био директор, од 2008. до 2012. године. Једне године је био главни и одговорни уредник. Пре њега директор Културног центра је била Лидија Јевремовић.

Живи са супругом на селу, бави се пољопривредом, бере шљиве, струже дрва. Имање је углавном дао другима уз договор да приноси иду две трећине онима који обрађују, а њему једна трећина.

Каже да се у Америци само 3-4 посто становништва бави пољопривредом и да ми идемо ка томе. У Треботину има 2-3 домаћинства, која производе сиреве, качкаваље. Људи на селу могу да купују од произвођача у које имају поверење. Друго је и свиња која се купи на селу за пастрму, а друго оно месо у касапници.

По Љуби се види да здраво живи, има линију и не пуши. Осмислио је своје пензионерске дане да ужива и ради оно што воли, да пише песме, а причинио је задовољство и другим песницима и пензионерима који пишу.

Даница Гвозденовић, Крушевац

ЉУБОСТИЊСКА ПРИЧА

Август је 2025. године, дан је леп, ведар и сунчан, али нема врелине. Од Трстеника вијугавим путем приближавамо се манастиру Љубостиња. То нам је циљ. Пут као стаза, нема аутомобила, са десне стране је шума зелена и густа, а са леве пресушила речица коју зовемо Сушица. Сад је Сушица, али кад је добила име, то није била.

На путу, од шуме је хладовина па је возња аутомобилом пријатна. Груди надахнуте планинским ваздухом, пуне су.

СТИЖЕМО. Манастир увучен између две планинске речице наслоњен на обронке Гледићких планина. На паркингу једна калуђерица брише опало лишће. Испред улазне капије у порту на столици седи инвалид, моли за помоћ.

У порти мир. У манастиру мир. Тако и треба да буде. У светиње увек долазимо да се помолимо за мир. И не само да се помолимо већ и да га осетимо. Спуштам руку на гроб кнегиње Милице, одмах са леве стране при улазу и осећам мир. Палимо свеће за оне наше којих више нема и за оне којих има и којих ће тек да буде. Првима за мир и спокој, другима за здравље и срећу. Ту су и речи из Јефимијине Похвале кнезу Лазару, извезене златом на свили. Да ли сам случајно обукла хаљину коју сам сама извезла.

А онда пут уз Сушицу, коју смо ми мештани тако звали, иначе она је на географској мапи обележена као Љубостињска река.

Крећемо у село Рајинац, које је високо на брду. Одатле је поглед према Љубостињи као према зеленом океану. Рајски поглед. Зато су му и рајско име дали. У том рајском селу 23.марта 1943.године догодила се ужасна трагедија. Учитеља Јосипа Киндла, његову супругу и седморо деце поклали су четници.

Школа пуста, прозори полупани. Споменик у дворишту школе се не види од трња, оструге и корова. Неко је ко зна кад и којим поводом ту оставио венчић, сада сасушен и скоро невидљив од корова.

Двориште неуредно, пуно сламе. За једну тракторску приколицу ту је било згодно место да је власник остави. На зиду школе исписана су имена учитеља и његове породице. Најстарији син имао је 22. године, а најмлађа ћерка четири.

Одајемо пошту. За овај данашњи приказ постоје само две речи, туга и стид. Високо са брда спуштамо се поново планинским путем. Опет ћутимо, а онда тихо чујемо да су мени двадесетидве. Схватам. Да су мени двадесетидве, колико их је имао учитељев син Драган, ја бих се сад ослободила овог стида.

Поново смо код манастира. Преко речице је ресторан. Попили смо кафу. Онда се полако враћамо. Преко пресушене речице дрвени мостић не улива сигурност. Хватам га за руку да не залебдим, а он савија руку да се лакше ослоним и безбедно пређемо на другу страну. О, какав гест!

Затим крећемо поред друге речице. Тим путем, заправо стазом, као дете, као девојчица, долазила сам у Љубостињу са оне друге стране брда. Тамо иза је моје родно село. Овде у Љубостињском прњавору рођена је моја мајка. Ту су живели баба, деда и ујак. Овде је мој завичај. Ту су стазе мог детињства и младости. Не можемо стазом наставити даље. Пољска стаза је ископана разном механизацијом а настале рупе пуне су воде. Вратили смо се. Не могу се сви утисци описати. За мене је ово незаборавно, а навиру ми сећања на Љубостињске свечаности, саборе, игранке у порти, пробијање кроз масу да би се сусрео тражени поглед, скривање у неки кутак да би се изговорила само једна реч коју ни једно друго уво не сме да чује, само његово. После толико година мени је овај дан леп као некада.

Ако бих рекла да не знам зашто, не бих била искрена. Знам осетила сам пажњу, поштовање па и љубав за којом жудим.

Или ми се можда само учинило.

Marija Čvorović, Kruševac

SAT

Znam da su tada samo moje oči bile cele, a ostali delovi polako su se sastavljali u krhku celinu. Ne znam šta bi se dogodilo da te tada nisam ugledala! Sediš ispod sata koji kuca prolaznost. Deluješ bar na izgled vrlo nezainteresovano za sve što se dešava oko tebe.

Ali, osetila sam u tvom izrazu i glasu nešto neverovatno poznato. Kao da pripadaš mom svetu godinama. Čudesno, mi se nikada nismo upoznali.

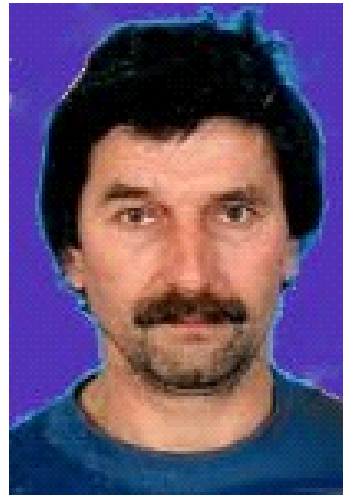
Trenutak prekida sat koji ispraća sadašnjost. Zvuk se odbija o zidove kojima se štitiš. Tonovi su jasni, jaki pa lagani, brzi, tihi...

Podižeš glavu a ja nespretno sakrivam lice. Postaje poput maske, da ne mogu razvući ni osmeh. Gledaš u mene. Ne znam da li se čuju otkucaji sata ili je to moje srce.

U glavi se pokreću zupčanici. Zastanu kada dođe misao. Šta bih ti mogla ovakva pokloniti da bi me pamtio? Zaustavljanje sata ili vraćanje vremena?

Ne znam da li je ovo što pišem opsena ili stvarnost. Jedino što znam je da si mi od tada potreban. Baš onakav kakav si bio tog dana ispod sata.

Možeš li ostati takav?

Života Trifuновић, Кобилје

ПУШАЧ И ЖАНДАРМИ

Ово није само прича, већ истинити догађај који се десио, тамо негде у Жупском крају, пред Други светски рат. Тада се сејао дуван, и исти се морао предати држави. Нико није смео да га крижа, скрива, тргује и пуши. Жандарми су били свуда и на сваком месту, па преко својих доушника прогонили такве личности, жестоко их кажњавали па чак и затварали.

Тако се нађу једног дана у дворишту неког страсног пушача, жупљанина. Извршили су детаљни претрес, сваку ствар по двапут претумбали, у сваки ћошак завирили, а од дувана нигде ни трага. Били су јако разочарани, па одлуче да почну са лукавством. Молили су га и преклињали, домаћин је ипак попустио. На изненађене погледе присутних љубазно је позвао свог верног, крупног пса: Куца, куца дођи... Пас је умиљато пришао код свог газде. За собом је вукао један повећи трупца, налик пању. Док је пас цвилио и окретао се у круг незадовољан присутним гостима, домаћин је узео овај трупца, извадио један маскирани чеп, и позвао жандаре: Ево, погледајте, ту је мој дуван, моја храна... Ову тајну до сада ником нисам открио.

Када су жандарми то видели, од изненађења нису знали шта да кажу. Подигли су руке, а њему рекли: домаћине пуши и даље, колико год желиш, а ми ћемо се држати нашег обећања. Никад те више нећемо дирати и узнемиравати. И отишли су одкуд су и дошли. На његову срећу, ипак су одржали реч, и више никад нису дошли у његово двориште, а нису га ни малтретирали.

ХУМОР И САТИРА

Снежана Милојевић, Ђуприја

АФОРИЗМИ

- *Кад жена за воланом по сунцу укључи брисаче - не најављује кишу, него скреће десно.
- *Ко мисли да уме да воли мирно - тај никада није себе читао до краја.
- *Боље од пријатеља познаје те бивши пријатељ.
- *Кад ми мисли подивљају, у глави истовремено режирам три дугометражна филма.
- *Од слепила очију погубније је слепило ума, душе и срца.
- *Поезија се не пише са лаковерним срцем.
- *У сукобу између мог мозга и мојих руку, једини профитер је песма.
- *Између срца и разума не бирамо страну - ту тражимо меру.
- *Не осваја онај који машта. Осваја онај о коме се машта
- *Прија пиће уз неке песме. Уз неке ни киселина из акумулатора не помаже.
- *Библиотекари често знају много о људима - шта читају, кроз шта пролазе... Постоји нека посебна етика, поверење и нежност у нашем послу.
- *Кад је срце на изволте, човек брзо заборави меру.
- *Суза коју сакријеш у оку - сагори те изнутра
- *Опрезно маштај. Машта поплочава пут до најдубљег бола.
- *У "прво сунце" верује још само дрво кајсије.
- *Бог је створио сва бића која постоје. Мајка их држи на оку.
- *Кад се понашају као да им није стало, веруј људима! Није им стало!
- *Између срца и разума не бирајмо страну. Пронађимо меру.

Дарко Михајловић, Крушевац

АФОРИЗМИ

Свет је полудео, сва срећа да се ми добро уклапамо.
 Не видесмо дуго захлађење, сем у међуљудским односима.
 Свему једном дође крај, само батина има два краја.
 Површни боље пролазе, сурфују кроз друштвене ломове.
 Они који не знају ништа некако узеше све.
 Сукоб цивилизација брише цивилизацију.
 Многи се устручавају да изнесу своје мишљење.
 Имати мишљење је политички некоректно.
 Живот је стао, а пролази.
 Кажу да је празноглав, а она му је непрестано у глави.
 Само што је сазрео као писац, жена га поједе.
 Подметали су му ногу. Тако је учио да одскочи више.
 Неозбиљни су, Дали су допринос да ситуација буде озбиљна.
 Они што раде испод жита Покупе све плодове.
 Отишао је да купи чоколаду, али су цене скочиле.
 Слатко се нагледао.
 Тупи најбрже човека сасеку.
 Не игра како му кажу, превише размишља.
 Негујемо заборав, да својом историјом
 не увредимо „будуће пријатеље.“

Саша Милетић, Крушевац

АФОРИЗМИ

- Овај век неће дочекати крај столећа.
- Јесмо ми небески народ, али због разређеног ваздуха брзо пропадамо.
 - Да је Косово наше, доказаће и будуће епске песме.
- Историју пишу победници, а губитници одлазе у историју.
 - Мајка нам је Србија, а отац незнани јунак.
 - Да се врати Душанов законик, руку бих дао.
 - На црвеном тепиху има много блата.
 - Потонуле су нам све лађе. Дижидро!
- Вук Караџић? Па он овде не вреди више од десет динара.
- Не жалите што сте грађани другог реда. Ви сте вицешампиони.
 - Ћутите! Да не урекнемо слободу говора.
 - Бог све види, а наш се и чује.
 - Пустите мозак, остатак тела има већину.
 - Лепа села лепо нам се гасе.
- Чувајте се ђавола. Не знате који политичар чучи у њему.
- Покољењима нећемо ништа оставити. Шта су па они нама оставили.
 - Убијен је вођа клана. Само нека иде по реду.
 - Отпремнина коју смо добили од државе у динар се слаже са трошковима сахране.
- По глави становника имамо мање глава од становника.
 - Мито у коверти је Свето писмо.

Братислав Костадинов, Крушевац

АФОРИЗМИ

- Тајкуне нико не пита за први милион евра, а народ за мали милион проблема.
 - Ђорсокак је наш пут првог приоритета.
 - Ко сеје мржњу, убира политичке поене.
- Превели су нас жедне преко воде. Зато сад пливају у парама.
- Празан вам је рачун? Ето видите да држава о свему води рачуна.
 - Политичари обогачени, а грађани обезгаћени.
 - Где си, министре, кућо стара? Ево ме у новој вили!
 - Неотесани не падају далеко од кладе.
- Неке људе не можете да ухватите ни за рогове ни за реп.
 - У плиткој памети је море глупости.
- Бришу под са нама, али је то сакривено испод тепиха.
- Свака месечева мена траје 7 дана. Исто као и месечна плата.
- Камелеони могу да накриве шешир. Њима никад није мрка капа.
- Комшији није цркла крава, а пристижу и друге лоше вести.
 - Потребан програмер за штап и канап.
 - Непослушност доводи до завртања ушију.
 - Чича Глиша је костур нације.
 - Сви смо ми поданици даљинског управљача.
 - Фали вам даска у глави? Није греда.
- Навијачима је фудбал најважнија споредна ствар на стадиону.

САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА

Снежана Милојковић, Ђуприја

НИ ЈА

Лица твоја препознајем.
Сва.

И све навике бола.

Време у теби има
уточиште.

Непозната, као жеља
заборављена пре
остварења.

У одговору поновљено
питање.

Зовем те именом
које сам ти у заносу дао.
Тад је срце умирало од
среће.
Сад му затвараш врата.

Знамо се...виђено.
Отворићеш кад
престанем да куцам.

Напоследку...
Не препознајем те више.

Лица мирују.
Време нигде не одлази.
Речи и не тражим.

Ништа не боли.
Срце не куца.
Ни ја.

ИЛУЗИЈА БЕГА

Можеш отићи,
али то је само илузија бег.

Град није у калдрми,
ни у мосту, ни у мутној реци,
него у решеткама
сопственог вида.

Носиш га под ноктима
као ораницу,
као отров завичаја
који се не спира
ни када подивљала
Морава надође.

А она зна све да однесе,
силна, безобзирна, понесе
тела и успомене, али корен
оставља у живом блату.

Ако одеш, вући ћеш
исте тесне улице у себи,
склопљене од лоших навика,
од успављујућег мириса липа
и трулих, неизговорених
речи под клупама.

Гледаћеш их тупо,
као свеже офарбане
корпе без дна,
уредно поређане
да чувају ред у бесмислу.

Вући ћеш кораке који воде
назад и када бежиш у
супротном смеру,
јер сенка предака
путује брже од тела.

Тражиш друго море,
а у теби таласа само Морава.

Тражиш други град,
а сви преци и сопствени крст
стигну на циљ пре тебе,
да те сачекају као суђенице.

И не завараваш се,
не постоји излаз. Ни из
града,
ни из начина на који га
носиш.

Кад ударају у грудима звона
цркве која на ту исту Мораву
гледа, рушевине не дишу,
оне те затрпавају.

И ништа испод те љуштуре
никада није отишло од тебе.

ПАМЋЕЊЕ ИСПОД
АСФАЛТА

У стерилном граду
од стакла и бетона испод
точкова дисање се чује у
паузама калдрме.
Пејзаж нестаје из вида,
као да га никада није
било.

Плавоока девојчица
крedom
црта цвет у парку и
дланом га брани од ветра,
као да брани последњу
барикаду света.

Лишће постаје сумња,
а цвет ретка грешка
коју не исправља нико.

Памћење тиња
у албумима предака.
Стабла падају
у име напретка,
вода се повлачи из
корена.
А сунце је тако близу
коже,
лето гори
као рана без лека.

Испод асфалта лежи
памћење земље,
заробљене клице које
сањају кишу.
Песма је збијена под
асфалтом.

Само још деца верују
да се свет може нацртати
и обојити на асфалту.

Јован Цветковић, Краљево

СРБСКО КОЛО

Србско коло на сред света
спирално се кружно врти,
небо погађа у центар,
анђеле буквицом крсти.

Србско коло у сред света
олују страшну намеће,
к о ураган који гута
империјама знамење!

То је игра свемирова,
игра како сунце дише;
једна лево, два у десно

котрља се закон силе.
Србско коло непресушно,
дивно, вечно, светлodusно!

СРДНИ СРБИ

Срби, срдни Срби
на лаж и на злоће,
против њих су први
уз "Помози Боже!"

Срби, мртви Срби
пали за слободе,
око њих се врти
цео свет што воде.

Срби, крвни Срби,
небеске природе
у њима све врви,

њима се све може.
Срби, дрски Срби,
чврсти, кршни, тврди!

СРЖ

Срж, светлост, слово.
Ум, земља, ватра.
Шта је то ново
унутар мрака?

Устаје човек,
враћа се у сан.
Божији проблем
нама не познат.

Смрт је у смрти,
живот у животу,
спирала врти

знање или боју.
Луч, магма и клуч.
Стуб, глава и кум!

СУНЦЕ ЈЕ У СЛОВИМА

Пре него што сване зора
најцрњи јесте мрачак,
светло се наслућује
песничким стихом зрака.

Сунце је у словима
то народна је тајна,
безкормилна пловидба
стиже до самог краја.

Час се страшно убрза,
узнемирена раја
одабира доброту

јер је Божја и трајна.
Небо се отворило
са анђелима раја!

ТЕЛЕВИЗОР НА ЊИВИ

Телевизор на сред њиве
шушти без обе антене,
пушта само слике сиве
плаши корен шаргарепе!

Навуко је облак, Боже!
Отерао свеже сунце.
Скичаће већ ко зна докле,
приђе коза да га шутне!

Бе! Бе! И ето га канал,
дође слика, чиста, јасна.
Долете са њим и сврака

Ради те-ве, нема кабал.
Дође ноћ уместо дана,
нигде срама, то је фарма!

Драгица Трајковић Лебане

ОПАСАН САН

Кад месец урони
у сутон прави,
Плови по небеском своду,
А Јова мали снови са
води.

Велики брод, посада чврста,
Стоји на палуби белој,
А Јова храни ајкуле у уста
Одважан и смео.

Јова се љуља, море му маше,
А види и школке у њему,
Али се мрежа одједном
затресе,
И Јова и сан се прену.

Трља очи сањиве мале,
А сан је био страва;
Како да друговима каже
Да сан није јава?
А хтео је, хтео, да прича
свима

Какве ајкуле уста имају,
Али из сна се пробудио тако.

ТИШИНА

Тишину иштем,
мирну лађу живота,
да кроз време плови.

ТИШИНУ!
Молим дан да трепавице
подигне високо,
да видим сунчев сјај,
да ме запљусне тај врући
талас,
да ми загреје душу
већ хладну,
док камење, одроњено
од стене бола, пада.

Молим да одрони стану,
да престане чудно мрморење
живота
у телу људске слабости!

Молим време
да уплови у мирну луку,
да у том делићу живота
направи редослед.

ТЕБИ СРНА

Чувај Боже тај бисер...
Из твог се недра посребрила,
из твог се ока осмелила,
да у људској души шара
снагом љубави.

Чувај Боже то благо...
Ти си је вољом створио,
у мору љубави окупао
и тако чедну у живот
уградио!

Чувај Боже то Сунце...
Ти си је њиме осунчао,
па је постала светлост,
што таму лако помера.

Где сунце греје,
само се радост и срећа смеју.

Чувај Боже у клајсе то зрно...
Осмели се храбро мала Срно,
мора померај,
хоризонт спуштај,
границе бриши
и пиши Срна, пиши...

Оживи камен што дрема,
нека куће добију крила,
нека обала у чамац плови,
јер све су то дечји снови.

Планине нижи на конач
јутра,
месец скини, па га опет
врати на небо сутра.
И пиши да улице у сну се
крећу,
а кад се пробуде,
опет су на истом месту!

Чувај Боже ту росу малу...
Зором си је оросио,
снагу си јој подарио,
да иза животног грма,
учи и ствара једна мала
Срна!

БОЛ

Згазише ме претње,
Бол, грбава, гмиже.
Слепа - не види.

Пуштам је да прође,
Склањам се,
Збијам зид под њу,
Правим у души места
да је насложим.

Омогућим зраку
да закуца на врата,
Мисли отварам
и пребирам по њима,
и никако да нађем
која је мања,
јер је нигде
не могу сместити.

Саплићем се о њу -
велика је, не може стати;
у мало срце љубави
не може да је покрије.
Неухваћена, забије се
негде у тело да се ломи -
Слепа је, не види.

ОБИЧНИ ЉУДИ

У смирај дана, у лету
стварног постојања,
сретох обично необичне
људе.

У оку ми заигра срећа
што људскост топлу нуде.

На овом свету, зар има
лепше

од часне речи - човек!?

И осмех увек буде.

Праве ли речи у сваком
трону,

и кад си тужан, оне те прену.

Па Богу се молим
за времена сва,
и истинска вредност је та.

Далибор Шкорић, Београд

НОСЕЋИ ЗИДОВИ

Знам ја њега и све његове.
Он је искушан бродоломом свега,
жена му болешћу.
Брат му је после ратишта
заборавио да говори,
сушио се, док нису остале само
оне његове велике шаке.

Ђедови,
који су у оном давном рату убијали,
и свега се, као и сви, одрекли,
један, смрћу сина и жене,
други вожњом на трактору,
до неке, тамо, Ђуприје,
у којој је и умро,
не знајући ни где је,
ни ко је.

Син, из прикрајка,
свим овим помало,
онако, паушално,
по дечијој мери,
тек као пропуштен
кроз аеросол.
Остали, самоћом.

Њихов ме је пример поучио.
Речено је да можемо зидати
злато, сребро, драго камење,
дрва, сено или сламу,
али да ће се свачије дело испитати.
Ствар и није у казни,
већ у сеизмичкој отпорности.
Јачину потреса одређујемо сами,
по томе колико смо и како тресли,
или зашто нисмо,
кад је требало.
А лоши неимари,
због нечега,
не пролазе.

Зато, боље, добро оснуј темељ
и зидај јаке носеће зидове.
А онда стегни зубе.

ЗАСТУПНИК

„125 А“,
подвуче двапут,
па испод продужи да пише:
градитељ дванаест апартмана
са погледом на море,
харизматична личност,
Мис Тимочке крајине 1970,
дипломирао у року, са свим десеткама,
успешан и као адвокат, а и код жена,
најбољи одбрамбени играч Напретка, Бурсе
и Ујпешт Доже.

Тада прође, лаганим кораком
поред групе људи у полукругу.
Киселило се и распадало мокро лишће,
трулила је маховина и камен под њом.
Са голих кестенова црних грана
грактале су и полетале вране
пут неба од белог мермера.
Попут вира и чигре завртеше се иглице туја,
лишће и пластичне кесе,
ветар га гурну у прса
и затеже ногавице.
Зачу кратак јецај,
застаде,
па настави:

Власник девет кладионица
који је почео од два покер апарата,
врло цењен сомелијер
који је на броду пропутовао свет,
креативац и прави урбани тип,
она која је увек добро изгледала,
иако је родила троје,
духовит и омиљен у друштву,
председник општине,
жена председника општине.

Записивао је оно
на шта је свако од новопристиглих
био највише поносан.
Њему је било дато да види,
да би могао да их најави и заступа,
кад стану,
испред.

Веома се трудио
и свакоме је посветио пуно пажње,
јер му ништа није било теже
него када би чуо оно страшно:
„Зашто ми долазиш празних руку?“.

Прошавши између туја,
окренуо је лист
и написао нови наслов
краснописом достојним анђела:
„Парцела 125 Б“.

Lazar Krsmanović, Australija

ČOVJEK BEZ KORIJENA

Iščupali su ga iz njegove grude,
nema zemlje gdje bi mogao da oživi,
svoje korijene koji se suše,
za njega su umrli snovi.

Leti, leti iznad zemlje nesrećnice,
tvoj život je život vjetra,
koji vije prostorima iznad zemlje,
prostorima beskrajnih nada i snova.

Jednom otkinut, od korijena odsječen,
sam, nesretan, bez igdje ikoga,
nošen vjetrovima života, kao pero ptice
odbačen,
ti sada pripadaš samo vjetrovima života.

Zato, opusti se, ne tuguj, ne plači,
suze ti pomoć neće,
ništa ti ne može izgubljeno povratiti,
ti si sada čovjek drugog svijeta - vanzemaljski.

DA NIJE

Da nije ponedjeljka, da nije četvrtka,
Ne bi bilo u mom životu smisla,
Da nije tvojih crnih očiju,
Ne bih vidio neba, ni na njemu sjajnih zvijezda.

Da nije ponedjeljka, da nije četvrtka,
Da me tamo tvoj osmijeh ne čeka,
Ne bi bilo smisla dizati se iz kreveta,
Rđa i pepeo bili bi na rubovima mojih usana.

Da nije ponedjeljka, da nije četvrtka,
Da nema u tvojim rukama sunca,
Jutra nikada ne bi svanula,
Ostala bi samo šutnja i tjeskoba zidova.

Da nije ponedjeljka, da nije četvrtka,
Da nije tvojih pomamnih pokreta,

KRUG

Čovjek? Ništa posebno - reći će razum razumu.
On je samo još jedan dio prirode koji mijenja
oblik, poput jesenjeg lista koji pada i,
u prahu, vraća se u zemlju,
s početkom i neizbježnim krajem - poput
valova, udarajući o hridi, gube životni oblik.

Za one koji šire zamagljene vizije, puteve
nedoumice i sumnjive daljine razuma,
koji navlače crne zavjese preko prozora zore
istine, čovjek ne može imati nikakvu drugu
ulogu osim da bude predmet među predmetima

-
obična činjenica; ponovljena greška prirode.

Za one druge - one koji žele da vide dalje od
daha, od nosa, u očima drugog vide smisao -
suštinu samih sebe;
više od običnog zemaljskog praha i pepela,
čovjek je za njih svijet, istina i vječnost -
svjetlost bez kraja, poput zvijezde vječne.

Ipak, niko ne zna tajnu njegovog bitisanja,
niti šta je to što naši prolazni oblici
imenuju Čovjekom, Bogom, Nebom - imena
izgovorena poput vjetra nad pustinjama
razuma.

Istina čovjeka poznata je samo njegovoj duši -
ali šta je, onda, Duša, ili: u Duši?

JESEN

Jesen, topla, mirisom i ukusnim bojama
slikana.

Kako sam te nekada željno očekivao.
Još u proljeće, tvoje plodove, zlatne boje i
mirise,
vidio sam jasno u pupoljcima,
u trešnjiinom cvatu zrele plodove,
tvoje lišće zlatno.

Brojio sam i gazio dane ubrzano,
otkucavao sam dane kao na zidu sat minute,
tvoj dolazak je bila čitava vječnost -
tvoj bojom okupani blaženi mir bio je nekako
uvijek predaleko.

Sada više nije kao nekada, ne sanjam o tebi,
ne žudim za tobom, ne želim te više -
nisi moja radost, jer si postala dio mene.

Kako da želim sebe? Jer sve liči na tebe -
sve je u meni i na meni zrelo poput tebe:
duša puna boja sjete,
srce poput zrelog raspuklog ploda.

Kaži mi kako da ti se radujem,
da nam se radujem?
Kaži mi kako da žudim za zrelim bojama,
bojama zlatnog kraja -
kako da se radujem smrti?

Миладин Радосављевић, SAD

MALA MEGALA

Jutro, sedi za stolom
Kroz prozor gleda
Sve je veliko oko njega
Kako je naviko
I razmišlja
Veliki ljudi
Strane čudi

Velike autostrade
Velike zgrade
Nejasne nade
Mora na poso
Autostrada najfinija
Deset linija
Ko zna sta ga čeka
Sigurnost meka

Čovek iz preka
Velika nacija
Velika korporacija
Disciplinirana diskriminacija
Ništa mu drugo ne osta
Uzviknu
Svega mu je dosta

Kad najjednom
Ugleda svoju ženu Milicu
Kako u ruci drži
Malu crvenu šoljicu
I u šoljici crnu kavicu
Koja se zapuši
U njegovoj duši

**RAZUMESMO JEDAN
DRUGOG**

Gledam u medveda
On gleda u mene
Gledasmo se tako
Dugo već bez smene

Bio sam u strahu
Bejah praznih ruku
Šta da se učini
Oseć'o sam muku

Korakno sam natrag
On krenu ka meni
Da imadoh pušku
Kraj bi bio sceni

Nasmeših se blago

Kazah mirno: stani!
To ispade dobro
U mojoj odbrani

Korak opet natrag
On osta sedeći
Razumesmo jedan drugog
Istinu ću reći

Gledasmo se još malo
Prijatelji snega
Odgegulja crni meca
Preko belog brega

Nestalo je straha
Nestalo je muke
Tome su zaslužne
Moje prazne ruke

NA CASU ASTRONOMIJE

Dal su zvezde

Stvarno male

Ako ne bi

Bile male

Kako bi

Na nebu stale

Dal su zvezde

Stvarno mile

Ako ne bi

Mile bile

Zbog čega bi

Treperile

Zašto zvezde

Sjaje noću

Zato što ih

Ja

Po noću

Gledat' oću

Нина Симић, Крушевац

КРУШЕВАЧКИ КОРЗО

Ми смо биле девојке седамдесетих
Шетале смо по корзоу
Тражећи погледом своју симпатију
Да ли стоји код „Звука“ или код „Путника“?

Носиле смо токице на глави
Дугачке сукње од газе
Фармерице у свим бојама
Биле веселе и срећне.

Да ли је погледао? питале смо другарицу
Јао, како те гледа... Велика је дилема била
Хоће ли прићи или не.

Заљубљивале смо се у неке очи
У прамен косе, ход или глас
Наши момци нису носили кајле
Подразумевало се да немају кинту.

Падале смо на младост и шарм
На лепу реч или песму кад нам напишу
Све је на нама било природно
Није се знало за силиконе.

Било нам је довољно пиће или сладолед
Код Сорца или у Рубину
Носили су нам књиге после школе
И испраћали девојку увек до куће.

Нису тада постојале Стоје, Џуџе,
Кије Коцкари и Николине Пишек
Ишле смо на први концерт Рибље чорбе
Кад је Бора био млад даса.

Гледале смо Али Мек Гроу
И Љубавну причу и плакале
У девет је било касно
Време да се иде кући.

Биле су лепе и клупе
У парку или у порти Лазарице
Мостарске кише на уво
Или Жак Превер и Барбара.

Да ли се сећате девојке
Седамдесетих година
Модне ревије на корзоу
И стидљивих погледа.

Нико није тражио број телефона
Само су фиксни и постојали
Није било ни фејса... Ни друштвених мрежа.

Све је било живо и истинито
Нудила су се само осећања
Погледи су говорили све
А дланови се знојили приликом упознавања.

Девојке из седамдесетих
Ви, које сада имате седамдесет
Да ли се сећате како сте шетале
Корзоом у Крушевцу?

ДРУШТВО ПЕСНИКА

Постоји једно удружење
Које не производи ништа
Нити остварује профит
Сем лепоте речи
Подршке и осмеха
То је друштво песника
Људи који имају дара
Па их сврби и жуља
Да избаце риме из себе
Као кад шкољку жуљи песак
Па од њега глачањем
Направи бисер
Ноћу се буде да запишу
А једном месечно
Окупе се да прочитају...
Шта све песник избаци
Из своје душе скривено
А шта још крије
И можда никад неће...
Колико има ту
Различитих типова и душа
А опет толико сличних
Љубитеља поезије
Колико значи рећи другима
Своје луцкасте а
Некад тешке и дубоке мисли
И чути друге исте
Или сасвим различите
Лепо је неговати свој дар
И подржати туђ
Да се и даље пише.
Неко се лепо сетио
Један човек из Треботина
Да све песнике окупи
И они долазе и по киши
И кад их боле ноге
Мало песме и музике их
Разгали и подмлади
Негују они тако ону суптилну
Нит у себи,
Ону луцкасту жицу
Која даје тон, зачин и боју
Свакодневном животу
Пишу са лакоћом
Не треба ту нека мука
Песме се не пишу
Запињући и знојећи се
Оне наилазе саме
Као ветар и вода
Незауставиво у овом
Друштву песника и поета.

Стојан Жупљанин, Република Српска

ЗАДУШНИЦЕ СУ МАЈКО ДАНАС

Задушнице су мајко данас
нисам у прилици да ти упалим свећу,
ни да поздраве шаљем теби,
оцу и брату по цвијећу,
нити да вам племенит чујем глас!

И даље сам ти мајко сужањ, роб,
у тамници хладној са четири зида.
Срце и душа ми у патњи рида
а тако бих волео да посетим твој гроб.

Твоја је душа у вечности сада
поздрави ми оца и Милана брата
често се сјетим кад носила си ме око
врата
да упалим вам свеће, душа ми је рада!

Вољеној мајци Драгици, која је свој дух предала у господње руке 30. јула 2025. године
са навршених 95. година живота, а чекала ме је, чекала

ПРЕЗРЕО САМ ВАС

Све сокове живота сте из мене исисали,
исцједиле су их ваше крвничке руке.
На сваке сте ме стављали муке...
Из душе сте ми последње наде испрали...

Нестаћу једнога јутра у сванућу зоре...
Испод крста на надгробној плочи,
биће исклесан цвијет,
да се зна да бескрајно сам волио слободу
и овај грешни свијет.
Овоземаљске бриге ће престати да ме море.

Презрео сам вас, како се само
непријатељи презрети могу...
Избрисао сам вас из срца и душе,
јер зла сјећања на вас почињу да нас гуше...
Душу ћу своју у руке предати господу Богу!!!

Само мртав Србин напушта Хашки казамат. Плачу небеса!!!

НЕ ДАЈ СЕ РАТКО, НЕ ДАЈ СЕ РОДЕ

Не дај се Ратко, не дај се роде
пркоси што можеш и јаче и дуже
стари мој добри, ратни друже
до смрти ће против тебе борбу да воде.

Да дуже живиш и они воле
да што више те пате и море
и поротив мртваг тебе ће да се боре
те сотонине слуге, Богу се не моле.

Смета им васцели наш српски род
вјековима против њега борбу воде
пролијевају му крв, по мртвима ходе
ал неће потопити наш српски род !

И пред њиховом кућом
ће заиграти враг
сићи ће и они са свјетске сцене
слободарски народ
ће на њих бацати камење
и њима ће се у вјечности
изгубити траг!!!

Генералу Војске Републике Српске, Господину Ратку Младићу, који годинама
труне у тамници хашког казамата, исто као ја./Стојан Жупљанин/

НЕКА СВОЈИМ ПУТЕМ ТЕЧЕ

На капке ми већ уморне,
кап живота тихо пада,
а душа је њему рада,
не помиње дане спорне.

Нека својим путем тече,
нек не жури, журба чему?
кад крај мора доћи свему,
кад на њега падне вече.

И нек очи још гледају,
у њима је јоште сјаја,
што са њиме све нас спаја,
нек се боре, не предају!!!

Сава Радивојевић, Врњачка Бања

ПРВИ ИЗЛЕТ ПЧЕЛА

Фебруар још под мразом ћути.
Кошнице мирују,
као затворена књига зиме.
А онда, сунце таче дрво
и живот узлете тиме.

Из топлог клубета стрпљења
у светлост излазе пчеле,
да небу захвално кажу,
шта могу, мисле и желе.

Та молитва крила,
први замах наде,
над још успаваним воћњаком,
у звон зуја стаде.

У том малом лету,
велика победа би,
над хладном зимом празних нада,
над страхом од ког леде се сни.

Тако нас пчеле уче:
Чувај у себи топлоту,
ћути кад треба,
а кад те сунце позове
полети пут неба.
Јер нада из срца полеће,
тихо зазуји и буди пролеће.

Из таме зимског стрпљења,
из топлог клубета вере,
излазе мале носитељке реда,
излазе радилице пчеле.

У сваком зују једно амин,
Покрети крила живот буде.
Умиру пчеле, умире човек.
Исто се каже за пчеле и људе.

ПРОСЈАК

Корацима своје љубави
Бог се спушта ка човеку,
а човек сиромашак духовни –
у детињском добу историје
од Бога бежи –
и у мраку се крије.

О, кад ће чисте емоције
изоштрити разум,
да вера постане јака и разумна –
не више звучна, већ вибрациона –
да такво биће не убеђује –
већ зрачи!
Да не објашњава – већ преноси.
Да не говори, но бива чувено .

У неповерењу човека према човеку,
„лична част“ световни морал поста.
Децо гнева, презира и мржње,
шта вам од самилости и доброте
у људској души оста?
Зрело доба - зрели људи:
Глас је само инструмент
старе фазе човечанства!

Шта ишчекујете –
ако сте ме видели,
и моју реч чули?
Зар још Божји бич вам треба!

О просјак сам пред вратима
твог срца Господе.
Светлог ми неба –
у времену које још дошло није.

ВЕРУЈТЕ

Верујте у љубав, у срце што греје,
у доброту што руке шири.
Верујте у чудо живота што траје
и у светлу наду што нас смири.

Верујте у реч кад из истине никне
У поглед у ком истина не снева.
Верујте у човека и кад посрне,
У семе доброте, о коме се пева.

Верујте у јутро кад тамом сване,
У кап росе што на листу блиста.
У лепоту која се из мисли рађа
И снагом и вољом кроз живот заблиста.

Верујте у себе, у истину голу,
У длан који топлином вида,
У реч што из душе као благослов капне
И у молитву што се с усана не скида.

Верујте у нежност у тихо праштање,
У сузу што се низ лице душе слива,
Јер оно што је истински свето и чисто
У љубави одувек пребива.

Верујте и онда кад се небо мути,
Кад се само од Бога очекује спас,
Кад се губи пут под ногама нашим,
Нек нам тихо Божји проговори глас.

Helena Mladenović (Paraćin - Beograd)

PLAVO I ZELENO

Smaragdno nebo, plavo i zeleno,
A na dnu mu telo, hladno i maleno,
Tuguje mu srce, već ukopano,
Bledi mu lik, nesposoban da misli,
Pokraj mu lica zumbuli porasli.

Čuješ li me stranče
Tu sam pokraj tebe
Pokloniću ti maramče
Da ti duša ne ozebe.

Zvezda jedna mesto tebe sija
Svake noći čini mi se toplija
Boja je njena plavkasto-zelena,
Kao oka tvoja, uvek zamišljena.

Šaka stara držala je detinju
Misao ga učila životu
Sad mu samo ime spominju
Nedostaješ tvome unučetu.

U ZIMSKOJ NOĆI - ŽELIM

Želim da lišće postane crnoliko,
Jer je zeleno bilo tvoje oko.
Želim da reči ne postoje,
Jer me podsećaju na pismo tvoje.
Želim da se vratim, u doba zimske noći,
Da sklonim ti ruku sa svojih ramena,
Da ne dozvolim da dozivaju naša imena,
Da stanem kraj tebe, a kad bih stala...
Opet bih ti svoje usne dala.

Želim da nestane crvena boja,
Jer crvena je ozebla šaka tvoja.
Želim da ne postoji viski,
Jer me podseti na dane kad smo bili bliski.
Želim da ti šapnem tiho, najtiše,
Da mi telo na tebe prestalo da miriše.
Želim da te grlim i zgužvam ti sako,
Tek tada ćeš shvatiti da nedostaješ jako.

Darovaću ti pesme,
Ubraću ti crnu ružu,
Biraj da li hoćeš kraću ili dužu.

Meka je bila tvoja kosa smeđa,
Šteta što mi u mislima postaje sve bleđa.
Nekad sanjam da te nisam srela,
Ali bez tebe ne bih znala šta je boja bela.
Prijao mi tvoj dodir tela,
I šetnja kraj obližnjeg sela.
Volela sam tvoj glas,
Bio si moj melem i spas.

Zimske noći, studen je jača,
Kao da srce mi cepaju oštrice mača.
Ono će jednoga dana pući od muke,
A ja više neću osetiti dodir tvoje ruke.

Сања Р. Петровић је рођена 1972. у Новом Саду.

Члан је Женске хаику групе, Друштва књижевника Војводине, Удружења књижевника Србије, Новосадских песникиња и ПХД-а.

Објављене књиге:

Маска у огледалу, песме 1997.

Нешташне булке, песме 1997.

Бисери за моју маму, дечији несташлуци 2006.

Време је као хармоника, песме 2007.

Децо, шта мислите о..., игракази за децу 2008.

Сјај равнице, коаутор, хаику поезија 2008.

Мушкарци, шта мислите о..., коаутор, приручник 2008.

Емоционална детоксикација за 7 дана, коаутор, приручник 2009.

Од случаја до случаја, збирка прича 2009.

Опроштај, новела 2010. на македонском језику

Под туђом чизмом, збирка прича 2010.

На климавој клупици, збирка прича 2011.

Писма – Под кожом времена, збирка писама 2011.

А да, стварно, одемо на кафу, коаутор, збирка песама 2011.

Стабло спознаје добра и зла, збирка прича 2016.

Трула јабука, збирка прича 2020.

Запис напрслих успомена, поема 2021.

Прстохват душа, коаутор, збирка песама 2025.

Добитница је награде Кусамакура (Јапан 2007) и националне награде Златна значка КПЗ Србије (2010). Сатирична позорница је њену књигу *Под туђом чизмом* прогласила за најбољу (2011), а Сатирична позорница јој је доделила треће место за најбољу песму за 2011. Добитница је Специјалне награде за сатиричне књиге на 6. Међународном фестивалу хумора и сатире *Милован Илић Минимакс* (2012). Добитница награде *Златна чипка* за прозу и поезију на 4. литерарном натечају које је расписало Клекљарско друштво Цветке (2013) као и похвалу за циклус о сликарима 2025. одлуком жирија 51. „Вукових ластара“.

Песме су јој уврштене у антологије. Преведена је на македонски, енглески, француски, словеначки и јапански.

ŽENSKA HAIKU GRUPA

Ljubav prema prirodi i prema ljudima spaja ljude i rađa nova prijateljstva kao i kreativnost. Upravo tako je nastala, u saradnji sa Putujućim haiku društvom, Zenska haiku grupa koju čine Olivera Sijački (1938-2014), Ljiljana Petrović (1939-2020), Ljubica Vukov Davčik i Sanja R. Petrović. Haiku zbirka *Sjaj ravnice* (2008) se pojavljuje kao produkt zajedničkog stvaralaštva. Ne dozvolivši da zaborav dotakne Oliveru Sijački i Ljiljanu Petrović, Ljubica Vukov Mihajilo eks Davčik i Sanja R. Petrović nastavljaju svoj rad sa novom članicom: Sovjetom Etom Grubešić.

КРАЈ ЈЕ НОВИ ПОЧЕТАК

отворих врата –
у сусрет ми дошао
мирис чаја

игралиште –
на разбијеном стаклу
огледа се облак

на кућном прагу
ненајављен гост –
латица трешње

пас чувар
бесно растерује
ноћну таму

бака и беба
обе у количима
додирују се

избила младица
на стаблу старог храста –
нови почетак

божићно јутро
кровови кућа окићени
сунцем у леденицама

фатамогана –
у хладном дворишту
joш станује сунце

трагови свраке –
крај татиног споменика
праве ми друштво

на гробљу
ћуте са мном
голе гране

сунчеве зраке
на врбовим гранама
односи река

јесење јутро –
склупчава се лишће
под клупом

Olivera Šijački rođ. Petrović (1938-2014) - Rođena je u Novom Sadu

HAIKU

gle, na drveću
lutke umesto cvetova –
moje detinjstvo

jablan iz mog vrta
vidi celo selo,
ja samo vrt

prolećna kiša
umiva stari mozaik
zasija prošlost

dete u igri
nacrtalo krg kredom
i selo u njega

u mojoj sobi
prašina je jedini
deo prirode

kako je dug
put leptira kroz polje
zrelog žita

cvet spomenka
tuguje kao i ja –
na groblju prijatelja

ptica i cvrčak
dovikuju se glasno –
drvo im je dom

kiša je pal –
ostavila busere
na grani jele

kad ptica odleti
sa mog prozora – samo
pesma ostane

Ljiljana Petrović (1939-2020), Novi Sad

HAIKU

podizem ruke
htela bih da zagrlim –
sjaj plavetnila

male ptice
u jutarnjem sjaju
svašta pričaju

nad morem
pre sunca
sjaj tišine

plivam u moru
sa suncem i nebom
iz šume se oglasi kos

izlazim iz mora
na ruci mi –
narukvica od algi

kasno leto
kako mi je toplo
u sunčevm gnezdu

idem putem
on zna – put

na putu
zaustavi me –
nit paučine

ispod kapije
njuška i dve šape –
laju na sav glas

preko dvorišta
kroz duboki sneg
crni mačju rep

*Ljubica Vukov Mihajilo eks Davčik,
Petrovaradin – Subotica*

HAIKU

stari dimnjak –
još uspravno stoji
na srušenom salašu

crvene bulke
orosile polje maka
- stiže kombajn.

laste se njišu
na žici pored pruge
- prošlo je leto

jutarnja magla –
puž golač skliznu
sa glavice kupusa

đurđevdansko slavlje –
u sobi punoj gostiju
zamišlja tamjan.

beli cvet
u devojačkoj kosi
- miriše mladost.

lupnuše vrata
u kuću pre gostiju
- miris đurđevka

koviljski manastir –
mladi monasi iznose
uskršnja jaja

gradić senta –
ispred svake kuće
procvala trešnja

paličko jezero –
po zelenoj vodi plove
beli čamci

Sanja R. Petrović, Novi Sad

HAIKU

otvorih prozor –
senke ptica proleteše
kancelarijom

sasušeno lišće –
vetar svaki čas stvara
drugu skulpturu

u naručju vetra
zanosno pleše
crvena bulka

božićno jutro –
krovovi kuća okićeni
suncem u ledenicama

na kućnom pragu
nenajavljen gost –
latica trešnje

ogrnule se
tankom prašinom
slike na zidu

kroz ogradu se
sa lakoćom provlači
jutarnja magla

bele oblake
po vodenom ogledalu
gura labud

cvetovi ruže
izranjaju iz magle
otežani rosom

drvo javora
krošnjom skriva kuću
i cvrčka sa njom

Sovjeta Eta Grubešić, Novi Sad

HAIKU

prva lasta
u krik
rasećenog neba

duboko nebo –
u lastavičjem letu
nevidljivi tekst

gledajuć laste
cvrkutava reka
usidri nebo

još jedno jutro
u seni prošlosti –
lastavica

prodaje korpe
i nebo u njima
čovjek plavih očiju

jesenja praznina –
na krovovima
nemi odžaci

odavno na tvrđavi –
sat pokazuje vreme
zemlji i nebu

vetar na mostu
odnesen u daljinu
ždral od papira

na prag bakine kuće
stavljam kamen –
planina je bila tu

nisko nebo
na mojoj kapi mesec –
dugme

Радинка Рада Цвијовић, Село
Дрежник, Ужице

Само једном стих се рађа

Само једном стих се рађа
Поновит' се неће моћи
У облику неком другом
У сећање може доћи.

Не пише се увек песма
Када неко писат' хоће
И у срцу, и у души
Сазрева нам као воће.

Ту се игра, обликује
Емоције наше гута
Целим бићем нашег тела
До сваке поре стих нам
лута.

Када песма слику створи
Она хоће да говори
Па нам руку тад затресе
Да на папир се пренесе.

Почну слова да нам клизе
По хартији беле боје
Па се строфе саме нижу
Свака нађе место своје.

То је чудна повезаност
Не може се описати
Кад напишеш једном песму
Ти не можеш више стати.

Песма посвећена песницима

Голубице, птицо умиљата

Голубице, птицо умиљата,
Где си била, где си боравила?
Дал' си моје село надлетала
Дал' си воде са Рзаве пила?
Дал' си своја крила уморила?

Да ли знадеш, миљеница моја,
Посебна си и зато си своја.
Место ти је где год Сунце сија,
У небеском плавим
пространствима!

Послушај ме мој анђеле лепи,
Да ми срце за тобом не стрепи.
Чувај крила и високо лети,
И увек се мојих речи сети.

Има људи, разноразне ћуди,
Па ти може неко да науди.
Има људи, чуднога су соја,
Зато пази, голубице, моја.

Са Градине, крени у висине.
Плаво небо, то је царство твоје.
Па подигни анђеоска крила,
И небеским језди
пространствима!

Повратак родном дому

Ветар носи мирис траве
И процвалог пољског свјећа,
Родна кућа, мене зове,
Срце каже, ту је срећа.

Процвјетала шљива ранка,
Као снијег да је пао,
Па се сјетих, давних дана,
Када сам је радо брао.

Ево мене, родни доме,
Не дам коров да царује,
Хоћу оцак да се пуши,
Знам да моје мјесто ту је.

Волим моју стару кућу,
Волим њиву и ливаду,
Мојој души мир да нађем,
Испод шљиве, ту у хладу.

Не требају мени паре,
Ни богдство цијелог свјета,
Ђетињство је, овде моје,
Гђе најљепше цвјеће цвијета!

Косово, љута српска рана

Газиместан, то стратиште,
И вековна љута рана,
Српски народ са Косова,
Прогоне и ових дана.

Не можемо ником дати,
Вековима што је наше,
Да ли знају, бранећи га,
Ту животе многи даше!

Браћо, Срби, сетимо се,
И Милоша и Лазара,
И Љевишке и Дечана,
Где је српска крвца пала!

Вида ране, Видовдане,
Свима оним што страдаше,
За опстанак српског рода.
Уз Крст часни, који сташе.

Надвиле се "орлушине",
Па крилима својим прете,
Шта ће више од Србије,
Што су жељни сви освете!?

Косово, љута српска рано,
Света земљо, ником те не дамо!
Не дирајте наше богомоље,
Јер за њима, много ране боле
Ни божуре, са Косова Поља,
И у њима српска је невоља!

Песме писане Срцем

Од малена пишем поезију!
Обожавам ту песничку риму.

Освоји ме песма Завичајна!
Свака од њих у Срце ми стала.

Родном селу, у ком' и сад' живим,
Лепотама његовим се дивим.

Зато пишем и песмом га китим!
Јер му чари не желим сакрити.

Руко моја, немој ме издати,
Перо моје, немој ни ти стати.

Срце моје, још писати жели,
Са песмама љубав да поделим.

Песме моје, мога ока искре!
К'о дукате, нанизах у "ниске"!

Златном нити у ђердан уплела,
Моја Душа, тако је желела!

Љубинка Тошић, Ужице

КАДА ИДУ РЕЧИ

Од једне речи до краја
 Не треба много
 Шире се попут поплаве
 Путују брзином ветра
 Пљуште попут кише
 Речи које су допуњене
 Мало улепшане
 Или лажно изречене
 Играју у колу
 Како коме одговара
 Кад бисмо умели и знали
 Да некада мало заћутимо
 И ниједну не изрекнемо
 Не би се препознали
 У свом окружењу
 Баш онда када се надамо
 Али како
 Хоћемо ли имати снаге за то
 Требаће нам време
 На грешкама се учимо

ПО ПРВИ ПУТ

Имам време
 Да одлуку преиспитам
 По први пут
 Журби да одолим

 Научила сам одавно
 Да уем стрпљиво чекати
 Другујући са надом
 Која се понекад оствари

Кораци често
 Нису баш лаки
 Ал' у души велика радост
 Дан је добро дошао сваки

 За нешто што нас чека
 А да тога нисмо свесни ни сами
 Како је дивно кад имаш време
 Док месечев зрак ти сјаји

ЉУБИНКА ТОШИЋ, рођена је 1956. године у селу Рујевац, Севојно, код Ужица. Пише песме, прозу, сатиру, дечију и хаику поезију. Живи и ствара у Ужицу.

Секула Новаковић, Ужице

ОРАХ МИ ЈЕ ДРВО НАЈМИЛИЈЕ

Изнад куће у селу где сам се родио
У врху баште, тик под самом шумом
Израстао орах високо у небо
Са великом крошњом, на земљишту
стрмом.

Од како га памтим он је чудо природе
Доминира поносито целом околином
Докле поглед досеже увек видљив свима
И лако уочљив са својом висином.

Имао је изразито зашиљене плодове
Зато смо га сви редом звали „орак шиљац“
Пео сам се често њему у врхове
Још док бејаш нејаки голуждрави клинац.

Мој вољени орах рађао је увек
Скупљали смо под њим пуне вреће
плодова
Продаја њихова много нам је значила
Врло важна за наш буџет била ставка ова.

Красила га три стуба подједнаке висине
Беху врло глатки, понегде без грана
Пузао сам уз њих попут веверице
Да погледам гнезда и јаја од врана.

О, какава је само то била милина
Кад се поглед с њега са пејзажом слије
Из те дивне висинске птичје перспективе
Све изгледа некако сасвим другачије.

Највише сам ипак од свега волео
Када ветар изненада започне да дува
Да се кришом успентрам у сам врх
ораха
Јер сам био сигуран да ће да ме чува.

Ништа није било равно томе доживљају
Док ме ветар таласао к'о птицу у лету
Чинило се мени у тим тренуцима
Да сам на љуљашци најлепшој на свету.

Мајка је често љутито претила
Да ће рећи оцу да орах одсече
Судбина му ипак била наклоњена
Имали су родитељи обавезе прече.

Где год бих кренуо и ма шта радио
Поглед ка мом ораку хрлио ми прво
У срцу ми био драг као да је људско
биће
Спонтано ми постао најмилије дрво.

Дође најзад и оно што је неумитно
Остарисмо оба, време чини своје
Ја године позне са сетом већ бројим
На ораку суве гране све се више роје.

Сад смо к'о два стара добра пријатеља
Знао је све моје деч'је враголије
Са њиме се дружих добар део младости
Због тога је орах мени дрво најмилије.

Драгица Бурић, Ужице

ОДА СРПКИЊИ

Одакле ти снага исконска
 Жено, Мајко, Српкињо
 Да л' си изронила из земље црнице
 Ил' изникла ко цвет на камену
 Или те сами Бог створио
 Од вите оморике и храста стаменог
 Те си тако поносна и силна
 Па одолеваш несрећи времена
 Децу своју на груди привијаш
 Ал' их и дајеш земљи рођеној
 Докле ћеш моћи тако
 И зашто само ти жено народна
 Да газиш боса по сваком времену
 Да леђа савијеш увек што мораш
 Срце запретах да бол му нико не види
 И гутах чемер за срећну сузу једну
 И носиш бремене без роптања
 Да ти се огњиште дими кроз векове
 Да се за сламку ухватиш
 Као да је Божија рука свемоћна
 Да устанеш и кад си пала
 И кажеш молитву просту, једину:
 -Боже, сачувај децу моју,
 Да би своју децу имала!-

СВЕ ТЕЧЕ, А СВЕ ЈЕ ТРЕН

Све тече, а све је трен
 У бистром небу огледа се дан
 И Сунце, и лептир, и роса
 И соко птица, и љубичица
 И грумен земље, траве влат
 И зрело жито, липов цвет
 И камен сив, и осмех благ
 И поглед твој, и поглед мој
 И прегршт зоре, први дечији плач
 И мирис хлеба, мира знак
 Све тече, а све је трен
 То човек мора да зна
 У бистром небу огледа се дан

ВРЕМЕ У КАПИ РОСЕ

Пчела слети на цвет
 И лептир шарених крила
 Кроз кап росе преломи се
 Први јутарњи сунчев зрак
 Спектар дугиних боја
 Заста у мом оку
 Однекуд се мисао јави
 Који је то пут којим морам ићи
 Колика је кап времена мог
 Хоћу ли на време стићи
 И које је то време
 Што стане у кап росе
 Обасјане сунчевом светлошћу
 Јутро брзо у дан mine
 Погледах у небо
 Молитва чистог срца
 Роди љубав
 Божје просветљење
 У капи росе светлост оста

ВРЕМЕ

Гледам своје кроз протекло време.
 Далеко, иза седам брда и седам граница.
 Видим, камен станац
 обрасла густа маховина.
 Гуја вири испод каменог огњишта,
 још се пепео види.
 Ђед и његов исписник Иво
 узели мотике, па копају трње из њиве
 код извора под кленом.
 Вода цури кроз зовину цевку,
 танка ко сламка.
 Тек да уста поквасиш.
 Узалуд се мучите, вичем без гласа.
 Све је опустело!
 Није, вичу и ђед и Иво углас.
 Узмите мотике и ти и твој син
 да њиву искрчимо!
 Шеницу и курузе да сејемо!
 Леб ћемо пећи на огњишту,
 гују да отерамо!
 На Сунцу ћемо пелене и зној сушити.
 Ено ти колевке дрвене у вајату.
 Чека покорно и истрајно.
 Ђед скиде кожух, Иво шајкачу.
 Седоше да поједу леба, лука и соли.
 Напише се и воде на извору под кленом.
 Сунце је жарко пржило и земљу и људе.
 У цвату липе брујао је пчелињи рој.
 Однекуд залепрша поветарац,
 донесе благу кишу.
 Време је устајања.

Данијела Арсовић, Ужице

Свети Зосим

Човек из шуме, духовне лепоте,
старац Зосим, пун благиости и доброте.
Витез га, током лова, нехотице рани,
двору да га понесе, старац му забрани.

Само тихо, у тишини рече:
"Ту мани, остави ме, јуначе!"
Праштајући Милошу, душу Зосим
испусти,
идући у сусрет Богу, од срца му опрости.

На месту Зосимова гроба,
витез задужбину да зида поче,
кад беше скоро до крова,
кнез Лазар позва и само рече:
"Ту мани, задужбину ту
и спремај се за борбу!"

Обилић пође пут поља Косова,
да се брани истина Христова.
Уби султана, храброст показа,
у своме крају се у легенду уписа.

Народ одважног ратника не заборави,
на старчевом гробу задужбину сагради.
Од Зосимових и Лазаревих речи,
име му се само даде - Тумани,
да ово предање томе посведочи.

У подножју Голубачких планина,
манастирска светиња сину,
да изнесе на видело истину.
Милош се каје искрено и из срца,
што старчево биће престаде да куца.

Чудотворне мошти ту су вековима,
Зосим у Туману штити од свега.
Ко искрено верује и њему се моли,
Свети Зосим исцели и благослови.

Дејан Маринковић, Ужице

Макрешане Дани Мојсињског Неба

Молим се богу за све нас грешне
Ако он вапај и молитву чује
Клекнух у прашину, осетих невидљиву
силу Господ Бог са свима нама ту је
Рекох нек буде све воља твоја како на
небу тако и земљи
Етада се деси чудо послато од самог
Творца
Што нам увек у невољи и проблему своје
руке срце пружа
Ашта је Бог него Љубав испуни се моја
душа
Нешто најлепше што покреће цели свет
Ех да није те љубави кратак би нам био
рајски лет
Да ли би у њено име сами себе безусловно
дали
Ако ништа бар у патњи не би били тако
мали
Ништа друго до кап воде, све је тако мили
роде
Иу Божјем мору знања
Ми смо само ситан део
Одабран је човек сваки да у пару буде цео
Јер он створи Адама човека и жену му Еву
Сва прилика да баш она промишља о њему
Итако до данашњих дана
Његово је све њено и њено је његово
сва бол љубав патња туга
Склад је када у животу ти пронађеш правог
друга
Како напред заједно корачати против бура
олуја и проблема ићи
Онекада ни сам не знаш куда ћете стићи
Главе погледом ка Небу
Неко ће ти прићи
Ех мили Боже помилуј нас грешне сачувај
нас спаси
Бог сваког човека сву природу краси
уређен је систем цео свако од нас само
један слагалице део
Акако без свега тога, све је Божијих руку
дело природа човек и небеско свако тело

Борђе Јоковић Мирочки, Крушевац

ИНСПИРАЦИЈА ЂУКИН КЛАДЕНАЦ

НАСЛИКАЋУ БОЉУ СЛИКУ
НАДАМ СЕ БОЉЕ ЋЕ ДА КРЕНЕ
ДА ЧУЈЕМ САМО ЗВУКЕ ВИОЛИНЕ
ДИВНЕ ДЕВОЈЧИЦЕ ЛЕНЕ

КАД СЛУШАМ
МУЗИКУ
УРАДИМ БОЉУ СЛИКУ

ИНСПИРАЦИЈА
ЂУКИН КЛАДЕНАЦ

Поштовани пријатељи моји
добро вам вече,
ево дођох на дружење
ништа друго немам прече.

На дружење мене позва
наш уважени председник удружења Ђука,
знам да знаш да сликаш каже Ђука,
ал напиши песму да знаш шта је „мука“.

Песничко вече је у среду
у Културном центру у Белој сали,
написану песму прочитај
неко ће да критикује неко да хвали.

Већ си раније читао своје песме
у Белој сали,
потруди се да песма буде добра
да аплауз не буде мали.

Хвала мистер Ђука
ево написах песму, написаћу још,
ал нико ме не хвали
можда сам добар сликар ал песник лош.

Хвала на пажњи,
живи ми и здрави били!

Сликар Мирочки

Јован Василијевић, Крушевац

АЗРА

Азра, Азра, лепотице моја
лик ме твој прати и ноћ и дан
тренутак ми улепшава сваки
и претвара у прелепи сан.

Видим те и међу звездама
Азра моја драга,
живот је кратак
немој да нам прође без трага.

Сачувајмо од заборавља
заједнички тренутак сваки,
нек љубав наша траје
будимо духовно јаки.

Ово је песма певана теби,
теби је певам имену твојем
јер нигде нема лепшега дића,
лепоте твоје на свету том.
Азра, Азра лепо име
лепа тема, Азра, Азра.

Јован Василијевић

Jaroslav Kiš, Zemun

Stopala tvojih trag

Stopala tvojih trag
Pratiće me dok me ima
A da ih nije
Ne bih znao
Kuda ću
Da li levo
Da li desno
Napred ili nazad.
Koraci tvoji me vode
Tamo ...
Do slobode
Do cvetnih poljana
Tamo gde ne postoji loše
Tamo gde ima samo
Boljih dana od juče.
Tvoj korak me
Prosto vuče...
Napred
Daje mi nove
Pogleda
Vodi me
Putem
Pobede.
Tvoji koraci
Su stvarni
Nisu bajka
Nisu laž
Oni postoje i postojaće
Dugo u meni
Dok me greje
Sunce
Dok me mesec obasjava
Dok idem
Putem
Stopala tvojih.

VREME

Pokušavam da
Zaustavim vreme
Ali ima ga premnogo
Uglavnom za trice i kućine.
Pokušavam da nađem
Prolaz koji vodi u druge
svetove.
Prolaza je mnogo
Ni to nije moguće.
Pokušavam da nađem
Put do samoga sebe
A ja boravim već dugo u tebi.
Ni to nije moguće.
Pokušavam da nađem put do
tebe i uspeva mi
Tu vidim potoke suza
Bol, ljubav, pregršt snova.
To je dobro, jer bez snova
Čovek postaje ništa.

Kada smo se upoznali...

Kada smo se upoznali
Upoznali uvideo sam
Da to neće trajati dugo.
Da naša ljubav nije ono
Što sam predvideo i o čemu
sam sanjao.
Prvi put sam bio zaljubljen
Onako kako do tada nisam.
Ti si na sve to gledala
Kao na avanturu, priču
Koji ćeš napisati i ubeležiti
U svoju zbirku života i
anegdota.
Nisam bio iznenađen tvojim
Shvatanjem života i ljubavi
Naprotiv, samo sam
posmatrao
Krajičkom oka tvoje postupke
Način tvog uzvraćanja ljubavi
Prema meni.
Zнала si da ja neću prvi
odustati
I znala si da znam za tvog
šefa
I onog crnog
sa mlitavim nosom.
No, čutao sam i čekao na tvoj
sledeći korak koji ćeš tako
odvažno i odlučno
Pokrenuti sve do naše prve
svađe
I konačnog rastanka.
Povuci potez, ponavljao sam u
sebi svaki dan, sve dok nije
došlo i to vreme
Kada ću razotkriti
Sve tvoje gole neistine.
Sve laži i spletkrenja.
Sve si prihvatila bez i jedne
Trunke griže savesti.
Tada sam bio siguran
Da mogu uzdignute glave
I punog srca otići kod nje.

TEŠKO BREME

Prolazi vreme,
Prolaze ljudi
Nose sa sobom
Teško breme
A vreme je
Da se već
Polako na drugu
Stranu krene.
Odneće sa sobom
Priče, pesme
Koje znamo tek toliko
Da nas sete na drage ljude.
A tamo neka bude
Šta bude...
Možda proleće
I cveće.
Osećanja koja bude
U nama nostalgične susrete
Sa već zaboravljenim
princezama
Naše mladosti.

GDE JE ONAJ PESNIK

Znali smo ga svi
I čitali njegove pesme.
Znao si ga i ti
I čitao si njegove pesme.
Sve dok nije otišao
Onom dugom stazom
I nastanio se
Ko zna gde.
Voleli smo miris papira
Njegovih knjiga
I zapetu i tačku
I upitnik i uzvičnik
Voleli smo
I korice njegovih knjiga
Voleli smo sve
Za šta je živio.
On je otišao
Ali ostala su njegova dela
Da nas sećaju
Na one divne predele
Koji su živeli
U njegovim pesmama.

Snežana Marko-Musinov, Beograd

Priželjkujem

Priželjkujem reči
koje bolje spoje,
koje uz dvoje
ponajbolje stoje.

Priželjkujem blagost dana
i u društvu, a i sama
tek sunčanim zrakom
il' mesečinom obasjana.

Tek kad ljubav
svoje puno srce da
duša biće ispunjena,
istimarena za sva vremena.

Snežana Marko-Musinov

Tijana Rapaić, Novi Sad

Ruke moje

Ruke moje kruže oko
Mog tela
Zapliću se
Raspliću
Daju mu mekoću i razdraganost.

Ruke moje
Tako su pitke mom telu
Prijanjaju uz njega
Poput Afrodite
Bez njih moje telo
Ne bi imalo smisla.

Ah, te ruke
Koje me vode putem
Ruža i putem trnja.

Ah, te ruke
Koje su poput pčela radilica
Poput drveta sa najlepšim voćnim
sokovima.
Ruke moje koje su preživele nemaštinu

Jer nisu imale koga da zagrlе

Sad su pune života
I sok sam iz njih
Curi.

Da, ona je živa

Da, ona je živa
I živeće još dugo, znam
Ona je moj slatki komad hleba
Miris slanine u tiganju.
Da, ona je živa
Plete mi džempere i mrsi vunu
Gleda me očima boje jagoda
U kojima vidim svemir.
Da, ona je živa
Zarad svih onih toplih dana
Zarad onog što nikada ne umire
Zarad mene, zarad sebe, zarad svih.
Da, ona je živa
I živeće još dugo, znam.
Još će biti meke vune
Još će biti toplih supa
Još će biti srećnih suza
Još će biti... NJE!
Da.
Ona je živa!
I živeće još dugo, znam.

Nadežda Nada Gajić, Kruševac

BUNTOVNA PESMA

Lepi moj buntovniče. . .
 ne sećaš se ti moje senke iznad kolenke
 dok sam osluškivala kako dišeš.
 Ja sam te na noge uspravila,
 naučila te slova da sričeš i da pišeš.
 A u krevetcu, ispod jastuka,
 čuvala sam grančicu drena,
 crven konac i jedan čen od belog luka.
 Tebi je to smešno i izgleda ti k'o neka fama
 al' ne razumeš ti to majčin sine,
 ne znaš ti kako je to kada si mama.

Ponekad, kada se napunim neke duše,
 nebo kada se natušti i sunce zađe,
 uzmem ja moj mali kovčežić
 u njemu čuvam uspomene,
 on mi se nađe.
 Čuvam jedan pramičak kose
 što ti je pop odsek'o, još na krštenju
 u veru kada te primio
 i blagoslov kad ti je rek'o.

Tu je tvoj prvi zubić, pregrížena cucla,
 jedan mali drveni krstić i crtež nevešt
 na kom si nacrtao porodicu svoju,
 ja baš i nisam lepa
 al' volim taj požuteli list,
 na njemu smo bili svi na broju.

Sad' ništa više nije isto
 i baš je velik problem nastao
 kad' si se oteo iz mog krila
 i. . . kad' sam ja ostala mama
 a ti odrastao.
 Niko to nije mogo da spreči,
 tako su ti brzo porasle ruke, koraci
 I. . . porasle ti reči . . .

Govorio si da mnogo pametujem,
 popujem i život komplikujem
 kada paničim, mračim i zanovetam.
 E pa kad' je tako majčin sine
 onda više da ja ne smetam.

Neću da smaram, gušim i davim,
 neću ni da ti ugađam,
 krofne više neću da pravim
 a onaj šal što sam zimus isplela tebi
 nemoj da nosiš, slobodno ozebi.
 Neću više da brinem ni bdim,
 nek' i ja jednom na miru zaspim.

E, vala. . . nek' sam ti rekla i. . .
 nek' sam sve ovo izručila iz sebe,
 doduše, bila sam malo ljuta,
 lepi moj buntovniče ma volim ja tebe,
 mame zbog toga i postoje,
 volim te više nego oči moje.

I. . . nemoj da mi taj osećaj kvariš,
 pa jednog dana, bože zdravlja
 kad' i ti ostariš pa me se setiš,
 nostalgija neka kada te ščepa
 mnogo bih volela da ti budem lepa.

Братислав Спасојевић, Коњух

СУША

Стоји сељак поцрнела лица
 Ко неки предзнак црни
 Ока зеленог, сред модрих пшеница.
 Мисли, стрепи, трни...

Још се једна бора уклесала на лицу
 И влас пређе ка седоме строју
 Дрхтавом руком загрли пшеницу
 И окупа је у властитом зноју.

Клону му глава међ спарене влати
 Угледа земљу испуцалог лица
 Што ће последњу кап утробе дати
 Да спасе поља родних пшеница.

Једна му суза поглед помрачи
 Ко измаглица јесењег јутра
 Ипак у нерву му вера зрачи
 Киша ће пасти сутра, сутра...

РОСА

О ти дивна наговести јутра
 Данас те има, већ те нема сутра

У теби се ломе излазећег сунца зраци
 У теби остају последњи ноћни остаци

Ти си бисер из зелене траве
 И чистотота овенчане славе

И суза што искри то је само роса
 Док хода по оку нечујна и боса

Са извора срца у дубини душе
 ил је смех тад гони ил јецаји гуше

Колико смо пута оквасили ноге
 Газећи по трави где су капље многе

Ил од својих суза, што из срца теку
 У траву са росом паправили реку

ПЕСМА ПРИЈАТЕЉУ

Дођи пријатељу ако срећу желиш
 Или хоћеш тугу с неким да поделиш
 Ако требаш хлеба или мало соли
 Или хоћеш да те неко воли

Дођи код ратара и виноградарара
 Са пољима пуним злата стара
 Са оком чистим као суза вина
 Блиставих као спој наших даљина

Од Крушевац уз Мораву
 Као бокор белих ружа
 Коњух, село калемара
 Пријатељску руку пружа.

Миленка Весић, Крушевац

ЈУНСКЕ ВЕЧЕРИ

Кад би ето рекли мени,
хајде сада изабери,
ја бих одмах јасно,
дар јунске вечери.

Кад утихну дневне жеге,
у смирају дана бела,
тада живот зажубори,
као извор, као врела.

И зрикавци своју песму зричу,
липа стара мирисом опија...
Даца мила на улици кличу,
весело је, а то сада прија.

Скрива сунце тада зраке своје,
неки мир душама завлада,
куд несташе све те дивне боје,
нема краја, најлепше је тада.

Мириси се шире са свих страна,
од милине све очи зажаре.
Рађају се тад љубави нове,
а јунске вечери дарују нам дара.

БЛАГО МЕНИ

Првославу Пендићу Пенди

Благо мени што умем и знам
платну душу да дам
па понос и ја, раме уз раме,
да никад нисам сам.

Просипам боје,
уносим наде своје,
сав жар, лепоту, сјај
и то траје и цвета,
не назире се крај.

Од среће блистам,
док дела листам,
а кад чујем, лепо је знај
или личи на рај...
Осетим да замирише
на живот и срећу
и кунем се тад,
баш стати нећу...
Обећам то себи,
а зашто неби
кад умем и знам,
платну душу да дам.

Е сад нек платно говори,
ја ћу да ћутим
у скромности својој
и даље слутим
да ће многи, многи,
зидови неми и бели
бити застрти цели
и да ће чути ехо
кроз прелепе боје...
– Ето и то је моје.

Горан Минић, Брус

САН НА ОБЛАКУ

Не плашим се
Кад громови планину руше
А трептај траве
Чини се бесконачан

На облацима летим
Сном дечака
Кад чујем песму
Осмех ми отвара пут

Изнад мене
Месец неприметно израња
Тајанствени шапат шуме
Ветар узбуљкава

Сви ћуте
Затварају се реке
Зид од грумења цветова
Скрива ми поглед

Рука из сенке
Једно покреће
У облацима са птицама летим

Тамо доле заспао град
У њега стиже песник
Умотан ореолом вечности
Јер бежи од сна.

КИШОБРАН ЗА СНОВЕ

У ноћи кад је вече легло
Небо постељу од кише спрема

Над планином
сенке уоквирене
Рука према мени испружена
Као лет облака лаког
Месец неприметно изгрева

Вечни дрхтај тишине
У собу тад лагано продире
Рушећи сенке између нас

Једне ноћи
Ливаде нежност запљускују
Руке на нашим телима
У меком плашту умотане

Бежећи у постељу испод ноћи
Покривени кишобраном за снове
Играли смо љубавни плес лептира
Трошећи још једну ноћ
Док смо расипали срца.

ЛЕПТИР СА РОСУЉА

Понекад
Кад немам мир
Брус ме прими
У свој сан

Отварам прозор
Да уђе небо
Тишина се губи
У галами

Очи поспане
Улица отвара осмехом
Док се јутро
Прикрада нечујно

Лептир са Росуља
Хвата отворени цвет
Са ветром се јури
Прашњавом сокаком

Ти и ја
Две реке живота
Брус сакупља комадиће
Разбијеног огледала
И пушта да верујем у снове.

Миљко Шљивић, Глободер

ЧИНИТЕ ДОБРА ДЕЛА

Обратите пажњу и то сваког дана,
 Ви на стара лица која живе сама.
 Од свих других више, њима помоћ треба,
 Да се секу дрва, да се купи хлеба.
 За сваку су помоћ, захвални до неба,
 А више од свега, разговор им треба.
 Да ли су из села, ил` можда из града,
 Усамљеност њима много тешко пада.
 Нек свако од вас, једну пажњу има,
 Да обиђе старе и прича са њима.
 Размислите добро, како стоје ствари,
 Једног ће те дана и ви бити стари.
 Пажња и доброта, нек вас увек прати,
 Учините добро, да се добром врати.

СЕЋАЊЕ

Године давне, месеца маја,
 Баш на ливади равнога Гаја,
 Где стока пасе зелену траву,
 Дете чувало овце и краву.
 Напољу вруће јер Сунце пржи,
 Док чобански штап то дете држи,
 У мислима брине бригу своју:
 „Да ли му овце баш све на броју“?

Уморно дете осети глад,
 На кратко оде у оближњи хлад,
 Вади доручак, за њега сласт,
 Парче хлеба и намазана маст.

Црна овца беше, у стаду том,
 Брзо дотрча и направи лом,
 На овци звоно, баш прави буку,
 Нестаде јело из слабих руку.

Дете је гладно - ал` не очајава,
 Ливадам јури немирна крава,
 Меденица своје звуке шири,
 Дете се труди да стадо умири.

Јутром га буде, сеоска јутра,
 Дете се бори за боље сутра.
 Велика борба да упозна свет,
 И најзад - завршен факултет.

Године многе - он врло радо,
 Одлази тамо где пасло стадо,
 То за њега је жалосна тема,
 Све зарасло је, а стоке нема.

И док Сунце ко некад пржи,
 Он види дете - мобилни држи,
 А живот, мобилни од њега крије,
 То дете краву видело није.

Сада је јасно, нестаје село,
 Пашњаци цветни, сеоско прело,
 Мање је деце и људи мање,
 Па смо сви тужни, за такво стање.

Сећајући се на давне дане,
 Нек ова песма баш овде стане,
 Још само кажем, нек зна се сада,
 То мало дете - бејаш ја некада.

КРИТИКА

Питање гласи: „Критика, шта је“?
 Одговор мој је: „Пас који лаје“.
 Е тек се сада критике роје,
 И зато даћу мишљење моје.

Веома чудно, лоши се труде,
 Да критикују баш добре људе.
 Критику често у глави кују,
 Достојни нису да критикују.

Ко критикује нерадне људе,
 Сам би морао, вредан да буде.
 И да покаже дланове своје,
 Да може жуљеве да му преброје.

Ко би лопову да скине маске,
 Мора он бити, поштен до даске.
 Да лице своје покаже свима,
 Лице без маске треба да има.

Ко би критиком да бахатост руши,
 Тај скроман мора бити у души.
 Желиш да рушиш ти негативу,
 Несмеш ти бити никад у криву.

Критика сада јесте у моди,
 Ал` она често сукобу води,
 Предлажем савет и извињење,
 Јер добар савет даје решење.

Буди паметан, а не буди луд,
 Критика често прелази у суд.
 Ко другом суди тај мора да зна,
 Може га стићи баш пресуда та.

Светлана Ђурђевић, Крушевац

КАКО ДА ТИ КАЖЕМ

Како да ти кажем
да ми је жао
због неразумног ћутања
због бесмисленог разговора
због изговорених речи које
никада само речи нису
изговорене онако успут

Како да ти кажем
да ми је жао
за ништа, за све
за суморно јутро
за предугу ноћ
испуњену кошмаром
неизреченог кајања

Како да ти тражим
да ме волиш
када ја не волим себе саму
због суровости
због искључивости
и бесмислене себичности

Како да ти тражим
да ме волиш
а да те не окујем заувек
бременом тежим од
неподношљиве тежине
битисања

Како да ти кажем
да те волим
а да те не избежуми
дубина моје туге
која долази однекуд
из праискона

Како да ти кажем да те
волим, а да знаш да
ако те изгубим
угасиће се свемир

РЕАЛНОСТ

Моја је воља
неприкосновена.
Борба, рат до последњег
дах, моја је девиза.
Мир је само делић
распојасане
несагледиве обамрлости
цивилизације.

Ја знам, желим, и могу
све.
Обичан сам смртник.
Реалан, порочан,
непредвидив, моћан
и потпуно свесна
свега тога.

И стога с правом кажем:
нека дрхте сви неверни
заступници лажне
презрене скромности.
Утреће их жеља жива и
снага воље јача и од
смрти.

Кажу ми: најобичнији
трепет крила
лептира самлеће те у прах
и разбити ти прелепе
неокаљане илузије.
И бићеш згажена
и проклета.

Зло никад не долази само,
ништа. Зло је казна за
све који хуле на људе чије
је срце космос бескрајни.
И нехотице,
дозива се и подноси
ропском потчињеношћу.
Храни се
одама сопственој
беспомоћности.
А пропева се храброст,
моћ, слава.

Знам вас, злослутнице,
кукавички
умртвљене душе.
Пркосим вам свима –
првенствено
лажној и привидној
немоћи.
И упамтите! – добро, за
вечита времена,
да никада не заборавите:
воља је, моја,
неприкосновена.

ПОСЛЕДЊА ПЕСМА

Миришу ноћи по увелом лишћу.
Осећам, умрећу ноћи једне,
модре, јесење,
уморне од вина и суза реских,
непроливених.

Умрећу једне ноћи тихе,
бесплодне, када јалов сан
у недоходе црне води,
када те требам, крвавим срцем
вапијем за твојим додиром,
твојом лелујавом сеном, а тебе
нема.

О ноћи, крвава, пуста,
недодирљива јесења ноћи!
Желим да те осећам крај себе
у тренутку овом неом,
неодлучном, када се тло пода
мном у ништавило мрви.

Само ноћас, у часу овом
блудном
и разголићеном – требам те!
Чуј вапај душе неоскрнављене
и упрљај је варљивим смислом.
О, само ноћас, последњи пут,
буди крај мене!

Пијана сам од вина набујалих
осећања у овој ноћи без дна.
Стропот боли у душевне кризе
све је јачи и јачи и зов:
помози ми!
Помози ми да у овом бескрајном
мртвилу коначно нађем себе!

Да поверујем,
да сам и ја неодвојиви,
неделиви део свемира.
Али тебе нема.
Никада те и није било
када сам уснама црним од
неиспуњења дозивала
вечност да се усли у мене.
И зато је ово
последња песма
коју посвећујем теби.

Љубодраг Обрадовић, Треботин

ЈАБУКЕ И ДУЊЕ

Јабукe и дуње,
на ормару стоје.
Ја и сад чезнем,
у одаје твоје.

Да уз месец до зоре
љубав искримо бајну
и уз игру и развигоре,
тонемо у слатку тајну.

Да опије ме светлост блага,
док игром тела и ватром у ставу
онако нежна и нага,
све снове рушиш ми у јаву.

Да страст и жудња,
у љубавни нас вртлог узнесу.
И заискри осмех наш,
кад нас грч и срећа понесу.

Твоја лепота и моја чежња...
И лепа успомена се измами.
Лутали смо некад пејзажима тела,
сад кроз живот лутамо сами.

Јабукe и дуње,
на ормару нек одстоје.
Само да опет смем,
у лагуне твоје!

НА ЖИЦИ ОКРЕЋЕ СЕ ЗВРЧАК

Бескрај и тама,
у излогу света осмех...
Пут до звезда је слатак,
до непознатог живот кратак,
о животу прича се истина,
на жици окреће се зврчак...

Волим то да гледам,
плотуне да слушам далеке
и судар да очекујем.
Волим и мржњу и зебњу,
страх презирем.
Велики борци гину за недела,
жена чека човека и смрт...

На робији гостује већина,
затвор је илузија великана...
Волим то да гледам,
сок живота на сламку да кушам,
презирем реку која из мене истиче.
Њу не осећам у мозгу.

На грани се високој седи,
на грани се високој забавља,
грana се висока понекад откине
и њен гост се у блату ваља. Понекад!

Бескрај и тама,
у излогу света осмех.
Тело обузима чама.
Кости се расклате,
кад човек пости...

А брод плови
и месец кад гледа
и сунце кад пржи...
Брод морнаре воза
у вртове рајске
и илузијама их хлади,
девојкама купује
њихов занос.

Бродом се веслало.
Сад је атомско доба,
кретање се убрзава,
светлост није недостижна.
Некад је брод тоную
долази дан кад ће брод
светлост да постане...
Долази дан
кад ће морнари да сагоре.

Волим то да гледам.
То ишчекивање ме опија...
Ја сам нека луда без изгледа,
пијан сам од истина,
сломљен од лажних моћи...

Мене пут до звезда пали!

На жици окреће се зврчак!

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љ. Обрадовић.....	8
МАНИФЕСТАЦИЈЕ	5
ЉУБАВ И ВИНО 2026.	5
РЕЗУЛТАТИ КОНКУРСА “ЉУБАВ И ВИНО – ВЕЧИТА ИНСПИРАЦИЈА 2026.”	5
ЧЛАНОВИ ЖИРИЈА.....	6
Милосав Ђукић Ђука, Крушевац – председник жирија и Удружења ПоезијаСРБ	6
КРАЛИ СМО ЉУБАВ	6
Љубодраг Обрадовић, Крушевац – члан жирија и уредник сајта	6
ПЕСМУ ТИ ЉУБАВНУ ПИШЕМ	6
Latinka Đorđević, Kruševac – Član	7
ЉУБАВ I VINO	7
Љиљана Тамбурић, песник – члан.....	7
ВИНОМ ТЕ УБИЈАМ ТУГО	7
Драгојло Јовић, Крушевац – члан	8
ВИНО КАО СУДБИНА	8
Живорад Милановић Маки, академски сликар, члан жирија за ликовне радове	8
НАГРАЂЕНЕ ПЕСМЕ И ПЕСНИЦИ.....	9
Средње школе и Студенти	9
Бојана Петковић из Лапова.....	9
ЧАША КОЈА ОСТАЈЕ ПУНА	9
Ивона Бојовић из Београда	9
ЗАХВАЛНА НА ТЕБИ	9
Малик Дацић из Сјенице.....	10
ZBOGOM DRAGA	10
Кристина Милошевић из Прокупља	10
ЉУБАВ I VINO	10
Одрасли песници	11
Данијела Јевремовић, Крушевац	11
ТИ И ЈА.....	11
Слободан Милојевић, Крушевац.....	11
ОДЛОМЉЕНА	11
Магда Ђорђевић из Кнића.....	13
НАШЕ ВИНО	13
Радмила Миљковић из Пољака – Цириха	13
VINOGRAD ZA DVOJE.....	13
Љубиша Живојиновић из Головода	14
ПЕСМА ЈЕДНОЈ ИНИ	14
ОДА ВИНУ И ЉУБАВИ	14
НАГРАЂЕНИ СЛИКАРИ	15
Прво место освојила је Слађана Бундало за слику ПРОСУЛО СЕ ВИНО;	15
ПРОСУЛО СЕ ВИНО - СЛИКА	15
ВИНО ИСТИНЕ.....	15

Друго место освојила је Љиљана Тамбурић за слику ГРОЖЂЕ И ВИНО.....	16
ГРОЖЂЕ И ВИНО - СЛИКА	16
Треће место освојила је Љиљана Милошевић са слику СНОВИЂЕЊЕ.....	17
СНОВИЂЕЊЕ - СЛИКА.....	17
СНОВИЂЕЊЕ	17
Похвалу ПоезијаСРБ за квалитет поезије добили су:	18
Нада Милосављевић из Крушевца	18
НАШЕ ВИНО	18
Првослав Пендић Пенда из Крушевца	18
ВИНО ДУШУ МИЈЕ	18
Радован Синђелић из Шапца.....	19
ПОСЛЕДЊИ ПУТ ВЕЧЕРАС.....	19
Славица Јовановић из Шапца	20
ВИНО ЈЕ ИСЦЕЉЕЊЕ, ЉУБАВИ ОЖИВОТВОРЕНЕ	20
Зоран Старчевић из Ужица	20
НАПИШИ ЈЕДНУ О ВИНУ	20
Катарина Голубовић из Пригревице.....	21
VINOM ОВОЈЕНА.....	21
Снежана Поповић из Крушевца.....	21
LJUBAV.....	21
Живојин Манојловић из Крушевца	22
Сара Вукосављевић из Београда	22
UZALUDNI BEG	22
Константин Томичевић из Крушевца	23
ПЕГИЦЕ.....	23
Ања Костић из Београда	23
ДВОЈЕ А ЈЕДНО	23
Урош Аћимовић из Пожеге	24
ХОЋУ ВИНА И ПЈЕСМЕ.....	24
Снежана Петровић из Цириха	24
ВИНО ИСТИНА ПОЕЗИЈА	24
Ненад Карић, Лазаревац	25
НАФОРА	25
Сандра Јовановић из Крушевца	25
ВИНО И ИСТИНА.....	25
Нина Симић из Крушевца	26
СТАРО ВИНО ПОМИРЕЊА	26
Бранко Ћировић Ћиро из Ћићевца	26
ПЕСМА И ВИНО.....	26
Мирослав Кркић из Ћићевца	27
АЛБАНТИН	27
Јована Живковић из Вишњићева код Шида.....	27
ЉУБАВ УЗ ВИНО	27
ОСТАЛИ УЧЕСНИЦИ НА КОНКУРСУ	28
Славица Максић, Београд	28
IN VINO VERITAS.....	28

<i>Саша Козић, Београд</i>	28
СЛАТКА БОЛ.....	28
<i>Jelena Odić, Sremska Mitrovica</i>	29
ЉУБАВНО ВИНО	29
<i>Ksenija Milenković</i>	29
НЕКА НОВА ЉУБАВ	29
<i>Верица Јовановић, Доња Бела Река</i>	30
СРЦЕ ВИНОВЕ БОЈЕ.....	30
<i>Благоје Премовић, Глођане, код Пећи</i>	30
ОСМЕХ У СУНЦОКРЕТУ	30
<i>Дејан Маринковић, Ужице</i>	31
МОСТ	31
<i>Данијела Арсовић, Ужице</i>	31
МАЛА ВИЛА	31
<i>Слађан Илић, Трговиште – Књажевац</i>	32
НАИЋИ ЋЕШ НЕКАД НА ЧОВЕКА.....	32
<i>Снежана Марко-Мусинов, Земун</i>	32
Ватрено љубавно осокољење.....	32
<i>Здравка Пап, Бања Ковиљача</i>	33
ЦРВЕНО ВИНО	33
<i>Звездана Минић, Крушевац</i>	33
ЉУБАВ, ВИНО И ТУГА.....	33
<i>Синиша Митрић, Нови Београд</i>	34
ЉУБАВИ	34
<i>Мира Ђорђевић из Вишеграда, Република Српска</i>	34
ИВАЊДАНСКА ЉУБАВ	34
<i>Живота Трифуновић, Кобиље</i>	35
ИЗМЕЂУ ДВЕ ЉУБАВИ	35
<i>Душан Јанковић, Беч</i>	35
СЕЋАЊЕ И ЗАБОРАВ	35
<i>Gordana Kocić, Jagodina</i>	36
Dah svetlosti	36
<i>Данијела Максовић Гунцати</i>	36
ЧЕЖЊА.....	36
<i>Станислава Бранковић</i>	37
ЉУБАВ У „ГРАДУ ЉИЉАНА“	37
<i>Милан Ђурчија, Крушевац - Шид</i>	37
ЗВЕЗДАНИМ СТАЗАМА ЉУБАВИ	37
<i>Живко Букоња, Бор</i>	38
ОНА КАО ВИНО.....	38
<i>Боривоје Бора Видојковић, Ћићевац</i>	38
ТАЈНА.....	38
<i>Рада Цвијовић, Дрежник – Ужице</i>	39
Породица, љубав и светиња	39
<i>Стефан Богдановић</i>	39
ОСМЕХ.....	39

<i>Драгица Трајковић, Лебане</i>	40
Вино као живот	40
<i>Вера Миливојевић, Уб</i>	40
Винска рапсодија	40
<i>Милош Дурковић, Београд</i>	41
ЧАША ЉУБАВИ И ВИНА	41
<i>Златомир Алексић, Шабац</i>	41
Тобом ко вином опијен	41
<i>Gordana Tešanović, Banja Luka</i>	41
MASTILO I IZMAGLICA	41
<i>Mirjana Jovanović, Kruševac</i>	42
Praznične note	42
<i>Тамара Драгић, Бањалука – Република Српска</i>	42
ТИШИНА МОЈЕ САМОЋЕ	42
<i>Зоран Дубовац, Александровац</i>	43
ЉУБАВ	43
<i>Маријета Алексић, Пирот</i>	43
Љубав се зове.....	43
<i>Andriana Dimitrov</i>	44
Senovita ispovest“	44
ПЕСМА ГОДИНЕ	45
<i>Мира Ђорђевић, Вишеград</i>	45
ЗАКЛЕТВА	45
<i>Драгојло Јовић, Крушевац</i>	45
НИСАМ ЈА БРАТЕ РОЂЕН ЗА СЛУГУ	45
БОРИНИ ДАНИ	46
У селу Супска, општина Ћуприја, 16.5.2026. године одржани су по други пут “БОРИНИ ДАНИ”	46
СРОДНЕ ДУШЕ	47
МОЈА БРАЋА	48
ИЗВОДИ ИЗ РЕЦЕНЗИЈЕ – Љубодраг Обрадовић „ДА СТИХОМ ЦРТАМ ТВОЈЕ ЛИЦЕ“	48
ДА СЕ НЕ ЗАБОРАВЕ	49
<i>Мирослав Мића Живановић Крушевац (1953. -2021.)</i>	49
НЕ ЧЕКАЈ УЗАЛУД	49
ДАН ПОСЛЕ	49
<i>Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац (1945. - 2020.)</i>	50
ПИЈЕМ ЦРНО	50
ИЗ КОЛЕВКЕ НЕМАЊИЋА	50
<i>Бранко Мијатовић, Шабац (1949. - 2025.)</i>	51
У Л И Ч Н И С В И Р А Ч.....	51
ИСТИНА	51
ВРЕМЕ ЗЛА	51
НОВЕ КЊИГЕ	52
<i>НИТ КОЈА НАС СПАЈА – Латинка Ђорђевић</i>	52
О AUTORU	52
НИТ КОЈА НАС СПАЈА	52
НИТ КОЈА ОСТАЈЕ	53
<i>ТИШИНА ШЕТА – Даница Рајковић</i>	54

ТИШИНА ШЕТА	54
"ТИШИНА ШЕТА (или ШЕТЊА У ТИШИНИ), Љубодраг Обрадовић	54
ТИ СИ МОЈА ПЕСМА	55
ОСТАВИЋУ ПРОШЛОСТ	55
МОЈА КУЋА	56
ПРВА БРАЗДА.....	56
ИСКРЕНОСТ У ФРАГМЕНТИМА – Бојана Петковић	57
Плес ветра	57
Унутрашњи свет	57
Први зраци	57
Ломљивост	57
Сенке прошлости	57
Пут у себи.....	57
Ипак су ИСКРЕНОСТ (и ако) У ФРАГМЕНТИМА и то сазнање истине, путоказ за опстанак света; Љубодраг Обрадовић / Изводи/	58
КЛАВИР ОД ПАПИРА – Милосав Ђукић Ђука.....	59
КЛАВИР ОД ПАПИРА	59
ЦРНИ ШЕШИР	59
МОРАВА	59
СУТОН.....	59
О ВИНУ И СРЕЋИ.....	59
СВЕТЛАНА	59
Љубодраг Обрадовић - КЛАВИР ОД ПАПИРА, Племените поетске нити које повезују сутон, папирни клавир, моравске таласе и црни шешир у поезији Милосава Ђукића Ђуке... ..	60
У ДАЉИНИ РАСТУ СЕЋАЊА – Славко Дашић	62
NAPUŠTENI GNIJEZDO	62
DRUGOVI	62
SJEĆAM SE	62
ULICE STARE.....	62
DALJINE.....	62
PORED CRKVE	62
PREDGOVOR - Miodrag (Mišo) Šćepanović	63
ЧУВАР ДУШЕ ЗАВИЧАЈА... - Збирка поезије „У даљини расту сјећања“ аутора Славка Дашића, Љубодраг Обрадовић.....	64
ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА – Драгојло Јовић	65
О АУТОРУ	65
ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА	66
СЕНКА У ХОДНИКУ.....	66
КРИВО ОГЛЕДАЛО	66
ДВЕ ЧАШЕ	66
Погледај се у огледало, анђеле – Вељко Стамболија /Изводи/	67
ЋУТАЊЕ И СЛУТЊА – Љубодраг Обрадовић /Изводи/	67
ПРИЧЕ.....	68
Боривоје Бора Видојковић, Ђићевац.....	68
ЉУДСКЕ СУДБИНЕ	68
Пантелија Констатиновић, Нови Пазар-Ђићевац.....	69
ЧОВЕК БЕЗ ЈЕЗИКА	69
Наше страдање, губитак породице и лутање кроз свет	70
Илустрација: Горан Ђеличанин, Варварин - Пише: Мирољуб НИЦОВИЋ, Крушевац	71

“Писмени историјат породице Пршић” (2.) - СИМОН ЈЕ ПРЕБОЛЕО РАНЕ.....	71
Славко Пршић, Треботин.....	73
- изводи из историје - ВРШЕЊЕ ВЛАСТИ (5.).....	73
Милосав Ђукић Ђука, Крушевац.....	75
САЛАРИЦЕ.....	75
Љубодраг Обрадовић, Треботин.....	76
ПОЛАЗАК У РАТ - 3.....	76
КАПИЦИЈА - 4.....	76
Андреја Ђ. Врањеш, Сремска Митровица.....	77
СВЕ РЕКЕ НА ЈЕДНОЈ А ДУНАВ НА ДРУГОЈ СТРАНИ.....	77
СВЈЕТЛОСТ И ВЈЕЧНОСТИ.....	77
Томислав Симић Калпачки, Крушевац.....	78
ПРИЧА СА ТУЖНИМ КРАЈЕМ – наставак из броја 25.	78
Смрт Јулијане... и Вукосава.....	78
УПОРНОСТ ЈЕДНОГ ДЕЧАКА.....	79
Нина Симић, Крушевац.....	81
П Т И Ц А.....	81
Песник из Треботина - Љубодраг Љуба Обрадовић.....	82
Даница Гвозденовић, Крушевац.....	83
ЉУБОСТИЊСКА ПРИЧА.....	83
Марија Џворовић, Крушевац.....	84
САТ.....	84
Живота Трифуновић, Кобиље.....	84
ПУШАЧ И ЖАНДАРМИ.....	84
ХУМОР И САТИРА.....	85
Снежана Милојковић, Ђуприја.....	85
АФОРИЗМИ.....	85
Дарко Михајловић, Крушевац.....	86
АФОРИЗМИ.....	86
Саша Милетић, Крушевац.....	87
АФОРИЗМИ.....	87
Братислав Костадинов, Крушевац.....	88
АФОРИЗМИ.....	88
САВРЕМЕНА ПОЕЗИЈА.....	89
Снежана Милојковић, Ђуприја.....	89
НИ ЈА.....	89
ИЛУЗИЈА БЕГА.....	89
ПАМЋЕЊЕ ИСПОД АСФАЛТА.....	89
Јован Цветковић, Краљево.....	90
СРБСКО КОЛО.....	90
СРДНИ СРБИ.....	90
СРЖ.....	90
СУНЦЕ ЈЕ У СЛОВИМА.....	90
ТЕЛЕВИЗОР НА ЊИВИ.....	90
Драгица Трајковић Лебане.....	91
ОПАСАН САН.....	91
ТИШИНА.....	91
ТЕБИ СРНА.....	91

БОЛ.....	91
ОБИЧНИ ЉУДИ.....	91
<i>Далибор Шкорић, Београд</i>	92
НОСЕЋИ ЗИДОВИ.....	92
ЗАСТУПНИК.....	92
<i>Lazar Krsmanović, Australija</i>	93
ČOVJEK BEZ KORIJENA.....	93
DA NIJE.....	93
KRUG.....	93
JESEN.....	93
<i>Миладин Радосављевић, САД</i>	94
MALA MEGALA.....	94
RAZUMESMO JEDAN DRUGOG.....	94
NA CASU ASTRONOMIJE.....	94
<i>Нина Симић, Крушевац</i>	95
КРУШЕВАЧКИ КОРЗО.....	95
ДРУШТВО ПЕСНИКА.....	95
<i>Стојан Жупљанин, Република Српска</i>	96
ЗАДУШНИЦЕ СУ МАЈКО ДАНАС.....	96
ПРЕЗРЕО САМ ВАС.....	96
НЕ ДАЈ СЕ РАТКО, НЕ ДАЈ СЕ РОДЕ.....	96
НЕКА СВОЈИМ ПУТЕМ ТЕЧЕ.....	96
<i>Сава Радивојевић, Врњачка Бања</i>	97
ПРВИ ИЗЛЕТ ПЧЕЛА.....	97
ПРОСЈАК.....	97
ВЕРУЈТЕ.....	97
<i>Helena Mladenović (Paraćin - Beograd)</i>	98
PLAVO I ZELENO.....	98
U ZIMSKOJ NOĆI - ŽELIM.....	98
<i>Сања Р. Петровић је рођена 1972. у Новом Саду.</i>	99
КРАЈ ЈЕ НОВИ ПОЧЕТАК.....	99
ŽENSKA HAIKU GRUPA.....	99
<i>Olivera Šijački rođ. Petrović (1938-2014) - Rođena je u Novom Sadu</i>	100
HAIKU.....	100
<i>Ljiljana Petrović (1939-2020), Novi Sad</i>	100
HAIKU.....	100
<i>Ljubica Vukov Mihajilo eks Davčik, Petrovaradin – Subotica</i>	100
HAIKU.....	100
<i>Sanja R. Petrović, Novi Sad</i>	100
HAIKU.....	100
<i>Sovjeta Eta Grubešić, Novi Sad</i>	100
HAIKU.....	100
<i>Радинка Рада Цвијовић, Село Дрежњик, Ужице</i>	101
Само једном стих се рађа.....	101
Голубице, птицо умиљата.....	101
Повратак родном дому.....	101
Косово, љута српска рана.....	101
Песме писане Срцем.....	101

<i>Љубинка Тошић, Ужице</i>	102
КАДА ИДУ РЕЧИ.....	102
ПО ПРВИ ПУТ.....	102
<i>Секула Новаковић, Ужице</i>	103
ОРАХ МИ ЈЕ ДРВО НАЈМИЛИЈЕ.....	103
<i>Драгица Ђурић, Ужице</i>	104
ОДА СРПКИЊИ.....	104
СВЕ ТЕЧЕ, А СВЕ ЈЕ ТРЕН.....	104
ВРЕМЕ У КАПИ РОСЕ.....	104
ВРЕМЕ.....	104
<i>Данијела Арсовић, Ужице</i>	105
Свети Зосим.....	105
<i>Дејан Маринковић, Ужице</i>	105
Макрешане Дани Мојсињског Неба.....	105
<i>Ђорђе Јоковић Мирочки, Крушевац</i>	106
ИНСПИРАЦИЈА ЂУКИН КЛАДЕНАЦ.....	106
<i>Јован Василијевић, Крушевац</i>	107
АЗРА.....	107
<i>Jaroslav Kiš, Zemun</i>	108
Stopala твојих trag.....	108
VREME.....	108
Kada smo se upoznali.....	108
ТЕШКО ВРЕМЕ.....	108
GDE JE ONAJ PESNIK.....	108
<i>Snežana Marko-Musinov, Beograd</i>	109
Priželjkujem.....	109
<i>Tijana Rapačić, Novi Sad</i>	110
Ruke moje.....	110
Da, ona je živa.....	110
<i>Nadežda Nada Gajić, Kruševac</i>	111
BUNTOVNA PESMA.....	111
<i>Братислав Спасојевић, Коњух</i>	112
СУША.....	112
РОСА.....	112
ПЕСМА ПРИЈАТЕЉУ.....	112
<i>Миленка Весић, Крушевац</i>	113
ЈУНСКЕ ВЕЧЕРИ.....	113
БЛАГО МЕНИ.....	113
<i>Горан Минић, Брус</i>	114
САН НА ОБЛАКУ.....	114
КИШОБРАН ЗА СЛОВЕ.....	114
ЛЕПТИР СА РОСУЉА.....	114
<i>Миљко Шљивић, Глободер</i>	115
ЧИНТЕ ДОБРА ДЕЛА.....	115
СЕЋАЊЕ.....	115
КРИТИКА.....	115
<i>Светлана Ђурђевић, Крушевац</i>	116
КАКО ДА ТИ КАЖЕМ.....	116

РЕАЛНОСТ	116
ПОСЛЕДЊА ПЕСМА	116
<i>Љубодраг Обрадовић, Треботин</i>	117
ЈАБУКЕ И ДУЊЕ	117
НА ЖИЦИ ОКРЕЋЕ СЕ ЗВРЧАК	117

ЗА ИЗДАВАЧА:
Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ
Крушевац, Цара Лазара 142
Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:
Љубодраг Обрадовић; Милосав Ђукић Ђука, Драгојло Јовић;
Светлана Ђурђевић; Саша Милетић; Латинка Ђорђевић; Лепа Симић;
Љиљана, Тамбурић и Боривоје Бора Видојковић

Лектор: Драгојло Јовић

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Љубодраг Обрадовић

Слике на корицама: Љубодраг Обрадовић

Дизајн знака "ПоезијаСРБ": Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 150 примерака

Часопис излази два пута годишње

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.

– 2014, бр. 1 (март)-.

– Крушевац :

Удружење песника Србије

Поезија СРБ,

2014- (Врњачка Бања : СаТЦИП).

– 29 cm

Два пута годишње.

ISSN 2335-0105 = Поезија СРБ

COBISS. SR-ID 205696012

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо!
Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на мејл: poezijasrb@poezija.rs

Часопис је штампан са финансијском подршком града Крушевца.
ХВАЛА граду Крушевцу!

